

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/31 • 01 Ağustos 2008 • 50 YKr

Geçici olmaya mahkum gerici uzlaşma!

**Ergenekon soruşturmasıyla
rejimi aklama çabaları...**

-5-

**Güngören katliamında
adres devlete çıkıyor...**

-6-

**Ergenekon ve sol: Ne
yapmalı?**

-8-

Yüksel Akkaya

***Türk-İş bürokratlarının sınıfa iha-
nette, sermayeye hizmette 56. yılı...*
İhanet şebekesi dağıtılmalıdır!**

-13-

***Kapitalizmin krizi derinleşiyor...*
Grev ve direnişler dünyanın
dört bir yanına yayılıyor!**

-16-

***Uzel'de yaşananlar...*
İt dalaşının ortasında
ekmek kavgası!**

-22-

Düzene karşı tek alternatif devrimdir!

İÇİNDEKİLER

Geçici olmaya mahkum gerici uzlaşma!.....	3-4
Ergenekon soruşturmasıyla rejimi aklama çabaları... ..	5
Güngören katliamında adres devlete çıkıyor... ..	6
Ergenekon ve Hizbullah bağlantısı... ..	7
Ergenekon ve sol: Ne yapmalı?	8
Yüksel Akkaya	8
Kontrgerilla düzeninden hesabı emekçi ve ezilen halklarımız soracaktır!.....	9
Güngören'deki saldırı lanetlendi... ..	10
Birleşik Metal-İş taslağı işyerlerinde açıklıyor... ..	11
Bu kez ihanete geçit vermeyelim! . . .	12
Türk-İş bürokratlarının sınıfa ihanette, sermayeye hizmette 56. yılı.....	13
Düzce DESA işçileriyle direniş üzerine konuştuk... ..	14
Unilever direnişi ve E-Kart grevine destek ziyaretleri... ..	15
<u>Kapitalizmin krizi derinleşiyor...</u>	
Grev ve direnişler dünyanın dört bir yanına yayılıyor!.....	16-17
İşçi ve emekçi hareketinden... ..	18-19
Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun ile süren grev ve direnişler ve birleşik mücadelenin önemi üzerine konuştuk... ..	20-21
Uzel'de yaşananlar... ..	22
Mustafa Türkel'in nöbet eylemi üzerine	23
Dünya işçi ve emekçi hareketinden... ..	24
BM'den İsrail'e "ambargoyu kaldır" çağrısı	25
Moncada Kışlası baskını 55. yıldönümünde coşkuyla kutlandı! . . .	26
'96 Zindan Direnişi selamlandı... ..	27
VESTEL: Sömürünün Türkçesi! . . .	28
Devrimci Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu'ndan açıklama:	29
Eylem ve etkinliklerden... ..	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/31 ● 01 Ağustos 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A

İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Aylardır süren AKP'yi kapatma davası sonuçlandı. Anayasa Mahkemesi'nin 6 üyesi kapatılsın, 1 üyesi kapatılmasın, 4 üyesi ise "AKP kapatılmasın ama laikliğe karşı ciddi bir odak haline geldi, hazine yardımı kesilsin" yönünde oy kullandı.

Sermaye medyası kararı "Kapatma kararı yok ağır ihtar var", "uzlaşın çağrısı" vb. manşetlerle verdi. TÜSİAD yaptığı ilk açıklamada "parti kapatılmadı demokrasi kazandı" söyleminin yanı sıra AKP'yi uyardıktan da geri durmayarak şunları söyledi: "Bu aşamada demokrasimizin daha nitelikli, katılımcı ve çoğulcu bir yapıya kavuşturulması için yapılması gerekenler vardır. Öncelikle, tüm siyasi partilerimizin, Türkiye'nin laik, demokratik ve sosyal bir hukuk devleti olduğu gerçeğinden hareketle siyasi programlarını, faaliyetlerini ve gündemlerini bu doğrultuda oluşturmaları gerekir."

AKP'nin kapatma davasına Ergenekon operasyonu ile karşılık verdiği biliniyor. Çatışan düzen güçlerinin birbirine karşı giriştiği savaşta ABD ve TÜSİAD dengeye oynamaya çalıştı. Bir yandan AKP'nin devlet içinde bu kadar etkin olmasını istemezlerken diğer yandan da kendilerine sunduğu imkanlardan olmak istemiyorlardı. Aynı zamanda ordunun siyasal yaşamda bu kadar etkili ve söz sahibi olması onları rahatsız ediyordu. Ancak sistemin koruyucu ve kollayıcı gücü olan orduyu da ellerinin tersiyle bir kenara itmek istemiyorlardı.

Nihayetinde Anayasa Mahkemesi'nin verdiği kararda bu sınırları gözetken bir denge olduğu görülmektedir. Karar ABD'nin bir süredir telkin ettiği yönde gerçekleşmiş oldu.

Hem Ergenekon iddianamesi hem de kapatma davasının sonuçları öncesinde düzen güçlerinin yaptığı pazarlık sonucunda ABD karşıtı çatlak seslerin tasfiyesi sınırlarında gerçekleşti. Bu da bir süreliğine de olsa düzenin krizini hafifletmiş oldu.

Bu "ateşkes" in ne kadar süreceğini bugünden kestirmek mümkün olmayabilir ancak kısa bir zaman dilimi içerisinde rejimin yeni krizlere gebe olduğunu söylemek mümkün. Zira bir kısmı Hazine yardımının kesilmesi kararı vermiş olsa da Anayasa Mahkemesi'nin 10 üyesi AKP'yi laiklik karşıtı bir odak

olarak tanımlamış oldu. Bu AKP'ye yönelik ciddi bir baskı ve tehdit unsuru durumundadır.

Tayyip Erdoğan, karara ilişkin yaptığı ilk açıklamada "bugüne kadar laikliğe karşı olmadık, bundan sonra da toplumsal barışı sağlayacağız" türünden söylemleri öne çıkardı. Bu, AKP'nin ve arkasındaki güçlerin bir süreliğine "uyumlu" bir tavır sergileyeceklerini göstermektedir. Ancak bu baskı ve tehdidi bertaraf etmek için ABD ile ilişkilerini daha da sıkılaştırmak isteyeceği açıktır. Bu sürede orduya karşı yeni hamleler yapmak için güç toplamaya çalışacaktır.

Bugünden öngörebileceğimiz bir başka olgu ise çatışan düzen güçlerinin işçi ve emekçilere, Kürt halkına yönelik saldırılar söz konusu olduğunda anında birleştikleridir. Önümüzdeki süreç DTP'nin kapatılma davasına da tanıklık edecek. Bugün "demokrasi kazandı" safsatalarıyla mahkeme kararını olumlayan düzen güçlerinin DTP'nin kapatılması davası karşısında nasıl bir tutum alacağını hep birlikte göreceğiz.

Keza önümüzdeki dönem işçi ve emekçilerin en temel hakları arasında yer alan işgüvencesi ve kıdem tazminatı saldırısı karşısında nasıl birleştiklerini, işçi ve emekçi eylemlerine elbirliğiyle saldırdıklarını da göreceğiz.

Zira çatışan düzen güçlerinin arasında bu konuda en ufak bir pürüz yoktur. Ancak son süreçte birbirlerini yıpratmak adına ortaya serdikleri kirli ilişkileri yeterince teşhir olmuş, açığa çıkmış düzen gerçeğine karşı işçi ve emekçiler cephesinden ciddi bir toplumsal başkaldırı yükselmediği için istedikleri gibi tepişmektedirler. Bu oyunu bozmanın en etkili yolu ve silahı düzene karşı sınıfın devrimci mücadelesinin yükseltilmesidir. Bugün devrimci güçlerin oynaması gereken en temel rol budur.

"Mülklerinden edilen insanlar hiç bilmedikleri yeni mekanlara (kentler) koçarken, aynı zamanda yeni bir yaşama koşuyorlardı. Yeni işçileştiriyorlardı. Sahip oldukları tek şey kendi enerjileri (emek-gücü) idi. Nesneleri dönüştüren, onlara biçim veren enerji (emek-gücü) aynı zamanda işçileşmelerinin temel nedeni haline gelmişti. Çünkü birilerinin (kapitalistlerin) bu enerjilere ihtiyacı vardı. Karl Marx'ın emek-gücü dediği bu enerji, dünyayı her gün yeniden inşa ederken kendi enerjileri kendilerini güçsüz kılıyordu. Yani tüm enerjileri kapitalistlere/patronlara güç veriyordu. Karl Marx bunu edebi bir şekilde dile getirmişti: 'Sermaye ölü emektir, vampir gibi sadece canlı emeğin enerjisini çekip aldığında yaşıyor, ne kadar çok canlı emeğin enerjisini çekip alıyorsa o kadar güçleniyor ve daha fazla yaşıyor.' (Karl Marx)

Sermayedarlar/patronlar kölelik sisteminde olduğu gibi çalışanları tamamen ele geçirmek istemiyorlardı, ama onları uysallaştırarak denetim altına almak istiyorlardı. Bu gereklilik ilk elden 'çalışmanın' mutlaklaşması anlamına gelmiştir."

Kitapçı ve bayiiilerde...

KAPITALİZMİN HAPİSHANELERİNDE ÖDÜNC HAYATLAR - Yüksel Akkaya

KAPİTALİZMİN HAPİSHANELERİNDE ÖDÜNC HAYATLAR

SINIF MÜCADELELERİ, AVRUPA BİRLİĞİ, "KÜRESELLEŞME"

EKSEN YAYINCILIK

Geçici olmaya mahkum gerici uzlaşma!

Rejim krizinin bir safhası geride kaldı. Mahkeme tarafından kabul edilen Ergenekon İddianamesi'nin resmen açıklanması ile Anayasa Mahkemesi'nin kapatma davasına ilişkin kararı bunun ifadesi oldular. Bu iki gelişme adeta tek merkezli bir planlama çerçevesinde kısa sürelerle birbirlerini izledi ve böylece Askeri Şura kararları öncesinde tablo belirli bir açıklık kazandı. Toplamı üzerinden bakıldığında, taraflar arasında yeni bir geçici uzlaşma ve denge durumu sağlanmış bulunuyor. Taraflardan biri darbe soruşturmasının bloke edilmesi karşılığında kendisi için bir olanak olmaktan çok gerçekte bir handicap olan "ulusalci" eklentisini feda ederken, öteki taraf kapatmadan ve siyasal yasaklardan kurtulmakla birlikte "laikliğe karşı fiillerin odağı" haline gelme damgasını sineye çekmek durumunda kaldı. Geçici olmaya mahkum iğreti uzlaşmanın yeni dengesi bu çerçevede kurulmuş oldu.

Topluma pompalanan uzlaşma havası

Sonuç her iki taraf için de çatışma sürecinin hayli gerilim yüklü bir safhasını en az kayıpla atlatmak anlamına gelmektedir. Her biri kendi cephesinden birer hukuk komedisine dönüşen, işin aslında ise daha baştan tümüyle siyasal nitelikte olan Ergenekon ve kapatma davalarının işlevi ve vardığı nokta sonuçta bu oldu. Şimdi sırada, gizli ve kirli pazarlıklarla önden zaten kendi aralarında sağlanmış bulunan geçici uzlaşma atmosferini ortak bir çabayla topluma yaymak, böylece rejime ve temel kurumlarına bir süreliğine de olsa nefes aldirmek var.

Bunun ilk önemli belirtilerini Ergenekon İddianamesi'nin açıklanmasının hemen sonrasında ve kapatma davası kararının hemen öncesinde medya üzerinden (özellikle de böyle bir uzlaşmayı emperyalist odaklarla birlikte şu sıralar özellikle arzulan Aydın Doğan medyası üzerinden) zaten izliyorduk. Anayasa Mahkemesi kararının açıklanmasının hemen ardından ise pek az istisnaıyla neredeyse her koldan buna yönelik açıklamalar birbirini izlemeye başladı. ABD'den, AB'den, daha resmen açıklanmadan kokusunu aldığı karara verdiği ilk tepkiyle İstanbul Borsası'ndan, TÜSİAD'dan, sanayi ve ticaret odalarından, tek tek tekelleri gruplardan, Başbakan'dan, CHP dışındaki hemen tüm düzen partilerinden, sözümona kanaat önderlerinden, bu arada Fetullah Gülen'den, yükselen ortak ses bu oldu. Tüm bu gericilik korosu, Türk demokrasisinin bir olgunluk sınavı verdiğiinden, kurumların ve kuralların işlediğinin bir kez daha görüldüğünden, mahkemenin sağduyulu kararıyla Türkiye'nin önemli bir badireyi başarıyla geride bıraktığından, siyasetin belirsizlikten ve istikrarsızlıktan, ekonominin kriz tehlikesinden kurtulduğundan, Türkiye'nin önünün artık açıldığından dem vurmakta, uzlaşma ve bütünleşme telkin etmektedirler.

Bunlar daha kararı izleyen ilk birkaç saatin yansımaları. Aynı söylemleri yarından itibaren Ergenekon mağduru olanlar hariç tüm düzen medyası üzerinden de izleyeceğimizi ve bunun günler boyu süreceğini hatırlatmaya ise gerek yok herhalde.

Geçici uzlaşmanın hassas dengesi

Oysa yaratılmak istenen aldatici izlenimin aksine, rejim krizinin tüm temeli yerli yerinde duruyor. Beklediği kapatmanın gerçekleşmemiş olmasından

duyduğu derin hayal kırıklığını gizleyemen CHP lideri Baykal, mahkeme kararı krizi çözmedi, saptamakla kaldı derken kuşkusuz bu çerçevede tümüyle haklıdır. Rejim krizi boyutlarında yaşanan bir iç iktidar mücadelesiydi ve son gelişmeler, bu mücadelede bir sonuca değil fakat yalnızca bir geçici uzlaşma durumuna işaret etmektedir. Uzlaşma belirli bir dengede kurulduğu ölçüde de çatışmanın önümüzdeki dönemde yeniden alevlenmesi kaçınılmazdır, zira mevcut hassas dengenin korunması kolay değildir. AKP'nin yeni kapatma girişimlerine karşı bir güvence çerçevesinde gündeme getireceği yeni bir anayasa tartışması bile krizin yeniden alevlenmesine yetebilecektir örneğin.

Uzlaşma hassas bir denge üzerinden sağlamıştır, dedik. Anayasa Mahkemesi'nin aldığı kararın tablosu bunu tüm açıklığı ile göstermektedir. AKP kapatılmaktan, liderleri siyasal yasaklardan şimdilik kurtuldu ama mahkemenin 11 üyesinden 10'u partinin "laikliğe karşı fiillerin odağı" haline geldiği saptamasında birleşti ve bu sonuç bizzat mahkeme başkanının ağzından "önemli bir ihtar" olarak kamuoyuna duyuruldu. Buna rağmen kapatılmadıysa eğer bu, gizli ve kirli uzlaşmanın gerekleri çerçevesinde, 10 üyeden 4'nün bu fiillerin henüz bir kapatmayı gerektirecek düzeyde olmadığını "düşünmesi"nden dolayı oldu. Sonuçta AKP kapatılmadı ama aklanmadı da, tersine "önemli bir ihtar"ı gerektirecek düzeyde suçlu bulundu. Uzlaşmanın bu hassas sınırlarda gerçekleşmesi gerekiyordu; zira kapatmanın karşılığı olarak aklanma, dinci parti lehine büyük bir dengesizliğe yolaçacaktı. Bu ise çatışmanın öteki kanadı için düşünülecek şey değildi.

Türban kararının iptalinin ardından şimdi de AKP'nin kendisine çeki düzen vermesi ve rejimin hassas dengeleriyle bir daha oynamaması gerektiği anlamına gelen bu sınırlarda bir karar, çatışmanın ordu odaklı militarist-laik kanadı için sanıldığından da önemli bir kazanımdır. Hele de Ergenekon soruşturması temel düzen kurumlarına ilişkin her türden sorgulamayı konu dışı tutmuşken ve bu haliyle dava kontrgerillanın gizlenmesine, dahası safralardan kurtularak daha da güçlenmesine hizmet ediyorken...

Kararın açıklanmasının ardından başbakanın yaptığı ilk açıklama, AKP'nin karşı tarafın beklentilerine yanıt vermeye hazırlandığını gösteriyor. Fakat bunun gereklerini gözetmek onun için sanıldığı kadar kolay değil. Arkasında seçmen desteği ve elinde birçok açıdan önemli imkanlar varken, o düşürüldüğü bu durumdan çıkmayı kaçınılmaz olarak deneyecektir. Ama onun buna yönelik her ciddi girişimi de bugünkü iğreti uzlaşmanın bitişi anlamına gelecektir.

Özetle, Anayasa Mahkemesi kararı mevcut krizi görünüşte ve bir süreliğine hafifletecek olsa da, bunu çok geçmeden çatışmanın yeni bir düzeyde patlak vermesi kaçınılmaz olarak izleyecektir.

Kazanan bir kez daha ABD oldu!

İşlerin kontrolden çıkmaya başlaması, temel düzen kurumlarının günden güne artan yıpranması ve en önemlisi de siyasal belirsizliğin ekonomik etkileri, bir süredir büyük sermaye çevrelerini taraflar arasında bir uzlaşma arayışına yöneltmişti. Bir dizi belirti bunun ABD'nin ağırlık koymasıyla gerçekleştiğini göstermektedir. Temmuz ayı ortasında önemli bazı Amerikalı üst düzey yöneticiler Türkiye'yi ziyaret etmiş, bunlardan resmi görevi bulunmayan ama etkili

biri olduğu bilinen eski Ankara Büyükelçisi Mark Parris, Türkiye'den dönüşünün hemen sonrasında, kapatma davasında uzlaşma ihtimalinin belirgin biçimde arttığını bildirmişti. Bu aynı Mark Parris'in kararın açıklanmasından hemen sonra açıklama yapması ve gerçekte destekçisi olduğu AKP'yi yaşananlardan ders çıkarmaya çağırması, bu çerçevede fazlasıyla dikkate değerdir. Böylece o bir yandan taraflar arasında uzlaşma sağlamaya yönelik başarılı arabulucu rolünü dışavururken, öte yandan ise kapatma riskini atlatmış AKP'ye bunu sağlayan uzlaşmanın gereklerini bir de kamuoyu önünde hatırlatmak ihtiyacı duymaktadır. AB temsilcilerinden de bu yönlü açıklama ve telkinler gelmesi ayrıca dikkate değerdir.

Uzlaşma çabalarının baş mimarı ABD, sonuçta yaşanan sürecin de en kazançlı aktörü durumundadır. O çatışan tarafları terbiye ve kendi ihtiyaçlarına uyarlama operasyonundan geçirmiştir. Bunun bir yanı, laik cephenin özellikle Kıbrıs ve Kürt sorunlarında ABD karşılığı çatlak sesler çıkaran "ulusalci" kanadının tasfiyesidir. Ergenekon operasyonunun tüm anlamı ve gerçek sınırı budur. Açıklanan iddianame bunu bütün açıklığı ile teyid etmiştir. Düzenin tüm temel kurumlarını aklayan iddianame, suçlamalarını ABD ve AKP karşıtları sınırlarında tutmuştur. Bu sınırları aşan söylem ve iddialar, somut kanıtlarla desteklenmediği ölçüde, gerçekte esas alınan sınırları gizlemeye, böylece davanın gerçek amacını örtmeye yönelik bir hileden ibaret kalmaktadır.

ABD'nin elde ettiği kazanımların öteki yanı, kapatma tehdidi altındaki AKP'yi arkalamak yoluyla bu dönemde ona en kritik sorunlarda adım attırmasıdır. Kıbrıs görüşmelerindeki ilerlemeler, Güney Kürdistan ile kurulan resmi ilişkiler, Ermenistan ile başlayan görüşmeler, İran politikasında oynanan rol, Afganistan'da üstlenilen ek yeni roller, tüm bunlar kapatma davası süreci içinde peşpeşe gelen adımlar oldu. Tümünü birarada, AKP'nin kapatma davasına karşı desteğine ihtiyaç duyduğu ABD-AB ikilisine sunduğu acil hizmetler kapsamında gerçekleşti. Bunlara içeride işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına yönelik olarak kesintisiz biçimde sürdürülen saldırıları eklemiyoruz; zira bu açıdan AKP, kendisine dış bileyenler de dahil gericiliğin tüm iç ve dış odakları için zaten ideal bir seçenektir, yıllardan beridir ve halen de.

Aynı terbiyeden düzen ordusu da geçmiş bulunmaktadı. Emekli de olsa en üst düzeyde görev yapmış bazı generallerin onur kırıcı biçimde tutuklanmasına verilen onay bunun en veciz ifadesi olmuştur. Bu generallerin hedef alınmasının esas nedeni hiç de darbe girişimcisi olmaları değil fakat belirli konularda ABD'ye karşı bazı çatlak sesler çıkarmalarıdır. Darbe günlükleri üzerinden yaratılan tartışma ise aynı terbiye operasyonunun bir başka yanısıdır. ABD'nin onay vermediği bir durumda darbeci geleneği olan düzen ordusunun darbe yapmaktan aciz olduğu, buna yönelik girişimlerin traji-komik bir akıbetle sonuçlandığı böylece gözler önüne serilmiş olmaktadır. Kandil'in sınırsız bombalanması karşılığında da olsa Güney Kürdistan'la kurulan resmi ilişkiye verilen onay, Kıbrıs görüşmeleri karşısında göze batar düzeydeki pasif tutum, görünüşteki redlere rağmen Afganistan'da üstlenilen yeni roller vb., terbiye operasyonunda düzen ordusu payına düşenlerin öteki bir bölümüdür.

Varılan geçici uzlaşma ile ulaşılan yeni denge durumu, tarafları Amerikan emperyalizmine daha çok muhtaç hale getirmektedir. Bu ise özellikle bölge planları çerçevesinde Türkiyeli işbirlikçilerinden daha

kolay yararlanabilmesi için ABD payına önemli bir olanaktır.

Alternatif düzene karşı devrim olmalıdır

Tüm kesimleriyle olmasa da, yeterli açıklık ve tokluktan yoksun olsa da, sol hareketin önemli bir bölümünün burjuva gericiliğinin iç çatışmasına alet olmayı reddetmesi, özellikle Amerikancı liberallerden buna yönelik gelen gerici cereyana prim vermemesi önemlidir, buna ilişkin düşüncemizi yineliyoruz. Ama bu kendi başına hiçbir biçimde yeterli de değildir. Önemli olan, kendi aralarındaki dalaşmadan bile kitleleri sahte bir biçimde taraflaştırmak ve kontrol altında tutmak doğrultusunda yararlanmayı başaran burjuva gericiliğinin karşısına devrimci bir odak olarak çıkmayı başarabilmektir. Bu ise düzenin karşısına devrim adına çıkmayı, ortaya asgari sınırlarda da olsa devrimci program, buna dayalı hedefler ve istemler koymayı, buna uygun şiarlar yükseltmeyi, bunları devrimci bir mücadele anlayışı içinde gerçekleştirmeye yönelmeyi gerektirir. Oysa büyük bir bölümüyle reformist bir çizgide bulunan sol hareket bu tür bir yönelimden yapısal olarak yoksundur.

Çatı Partisi etrafında dönen tartışmalar ve girişilen hazırlıklar bunun güncel plandaki aynasıdır. Bu hazırlık içinde olanlar bunun seçimlere ve parlamentoya yönelik bir girişim olmadığı üzerine yemin billah etseler de bir nebze olsun inandırıcı olamamaktadırlar. Onlar her seçim öncesinde değişik biçimler içinde gündeme getirdikleri bu türden her proje için aynı şeyi söylemişlerdir, oysa yaşananlar bu girişimlerin seçim ittifakı sınırlarından öteye geçemediğini, bu çerçevede parlamentarist hesap ve hayallerin yansıması olduğunu göstermiştir. Bu kez de durum aynıdır. Dahası bu kez ortaya konulan projenin biçimi bile kendi başına bunu ortaya koymaya yeterlidir. Aynı ayrı parti ve örgütler, kendi varlıklarını koruyarak neden bir çatı partisi altında bir araya gelme ihtiyacı duysunlar ki? Belli ki bunun tek nedeni seçimlere bu aynı partinin çatısı altında girebilmektir. 2002'de Blok olarak gündeme getirilen, sonra SHP çatısında somutlanan, bir ara Zeytin Dalı ittifakı olarak önerilen proje, şimdilerde ise Çatı Partisi biçimini almıştır. Değişen yalnızca isimlendirmedir, amaç ve kaygı aynıdır.

Bu projenin bu denli önemsenmesinin gerisinde parlamentoya bağlanan umutlar vardır. Bu türden umutlar ise bugünün Türkiye'sinde düzen kurumları hakkında gerici hayalleri güçlendirmenin ötesinde, kitlelerin devrimci inisiyatifine ve eylemine dayalı gerçek bir devrimci alternatif geliştirebilmenin önünde büyük bir engeldir.

Reformist sol bu parlamentarist hayallere bağlılığını sürdürdükçe, yaşadığımız kriz ortamında solun ortak tutumuna ve eylemine dayalı devrimci bir alternatif boş bir söz olarak kalmaya mahkumdur. Oysa günümüzün nesnel ve acil devrimci ihtiyacı budur. Yazık ki bunu reformist sola rağmen gerçekleştirebilecek bir devrimci akımlar tablosu da yoktur ortada. Her şeye rağmen devrimci bir konumda olanların bir kısmı reformist ittifakın yedeğinde, öteki bir kısmı ise fiilen sahneden dışındadır.

Bunları umutsuzluk yaymak için değil fakat gerçeği dosdoğru görmek ve hesaba katmak için dile getiriyoruz. Biz komünistler olarak devrimci bir çizgide kendi bağımsız devrimci faaliyetimizi yürütüyoruz ve yürütmeye de devam edeceğiz. Öte yandan bunu, bugünün koşullarında burjuva gericiliğine karşı kitlelerin devrimci bilincinin ve eyleminin gelişmesine hizmet edecek her türden ortak çabayla birleştirmeye de hazırız. Fakat bunu yaparken, kriz içindeki düzene alternatif adı altında devrimden umudunu kesmiş kesimlerce ileri sürülen ve düzen kurumlarına bağlanan umutların ifadesi olan eğilim ve girişimlere hiçbir biçimde prim veremeyiz. Düzene karşı devrim alternatifine dayalı bir çizgi, düzen hakkında şu veya bu türden hayaller yayan her türden oportünist tutum ve çabayla birleştirilmek zorundadır.

Kızıl Bayrak

Ergenekon iddianamesi...

Kontrgerillanın pislikleri devrimcilere bulaştırılmaya çalışılıyor!

Ergenekon iddianamesi nihayet açıklandı. Böylece bir süredir sağda-solda kendisine bir dizi anlam yüklenen bu operasyonun kapsamı ve hedefleri de somutlanmış oldu.

Henüz erken bir aşamada belli olduğu gibi operasyon, Genelkurmay ve hükümetin mutabakatıyla yürütülmekte ve sınırları Genelkurmay'ın da itiraz etmeyeceği biçimde belirlenmekteydi.

İddianamede de bu sınırlar özellikle gözetilmiş bulunuyor. Öyle ki, Ergenekon'un NATO

tarafından Genelkurmay bünyesinde komünizme karşı kurulmuş olan örgütlenme ile ilişkisi anlatıldığı halde, Ergenekon'un bu yapıdan bağımsız olarak varlık gösterdiği ve Genelkurmay'ın emir komuta zincirini bozacak tarzda örgütlendiği iddia ediliyor. İddianamede bir yerde, Ergenekon NATO tarafından Genelkurmay merkezli olarak kurulmuş kontrgerilla aygıtından türemiştir, ama denetim dışına çıkıp NATO ve Genelkurmay'dan bağımsız hareket etmeye başladığı yerde tasfiye ihtiyacı duyulmuştur, demeye getiriliyor.

İddianame, Ergenekon ile Genelkurmay arasında ki herhangi bir ilişki olmadığını döne döne anlattıktan sonra ancak, sanık sandalyesinde oturan kişiler ve örgütlenmelerine ilişkin suç dosyasını açmaktadır. Bu noktadan sonra da iddianamede sakıncasız bir dil ortaya çıkmaktadır. Öyle ki, neredeyse büyük ölçüde açığa çıkmış tüm kontrgerilla operasyonları Ergenekon'a maledilerek açıklanmaktadır. Bundan dolayı, Ergenekon örgütünün kuruluş tarihi için önce 2002 tarihi verilmekte, fakat daha sonra suç şeceresi sayılırken, bu örgütün on yıllara yayılan bir örgütlenme olduğu ifade edilmektedir.

Bu kadarı dahi, Ergenekon operasyonunun ordunun ve devletin denetim dışına çıkmış ve artık deşifre olmuş unsurlardan temizliğine dönüştürülmüş olduğunu ortaya koymaktadır. Açık ki, ordu ve hükümet mutabakatı bu noktada kurulmuştur. Bir yandan iç çatışma yeni güç dengeleri yaratılarak belli bir çerçevede yürütülmeye çalışılırken, bir yandan da bu kriz ortamını bir fırsat olarak değerlendirmeye çalışılmaktadır. Bu hem büyük bir suç şeceresine sahip olan Genelkurmay merkezli kontrgerilla aygıtını temize çıkarma, hem de Amerikan stratejilerine maşalık yaparken kendi içerisinde ayak bağı olan unsurlardan kurtulma fırsatı demektir.

İddianame böylece kontrgerilla aygıtını hedef almış gibi yapıp onu temize çıkarırken, beraberinde açığa vurulan pisliği ordu ve devletten uzaklaştırmak için her türlü manevraya da başvurmuştur. Bunu yaparken de tüm sınırlar zorlanmaktadır. Pislik olabildiğince uzağa atılarak, ona buna bulaştırılarak pislikten elde edilecek azami fayda elde edilmeye çalışılmaktadır. Bu çabada o kadar ileri gidilmektedir ki, pisliği devrimci harekete bulaştırmaya bile yeltenebilmektedir. Herhangi bir maddi kanıt olmaksızın devrimci örgütler tarafından gerçekleştirilen eylemler bir çırpıda Ergenekon'un eylemi haline getirilmekte, böylece Ergenekon'un kollarının devrimci harekete kadar uzandığı görüntüsü yaratılmaya çalışılmaktadır. Veli Küçük gibi yeminli devrim düşmanı olan kontrgerilla artıklarının bazı devrimci örgütlerle irtibat içerisinde olduğu gibi alçakça yalanlar uydurulmaktadır.

Genelkurmay merkezli kontrgerilla aygıtının ana faaliyet konusu devrimci hareketi kanlı ve kirli operasyonlarla ezmektir. Ama iddianame bu cinayetlere dair herhangi bir değinmede dahi bulunmamaktadır. Çünkü amaç kendilerine ayak bağı olan eski döküntülerinden kurtulmaktır sadece. Bundan dolayı da kontrgerillanın ana faaliyetlerine ilişkin tek şey söylenmemektedir. Sadece hükümete karşı darbe hazırlamak iddialarıyla ilgili soruşturulmaktadır. Böyle olması da doğaldır, çünkü devrimci düşmanlıkta aralarında herhangi bir farklılık bulunmamaktadır. Hepsi de azılı birer devrim düşmanıdır. Bundan dolayı da devrimcilere karşı işlenmiş suçlara dokunmamak konusunda işbirliği içindedirler.

Bunun böyle olması, en fazla da Ergenekon operasyonuna olmadık anlamlar yükleyip hayaller kuran liberal sol çevrelerde hayal kırıklığı yaratmış olmalıdır. Böylelikle görülmüştür ki, Ergenekon operasyonunu yapanların kontrgerilla aygıtıyla bir sorunları olmadığı gibi, bu aygıtın devrimcilere ve emekçi halka karşı işlemiş olduğu suçlarla da bir sorunları yoktur. Dahası iddianameden de görüleceği üzere, devrimcilere karşı işlenmiş olan suçlar bu aygıtın olağan faaliyeti olarak sayılırken, hükümet karşıtı ve anti-amerikancı arayışlar mahkum edilmektedir.

Sonuç olarak belirtmek gerekir ki, bu pislik ancak bir devrimle temizlenebilir. Devrimcilere ve emekçi halka karşı işlenmiş suçların hesabının sorulması, kontrgerilla aygıtının dağıtılması, gerçek sorumluların yargılanması ancak işçilerin ve emekçilerin iktidara taşıyacak bir devrimci mücadeleyle mümkün olacaktır.

Ergenekon soruşturmasıyla rejimi aklama çabaları...

Hiçbir iddianame tepeden tırnağa çeteleşmiş rejimi aklayamaz!

Hükümet-Genelkurmay mutabakatı ve Washington desteğiyle başlatılan Ergenekon soruşturması, “sivil” uzantılarıyla birlikte iki general eskisinin F tipine konmasıyla ilgi odağı haline geldi. Egemenler arası çatışmanın farklı bir düzeye sıçramasının kanıtı sayılan bu gelişme, milliyetçigerici cenahı sarsan bir darbe oldu. Generallerin, sağlanan mutabakata uygun davranıp, yakın geçmişte belirleyici konumda olan iki emekli generali gözden çıkarmaları, milliyetçigericiliğin yediği darbeyi daha da ağırlaştırdı.

Hayal kırıklığı yaratan iddianame

Ek dosyaları hariç 2 bin 500 sayfadan oluşan iddianamenin açıklanması, burjuva liberal kalemşör taifesinin bir kesiminde “dağ fare doğurdu” türünden değerlendirmelere yolaçtı. Liberallerin bu hayal kırıklığı, budalaca bir tutumla dinci-gericiliğin “derin devlet”le hesaplaşma sürecini başlatmasını heyecanla beklemelerinden kaynaklanıyor.

Oysa, sermayenin dinci-gericilik şahsında temsil edilen kesiminin sermaye devletini çetelerden temizlemek gibi derdi olmadığı gibi, dahası bunu istemesi eşyanın tabiatına aykırıdır. Buna rağmen, Ergenekon soruşturmasının liberal budalalar safında bir heyecan dalgasına vesile olması, ufku kapitalizmin ötesini göremeyen bu kesimin “cebrut devlet”in militarizmine karşı tutunacak bir dal arayışı içinde olmasından kaynaklanıyor olsa gerek. İşbaşındayken kirli savaş şefliğine terfi etmiş general eskilerinin F tipini boylaması Türkiye açısından bir yenilik sayılabilir, ancak bundan hareketle dinci-gericiliği tutunacak bir dal sanmak, denize düşenin yılanı sarılmasından farksızdır.

Çeteleşmiş rejimi aklamak için harcanan beyhude çabalar

İşbirlikçi sermaye iktidarının iki belirleyici gücünü temsil eden AKP odaklı dinci-gerici kesim ile Genelkurmay tarafından onaylanan bir davanın neyi hedefleyeceğini tahmin etmek güç olmasa gerek. Böyle bir davanın, Amerikancı rejimin bekasını korumak ile Washington’daki efendileri hoşnut etmeyi amaçlayacağı açıktır. Ergenekon iddianamesi de bu zihniyetle hazırlanmıştır, başka türlüünü beklemek ancak budalaların işi olabilir.

Gericı rejimin yerlerde sürünen saygınlığını korumayı esas almakla birlikte, iddianame, devletin tepeden tırnağa çeteleştiğine ilişkin verileri ortaya koymaktan da geri durmıyor. Ancak bu kanlı tarihin geride kaldığını öne sürerek, kontralaşmış burjuva devletin “görev” başındaki şeflerini tamamen dışında tutmaya çalışıyor.

Örneğin Ergenekon çetesinin geçmişi anlatılırken, soğuk savaşı başlatan ABD önderliğinde kurulan NATO’nun, ilk aşamadan beri bütün NATO ülkelerinde Gladio türü gizli örgütlenmeler kurduğu, aynı şeyin Türkiye için de geçerli olduğu belirtiliyor. Bu ifadeler, Türk devletinin kapitalist-emperyalist düzenin vurucu gücü NATO’ya üye olmasıyla birlikte

TSK bünyesinde bir kontrgerilla oluşumuna gittiğini, bunun doğrudan NATO güdümünde olduğunu itiraf etmektedir.

Bilinen bu gerçeğin rejimin savcılar tarafından itirafı, Türkiye’de son 60 yıldır meydana gelen provokasyonların, katliamların, faşist darbelerin dolaysız bir şekilde NATO ya da CIA şeflerinin direktifiyle yapıldığının da teyit edilmesidir.

Yine iddianame, Veli Küçük’ten Hurşit Tolon’a generallerin kirli savaştaki icraatlarına işaret ederken, bir kontra örgütlenme olarak Hizbullah’ı PKK’ye karşı örgütleyip silahlandırdıklarını da kabul ediyor. Yargısız infazlar, gözaltında kayıplar, kitle katliamları ve tanınan kişilerin suikastla katledilmeleri de sözkonusu icraatlara dahildir.

Öte yandan iddianame, Susurluk’ta ortaya saçılan iğrenç icraatları da teyit etmek durumunda kalıyor.

Buna rağmen soruşturmayı yürüten savcı, Ergenekon’un 1999’da denetimden çıktığını öne sürerek, “terör örgütü”nün hem TSK-MİT hem CIA-NATO ile bağlantılarını inkar etmeye kalkışıyor. Savcıya göre TSK-MİT’in, NATO-CIA’nın kontra örgütlenme ile bir ilişkisi kalmamıştır. Ortada kontrolden çıkmış bir terör örgütünden başka bir şey yok!

Elbette bu saçmalıklara kimse inanmıyor. Hatta liberallerin hüsrana uğramalarının en önemli nedenlerinden biri, iddianamenin bu saçmalıklara uygun şekilde hazırlanmış olmasıdır. Oysa liberaller, soruşturmanın derinleştirilmesini, “bin operasyon”la övünen bakana, devletin tetikçilerini “şerefli” ilan eden başbakana, hatta 12 Eylül generallerine kadar uzanmasını umuyorlardı.

İddianame, 48’i tutuklu 38’i tutuksuz 86 sanık hakkındaki suçlamaları şöyle sıralıyor:

“Silahlı terör örgütüne üye olmak”, “silahlı terör örgütüne yardım etmek”, “cebir ve şiddet kullanarak Türkiye Cumhuriyeti hükümetini ortadan kaldırmak veya görev yapmasını engellemeye teşebbüs”, “Türkiye Cumhuriyeti hükümetine karşı halkı silahlı isyana tahrik”, “patlayıcı madde bulundurmak, atmak ve bu suçları azmettirmek”, “Danıştay saldırısına ve Cumhuriyet gazetesine patlayıcı madde atmak

suçlarına azmettirmek”, “devletin güvenliğine ilişkin gizli belgeleri temin etmek, kişisel verileri kaydetmek”, “askeri itaatsizliğe teşvik”, “halkı kin ve düşmanlığa alenen tahrik”...

Çeteleştiğini “sağır sultanlar”ın bile bildiği Amerikancı rejimin ordusu, polisi, MİT’i bu iddianamede yok. Oysa devletin militarist

güçleri kontrgerillanın beyni, ruhu ve temel uzuvlarıdır. İddianamede CIA-NATO da yok. Oysa dünya militarizminin başını çeken bu suç örgütleri, dünyadaki kontra oluşumların baş mimarlarıdır aynı zamanda.

Orduyu, polisi, MİT’i, NATO’yu, CIA’yı aklamaya çalışan Ergenekon iddianamesi, “derin devlet”i tasfiye etmek bir yana, bizzat derin devletin onayı ile hazırlanmıştır. Soruşturmanın derinleştirilip suçluların hesap vermesini sağlayacak bir toplumsal basıncın olmadığı yerde, bu tür iddianameler ancak dalları budayıp gövdeyi güçlendirmeye yarar.

Sömürü ve kölelik düzeni

kapitalizmin silahlı bekçisi olan burjuva devlet, toplumsal uyanışı ve bu uyanıştan güç alan devrimci hareketi ezmek sözkonusu olduğunda, “yasalara uyma sıkıntısı”na katlanmaz. Gerektiğinde tüm kurumlarıyla kendi yasalarını ayaklar altına almaktan geri durmayan devlet, terör, provokasyon, katliam gibi iğrenç icraatlarını yerine getirecek gizli bir örgütlemeye de her zaman ihtiyaç duyar.

Bu örgütlenmelerin gerekliliğini şu veya bu sermaye kesiminin ihtiyaçlarından çok, uzlaşmaz çelişkiler üreten kapitalist rejimin ihtiyaçları belirler. Kontra örgütlenmelerin ne ölçüde etkinlik göstereceği ise, sınıflar mücadelesinin seyrine göre değişir. Kullanılacağı alanlar genişleyebileceği gibi, ihtiyaca göre daraltılabilir de. Ancak kesin olan bir şey varsa, o da hiçbir burjuva devletin kontra örgütlenmelerden vazgeçemeyeceğidir.

Devrimci ve ilerici güçler pislik içinde yüzen kontralaşmış devlet gerçeğini etkin bir biçimde teşhir etmelidirler. Savcıların bile devletin NATO güdümlü çeteler örgütlediğini kabul etmek zorunda kaldığı bu dönemde, demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadelenin rejimi de hedef alacak genişlikte örülmesinin önemi arttığı gibi, mücadelenin daha etkili sonuçlar vermesi için de koşullar uygun hale gelmiştir.

Güngören katliamında adres devlete çıkıyor...

Halkları birbirine düşman ederek aradan sıyrılmak istiyorlar!

Güngören’de halkın yoğun olarak kullandığı bir caddeye konulan bombaların patlaması sonucunda çok sayıda insan hayatını kaybetti, onlarcası da yaralandı. Herhangi bir askeri hedef gözetmeyen, tamamen halkın canına yönelmiş olan böyle bir saldırı ne ahlaken ne de politik olarak kabul edilemez. Bundan dolayı emekçi halka karşı işlenmiş bir suç olarak tarihe kaydedilecek nitelikte bir katliam olan bu olayın sorumluları da suçlarının bedelini hem insanlığın vicdanında ve hem de tarih önünde ödemekten kurtulamayacaklardır.

Ama böyle bir katliam sadece genel mantığı ve ahlaki özü itibariyle değil, aynı zamanda siyasi yönüyle de kurulu düzenin dünyasına aittir. Çünkü, halkın hedef alındığı bu tür eylemler genellikle, tarihsel deneyimlerle de sabit olduğu üzere, hep kurulu düzenin güçleri tarafından planlanmış ve gerçekleştirilmişlerdir. Bu ülkede de, halkı birbirine kırdırarak kurulu düzeni temize çıkarmak, yönetici sınıfın otoritesini tüm toplum üzerinde egemen kılmak ya da düzen karşıtı muhalefetin önünü almak için tezgahlanan bu tür kanlı provokasyonların haddi hesabı yoktur. Gazi, Maraş, Çorum, Sivas gibi katliamlarda gerici ve faşist güçler kullanılmakla birlikte, perde arkasından hep bu devletin yönetici çekirdeği çıkmıştır. Alevi-Sünni, Kürt-Türk çatışması gibi çatışmalarla emekçi halkı birbirine düşman ederek işlerini yürütmüşlerdir.

Katliamı gerçekleştirenlerin kimliği hala belirsizliğini korumaktadır. Fakat, gerek zamanlaması ve gerekse de herhangi bir ahlaki kıstas gözetmeden emekçileri vurması dolayısıyla, böyle bir saldırının kimler tarafından yapılabileceği hakkında fikir yürütmek zor değildir. Öncelikle belirtmek gerekir ki, düzenin yalan makinelerinin iddiaları ne olursa olsun, bu tür bir eylem, gerek politik ve gerekse de ahlaki açıdan kurulu düzenin çürümüş dünyasına aittir. Bencil çıkarlar için her yolun mübah görüldüğü bu düzende, insan yaşamının zerre kadar değeri yoktur. Bu nedenle emekçiler için ölüm şu ya da bu sokak başında, otobüste, fabrikada ve tersanede kol gezer. Gıdasızlıktan, sağlıklı yaşama ve barınma koşullarından yoksunluktan dolayı küçük çocuklar kırılıp gider. Hastane önlerinde parası olmadığı için ölüme terk edilir, sağlık hakkından ve sosyal güvenlikten yoksun olarak hayatı karartılır, deprem gibi doğal olaylarda canlı canlı mezara gömülür, vb...

Nitekim bugün, birkaç kontrgerilla artığı tasfiye operasyonuna dönüşen Ergenekon davası ile birlikte Genelkurmay bünyesinde kurulu bulunan kontrgerilla aygıtının nasıl çalıştığı da daha yakından görülmüştür. Tasfiye edilen birkaç kontrgerilla artığı üzerinden çeteleşmiş devletin aklanmak istendiği bu operasyon, düzen güçlerinin amaçları uğruna ne tür vahşetlere imza atabileceğini göstermektedir. Genelkurmay bünyesinde kurulu kontrgerilla aygıtının toplumsal muhalefeti sindirmek uğruna kanlı provokasyon ve cinayetlere imza attığı artık bir sır değildir. Hedef şaşırtma, toplumu belli amaçlar doğrultusunda yönlendirme, toplumsal muhalefeti marjinalleştirme, Kürt halk direnişini zayıflatma, devlet terörünü meşrulaştırmak vb. gibi hedefleri

olan bu tür saldırıların haddi hesabı yoktur. Yakın zamanda gerçekleşen Şemdinli olayı hatırlardadır. Şemdinli’de bir kanlı provokasyonu icra ederken halk tarafından suçüstü yakalanan kontrgerilla elamanlarına bugünün Genelkurmay başkanı tarafından nasıl arka çıkıldığı ve daha sonra da hiçbir şey olmamış gibi serbest bırakıldıklarını biliyoruz.

Bugün artık bir biçimde itiraf edilen kabarık bir suç seçercesine sahip olan devletin, bir iç çatışma ile derinleşen bir siyasi krizle malül olduğu bir aşamada gerçekleştirilen Güngören katliamının sorumluluğunu taşıdığından kuşku duyulamaz. Gerek zamanlaması gerekse de yarattığı sonuçlar itibariyle bu katliam tam da bu iç çatışma temelinde bir anlam taşımaktadır. Özellikle düzen güçlerinin iç çatışmasının derinleştiği ortamlarda bu tür eylemlere başvurulmaktadır. Eylemin AKP’ye açılan kapatma davasıyla aynı güne denk gelmesi bu ihtimali ayrıca güçlendirmektedir. Zaten çatışma üzerinden açığa vurulan gerçeklerden de görüldüğü üzere, çatışmada üstünlüğü ele geçirmek uğruna planlanmış çok sayıda bombalı saldırı, suikast, halkı karşı karşıya getirecek provokasyonlar söz konusudur. Güngören katliamını da bu kapsamda değerlendirmem için bir neden yoktur ortada.

Fakat saldırı her bakımdan düzen içi çatışmanın bir ürünü olarak tanımlanmayı hak etmesine karşın, düzen cephesi onu PKK’ye maletmekte ısrarlı. Oysa ortada bu yönde tek bir kanıt bulunmuyor. Ne bombaları patlatanların kimliğine dair bir bilgi var. Ne de saldırı bazı medya organlarının iddialarının aksine herhangi bir örgüt tarafından üstlenilmiş değil. Üstlendiği iddia edilen “TAK” adlı örgüt ise, halkın hedef alındığı benzer eylemlerle anılan bulanık karanlık bir yapı. Bu örgütün kontrgerilla imalatı olması bile güçlü bir ihtimal. Buna karşın düzen medyası saldırının PKK tarafından gerçekleştirildiği konusunda ısrarını sürdürüyor. Hepsinden önce davranan Deniz Baykal ise bu konuda ilk açıklamayı yapan kişi oldu ve bununla da yetinmedi, İspanya tipi bir sessiz yürüyüş düzenlemek için diğer düzen partilerine çağrılarda bulundu.

Baykal’ın “sessiz yürüyüş” önerisinin gerisinde de, rejim krizinin, buradan yakalanacak “milli birlik-bütünlük” havasına dayanılarak yatıştırılması kaygısı bulunuyor. MHP de kendi cephesinden Baykal’a destek veriyor. Konuya dair açıklama yapan MHP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Şandır, “yeter ki AKP ile CHP yan yana gelsin, biz üçüncü ortak oluruz” diyerek düzen cephesinden yapılmak istenenlerin ne kadar bilincinde olduklarını göstermiş oluyor. Düzen partilerinin ve medyanın katliamdan çıkardıkları en önemli sonuç, bu katliamdan, parçalanmış bulunan burjuva siyasetini birleştirecek bir genel eksen çıkarılıp çıkarılmayacağı yönünde.

AKP cephesinde ise bu konuda nispeten temkinli bir tutum söz konusu. Zira AKP yönetimi hem Ergenekon operasyonlarıyla elde ettiği siyasi üstünlüğü kaybetmekten korkuyor, hem de bu tür eylemlerin kendi otoritesini zedeleyecek olmasından endişe duyuyor. Çünkü bu tür eylemler geçmişte hep

rakipleri tarafından AKP’ye karşı bir koz olarak kullanılmış, hem de tersinden ordunun burjuva siyasetindeki ağırlığını artıran sonuçlar yaratmıştı. Bu bir yana, geçtiğimiz yıl Cumhurbaşkanlığı seçimlerine bağlı olarak alevlenen rejim krizi sırasında Ulus’ta patlayan bomba unutulmamalıdır. Patlayan bombanın ardından Yaşar Büyükanıt, sivil halkı hedef alan yeni bombaların haberini vermişti. Ancak bir nevi suç itirafı olan bu sözlere gösterilen tepkiden olsa gerek, Yaşar Büyükanıt’ın haberini verdiği bu bombalar bugüne kadar patlamadı. Belli ki, AKP’nin tedirginliği bu bombaların Ulus’ta haberi verilen bombalar olması ihtimalinden kaynaklanmaktadır. Bununla birlikte, tüm tereddütlerine karşın AKP de, terör edebiyatı ve Kürt düşmanlığının düzen güçlerini birleştiren ortak eksen olduğunun bilincindedir. Bundan dolayı, kestirmeden hedefe konulan PKK ve onunla birlikte kışkırtılan Kürt halkına düşmanlık ekseninde yaratılan birlik-beraberlik havasından yararlanmak için elinden geleni yapmaktadır.

Diğer taraftan ordu cephesinden bu bombalama ile eş zamanlı olarak sınır ötesi operasyonlara hız verilmiş bulunmaktadır. Orada burada bombaların patladığı, Kürt hareketinin hedefe konulduğu bu ortamın işaretleri geçtiğimiz günlerde yine Yaşar Büyükanıt tarafından verilmişti. Ergenekon operasyonlarıyla politik-moral üstünlüğünü büyük ölçüde kaybeden ordunun tavrının ne olacağı merakla beklenirken, Yaşar Büyükanıt kendilerinin gündeminde PKK ve operasyonlar olduğunu söylüyor, daha önemlisi TSK’ya yönelik yıpratma amaçlı saldırılar karşısında halkı harekete geçmeye çağırıyordu. Gelinek noktada Yaşar Büyükanıt’ın bu sözleri oldukça anlam kazanmıştır. Belli ki, ordu bir kez daha kolayından güç kazanmak ve kaybettiği imajını parlatmak için ana sığınağı durumundaki şovenizm ve terörle mücadele edebiyatına sığınmıştır. Türk-Kürt çatışmasını körükleyerek, Kürt halkının üzerine bomba yağdırarak politik inisiyatifi korumaya, halkı kendinden yana taraf haline getirmeye çalışmaktadır.

Düzen içi çatışmanın farklı yollara saparak sürdürülmeye çalışıldığı, emekçi kitlelerin aldatılarak ve katledilerek bu çatışmaya yedeklenmek istendiği, halkların kanı üzerinden yeni güç dengelerinin yaratılmaya çalışıldığı bir ortamda, devrimci ve ilerici güçlerin bu oyunu deşifre ederek, halklar arasındaki birlik, dayanışma ve düzene karşı ortak mücadele bayrağını yükseltmeleri gerekmektedir. Yaratılmaya çalışılan illüzyonun aksine yaşananlar, aralarındaki çatışmanın düzeyi ne olursa olsun, tüm düzen güçlerinin Kürt düşmanlığında birleştiğini, kirli çıkarları uğruna emekçi kitlelerin hayatına zerre kadar önem vermediğini göstermektedir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin, toplumsal hayatı zehirleyen, kin ve düşmanlık üreten bu düzene ve devlete “artık yeter” demeleri gereken bir noktaya gelinmiş bulunmaktadır. Bilinçlerin karartılmaya, kitlelerin sersemletilmeye çalışıldığı bugünkü ortamda, çeteleşen, kendi halkına karşı bir cinayet örgütüne dönüşen devlet ve çürüyen düzen gerçeği etkili bir biçimde teşhir edilmelidir.

Ergenekon ve Hizbullah bağlantısı...

Pisliği devrim temizler!

Aylardır tartışılan Ergenekon iddianamesi en sonunda açıklandı. İddianamenin dikkat çeken yanlarından birisi de, Hizbullah'ın dönemin generalleri olan Veli Küçük ve Teoman Koman tarafından kurulup himaye edildiğinin açıkça belirtilmesi. Diğerlerinin yanısıra bu bilgi bile, gene aynı iddianamede yer alan Ergenekon denilen yapılanmanın ordu ve devletle bağlantılı olmadığı yönündeki iddiaların yalanlanması anlamına geliyor. Adı geçen bu "laik" generaller Hizbullah ile "derin" bir bağlantı içindeyken ne emeklilerdi, ne de devletin ilgili birimlerinden bağımsız hareket ediyorlardı. Kısacası Hizbullah bir devlet politikası olarak hayata geçirildi.

Kuşkusuz, Hizbullah'ın, dönemin en yetkili ve etkili paşalarınca kurulduğu, güvenlik güçlerince korunduğu ve ellerine silah verilerek suç işlemeye itildiği bilgisi yeni değil. Sermaye devletinin, bir dönem askeri kamplarda eğitim eline silah ve ölüm listesi vererek sokağa saldırdığı Hizbullah canilerini koruduğu açıkça dile de getirildi. Dönemin Batman Emniyet Müdürü Öztürk Şimşek ve Vali Vekili Mustafa Ali Örnek'in "Hizbullahçılar, bir dönem askerden yardım gördüler. Buradaki bazı askeri birliklerde silahlı eğitim yaptılar, lojistik destek gördüler" ifadesi, TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu raporlarına girmişti. Batman Valisi Salih Şarman'ın gizli ödenekle eski başbakan Tansu Çiller'den aldığı parayla bu tetikçileri silahlandırdığı açığa çıkmıştı.

Bilindiği üzere Hizbullah, 12 Ocak 2000'de kendisine saldırılana dek devlet güçlerine karşı tek çatıya girmemiş, tersine Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta, Hizbullah'ın esas saldırdığı güç -en azından 1994'lere dek- PKK olmuştur. PKK'ye karşı Kürdistan'da kirli savaş özellikle Hizbullah yürütmüştür. Sokak ortasında onlarca insan satırlarla doğranmış, kafasına kurşun sıkılarak katledilmiş ve katiller ellerini kollarını sallayarak "olay yerinden" uzaklaşabilmiştir.

Kürdistan'da Hizbullah'ı yakından tanıyan Kürt emekçilerinin Hizbullah'a "Hizbulkontra" veya "Hizbuldevlet" demelerinin nedeni, Hizbullah'ın Kürt halkına karşı kirli savaş örgütü olarak kullanılmasıdır.

Daha o dönem Hizbullah'ın silahlarını bizzat devletin temin ettiği açığa çıkmıştı. Dönemin Cumhurbaşkanı Demirel'in durumu, "Bazen devlet, rutin dışına çıkmak zorunda kalabilir!" şeklinde yorumlayarak kılıfına uydurmaya çalıştığı hatırlardır. Batman'da "Hizbullah cephaneliği" olduğu söylenen cephanelikteki silahların önemli bölümü, bizzat burjuva medyanın itiraf etmek zorunda kaldığı gibi, Batman Valiliği'nin "rutin dışı" yollardan satın aldığı silahlardır.

Hizbullah-devlet ilişkileri bağlamında, Hizbullah'ın belli bir dönem sermaye devletinin PKK'ye karşı kirli savaşında kullanılan bir örgüt olduğu, devletin "etkili ve yetkili" kimi kurumlarının bu örgütün kurulma ve genişlemesinde aktif rol aldığı ve kolluk güçlerinin örgütün eylemlerine göz yumduğu açığa çıkmış gerçeklerdir. Ergenekon İddianamesi'nde Emekli Tuğgeneral Veli Küçük ile birlikte Hizbullah'ı kurmakla suçlanan general Teoman Koman'ın, Hizbullah üyeleri için "PKK'ya karşı kendini koruyan dinî inançları kuvvetli vatandaşlar" ifadesini bu çerçevede değerlendirmek

gerekir.

Daha sonra JİTEM itirafçısı Abdülkadir Aygan'ın ifadeleri de Hizbullah'ın devlet tarafından korunduğunu açık bir şekilde gözler önüne sermiştir. Aygan'ın itirafları şöyle:

"Binbaşı Cahit Aydın bizi Diyarbakır-Silvan'a bir Hizbullah faaliyetini araştırmaya gönderdi. Ben ve Kemal Ümlük gittik. Burası, Diyarbakır-Silvan yolu üzerinde bulunan Yolaç (Susê) köyü. Hatta şehitlikleri de var onların. Bir sorumluları da varmış. Onun hakkında bilgi almak için karakola gittik. Karakol bilgi vermeye çekindi. 'JİTEM Komutanı bizi gönderdi' dedik, yine 'yok' dedi. 'Silvan'a, filan adamların yanına gidin, filan tüpçü şudur, budur. Ya da 'Emniyet'e gidin bu konuda daha bilgili' dedi. Emniyet amiri mi, yoksa müdürü mü onun yanına gittik. 'Komutanımız bir rapor hazırlayacak yukarıya. Hizbullah konusunda bilgi istiyor, siz daha bilgilisiniz' dedik. O bize, 'Vallahi çocuklar, düşmanımın düşmanı benim dostumdur. Bunlar PKK ile mücadele ediyorlar. Onların üzerine gidilmesine karşıyım' dedi. Yani eli boş döndük. Görüştüğümüz kişi Silvan'da 1992-1994 yılları arasında görev yapıyordu. Bizi göreve gönderen komutan da o dönem görev yapıyordu..."

Bu noktada, Hizbullah'ın bizzat en başında devlet tarafından mı kurulduğu, yoksa devletin onun içine mi girip onu kullandığı belirleyici değildir. Önemli olan, Hizbullah'ın devletin Kürt halkına karşı yürüttüğü "kontrgerilla" faaliyetlerinin önemli bir aracı olmasıdır.

Açıktır ki, iddianamede olduğu gibi, adına ister Susurluk, ister Ergenekon denilsin, "devlet adına" işçi ve emekçilere, Kürt halkına ve onların politik temsilcilerine karşı örtülü bir kirli savaş sürdüren kontrgerilla, birkaç kuruma, kişiye, gruba veya belli bir döneme indirgenemez. Sermaye egemenliği koşullarında kontrgerilla örgütlenmesi sürekliliğini korur. Sermaye devletinin kontrgerilla uygulamalarına ihtiyaç duymadığı dönemlerde sadece geri plana çekilir. En özlü ifadesiyle; kontrgerilla devlettir, devlet kontrgerilladır!

Kontrgerillanın odağında yer alan isimlerden Mehmet Ağar'ın "her şey MGK'nın bilgisi dahilindedir, her şey devletin zirvesinde kararlaştırılmıştır. Deşifre olmamış arkadaşlarımız görevinin başında" demesi, bunu açıkça ifade etmesi

boşuna değildir. 2002 Martı'nda, sayısı bir hayli kabarık emekli ve muvazzaf generalin, "Susurluk Davası"nda göstermelik ceza alan Korkut Eken'i savunurken, "Korkut Eken kahraman bir subaydır, herşeyi bilgimiz dahilinde yapmıştır" sözleri de, kontrgerillanın geçekte çeteleşmiş sermaye devleti olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Asalak sermaye sınıfının bekçiliğini yapan bu devletin, işçilere, emekçilere, onun devrimci öncülerine ve Kürt halkına karşı katliamlar, provokasyonlar tezgahlayan, Hizbullah türü kontra örgütlenmeleri kullanan bir yapı haline gelmesinin gerisinde, mevcut burjuva düzenin iliklerine kadar çürümesi ve kokuşması gerçeği durmaktadır. Burjuva düzen bataklığı sürekli pislik üretmekte, bu pisliğin üstünün örtülemediği, dahası pisliğin bazı icraatçıların bataklığın selameti açısından sorun haline geldiği durumlarda "Ergenekon" türü operasyonlarla tasfiye etme yoluna gitmekte, bu yolla da kendisini tahkim etmeye çalışmaktadır.

Kontrgerilla pisliğinin temizlenmesi ancak işçi sınıfı ve emekçilerin sermaye devletini yerle bir edip kendi iktidarını kurmasıyla mümkün olacaktır. Geride kalan yüzyılda, mülk sahibi sınıfların bekçiliğini yapan devletlerin bu tür pisliklerinin nasıl açığa çıkarılıp temizlendiğine ilişkin en güzel örneği 1917 Ekim Devrimi vermiştir. Devrimci işçi iktidarı, yıkılan Çarlık devletinin yaptığı gizli anlaşmaları ve gizli polis arşivlerini açıklamış, tüm dünya önünde teşhir etmiştir. İşçilere olduğu kadar Kürt halkına da kan kusturan sermaye devleti denen pisliği temizleyecek biricik olanak devrim, biricik toplumsal güç devrimci işçi sınıfıdır. Böyle bir temizliği isteyenlerin devrimi istemekten ve devrimci işçi sınıfıyla kaderlerini birleştirmekten başka yolları yoktur.

Tersaneler cehenneminde iş cinayeti!

Gemsan tersanesinde 29 Temmuz günü bir iş cinayeti gerçekleşti. Bu tersanenin bünyesinde iş yapan Atlas Gemi adlı taşeron firmada bakımcı olarak çalışan İbrahim Çelik, kompresör dairesinde meydana gelen patlama nedeniyle başına metal cisimlerin çarpması sonucu hayatını kaybetti.

Son yaşanan iş cinayetiyle, Meclis Araştırma Komisyonu'nun yayınladığı raporun gerçekte hiçbir hükmünün olmadığı gözler önüne serilmiştir. Günlerdir "artık tersaneler ölümlerle anılmayacak" denilerek üzerine yaygara koparılan raporun sadece söylemden ibaret olduğu bir kez daha görülmüştür.

"İşçilerin eğitimi" vb. bir takım sözde önlemlerle iş cinayetlerine dair sorumluluklarını üzerinden atmak isteyen Çalışma Bakanlığı gerçekte tersane patronları kadar sorumludur. Çünkü, geçmişte çıkardıkları 4857 sayılı iş kanunu, yani o meşhur "kölelik yasası" ile beraber esnek üretimi yasallaştıran, taşeronluk sistemini yaygın hale getiren, işçi ve emekçileri en ağır koşullarda çalışmaya mahkûm eden, bu sermaye kuklası ve işçi-emekçi düşmanı hükümetin kendisi ve onun Çalışma Bakanlığıdır. Dolayısıyla, Meclis Araştırma Komisyonu'nun yayınladığı raporda maddeleştirilen kimi önlemlerin yaşam bulmasını beklemek ham bir hayaldir.

Tersane işçileri taleplerini ancak mücadele alanına çıkararak, bu ve benzeri yasaları tersane patronları ve uşaklarının kafasında parçalayarak elde edebilecekleri.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

Ergenekon ve sol: Ne yapmalı?

Yüksel Akkaya

Yılan hikayesine dönmüş olan “iddianame”nin açıklanıp, “kabul” edilmesi ile birlikte “Ergenekon Davası” da başlamış bulunmaktadır. AKP hükümeti destekli İslami cenah, yerini tahkim etmede bu süreci iyi değerlendirmiş, bir darbe karşıtlığı üzerinden safların belirlenmesini iyi bir “halkla ilişkiler” çalışması ile “kamuoyuna” adeta dayatmıştır. Öyle ki, M. Belge, B. Oran gibi “mümtaz” isimler bu dava üzerinden solu, solculuğu tartışır hale gelmiş, davaya dört elle sarılmayanları darbeci olarak tanımlamaktan kaçınmamıştır. Öte yandan, AKP’ye muhalefet adına “düşmanımın düşmanı dostumdur”dan hareket edenler de bu davaya karşı çıkmayanları “İslamcı” ilan etmiş bulunmaktadır. Neresinden bakılırsa bakılsın, halk arasında yaygınca kullanılan bir deyimle karşı karşıyayız.

Peki sol, iki ucu “kirlenmiş” değneği tutmak zorunda mıdır? Sorunun yanıtı aslında çok açık: Hayır! Hayır, çünkü, AKP’nin sorunu tam anlamı ile darbe karşıtlığı değildir. Öyle olsa idi, Nisan Muhtırası’nın sahiplerini, darbe planları yapan tüm kişileri ve daha da önemlisi Anayasa ile koruma altına alınmış olan 12 Eylül darbecilerini de yargılamak için bu davaya eklerdi. Kuşkusuz, bu durumda tereddütsüz, sol olarak, bu davayı bir hesaplaşma davası olarak benimser, tarihsel sorumluluğunun gereğini yapardı.

Ancak, bu dava bir darbe ile hesaplaşma davası değildir. AKP’nin iktidarını tahkim etme davasıdır. Ve, darbecilerle ile hesaplaşma sınırı da bu iktidarı tahkimin sınırı ile sınırlıdır. Böyle olduğu için bu dava, darbecilerle hesaplaşma adı altında, muhalefeti de sindirmeye dönüşmüş bir davadır. Öyle ki, askeri darbenin ordusuna karşılık gelen siyasal islamın darbesinin polisi de gerekeni yapmaktan kaçınmamaktadır. 1 Mayıs’ta işçilere karşı darbe günlerini aratmayan bir uygulama içinde olan islamın darbeci polisleri, nitekim emek düşmanı yüzlerini bir kez daha İstanbul’da grev pankartı asmak isteyen belediye işçilerine karşı göstermiştir. Zira, AKP iktidarı işçiden de korkmaktadır ve daha da ötesi ona düşmandır. Böyle olduğu için de 12 Eylül darbecilerinin bile cesaret edemediği işler yapmaktadır. İş Kanunu’nun değiştirilip, tam bir sömürü yasasına dönüştürülmesi bu iktidarın işidir. Darbe dönemlerinde yapılacak bir iş, AB üyeliği adına, “demokratik” bir ortamda yapılmıştır! Öyleyse, B. Oran’a önerimiz, madem solu yeniden tanımlamak gerekiyor, darbeyi de yeniden tanımlayalım. O zaman sivil darbecilerle yüzleşmiş oluruz.

M. Belge son yazılarından birinde devrimcileri “tiye” almakta, Bolşevikliğe sataşmakla birlikte, Bolşevikler’i değerlendirirken solun ne yapması gerektiğinin de ipuçlarını vermektedir. Lenin’in ünlü sorusu “Ne yapmalı”nın karşılığı tam da M. Belge’nin tanımladığı anlamda Bolşeviklik yapmak olmalıdır. M. Belge, Bolşeviklik “öncelikle, elinden her iş gelen bir insan tipidir” der ve sonra devam eder: “*Bu adamı bir gün fabrika semtinde işçilere, ertesi gün kırdı köylülere propaganda yaparken görebilirsiniz; akademik bir konuda bilgi toplamasını söyleyin, kitaplığa kapanıp o bilgiyi çıkarır; ‘falancanın evine ahçı kılığında girip istihbarat toplayacaksınız’ deyin, yemek pişirmeyi de -bilmiyorsa- öğrenip o işi de yapar. Böyle ‘adannmış’ ve böyle ‘becerekli’ bir adam olduğu için, koşullar belirli bir durumu ortaya çıkardığında, ‘devrim’ de yapar.*”

Kuşkusuz, M. Belge de bilir ki devrim koşullarının, durumunun yaratılmasında Bolşevikler’in de payı vardır. Onun sözleri ile “Böyle adamların varlığı ve etkinliği böyle bir ‘durum’un oluşmasına imkan verir ve adamlar böyle olduğu için de, o ‘durum’dan bir ‘devrim’ ortaya çıkar”. M. Belge, “boş” bir adam değildir. Bolşevikler’i “öpmesi” sorunludur. Nitekim, yazının sonunda baklayı ağzından çıkarır: Bolşevikler bugün AKP’nin yanında olup, darbeye karşı olurlardı. M. Belge’ye göre Bolşeviklik bunu gerektirir. Yaşına, eski günlerine hürmeten söylenecek sözü söylemekten sakınlam. Ayıp olur!

Bugünün solcuları, bu Ergenekon davası sürecinde bir devrimci durum yaratma yeteneğini gösterebilirler mi sorusunu bir kenara bırakıp, bu süreçte toplumsal muhalefeti sola kaydırabilirler mi sorusunu sormak daha gerçekçi olur. Sol, Ergenekon davası üzerinden iki darbeci kesimi teşhir etmeli, her ikisinden hesap sormalıdır. İddianame, bu iddianameyi savunan ve eleştiren her türlü söylem sola bu anlamda büyük bir malzeme vermektedir. Kuşkusuz, bu durum tarihsel açıdan çok özel bir durum yaratmaktadır. İki darbeci kanadın saflarının netleştiği bir “kalabalığı” bulunmakla birlikte, toplumun önemli kesimi her iki darbeci kesime de kuşku ile bakmakta, ne olup bittiğini, sessiz sedasız anlamaya çalışmaktadır. Öyle olduğu için T. Özkan’ın mitingleri de, askeri darbe karşıtlığı üzerinden başka kesimlerce de beslenmiş İslamcılarının mitingleri de zayıf, cılız geçmektedir.

Tam da bu süreçte solun güçlü bir muhalif platform oluşturarak, süreklilik içeren eylemler

gerçekleştirilmesi gerekmekte, M. Belge’nin soyutladığı Bolşevik tipinin gereği büyük bir sorgucu olarak ortaya çıkmalı ve tarihin tüm karanlık, açık olaylarının hesabını sormalıdır. Bu platform ile sol, sınıf savaşındaki kırılma noktaları ile sermayenin darbeciler ile nasıl iç içe geçtiğini; hem askeri hem sivil darbe dönemlerinde emekçilerin nasıl yoksullaştırdıklarını, sermayenin nasıl daha da palazlandığını göstermelidir. Sermaye adına süren bu kayıkcı, esnaf kavgasında gerçeği tüm çıplaklığı ile göstermek bir Bolşevik yetenek gerektiriyorsa, bunun hakkı verilmelidir. Devrimci bir durum ve etkinliği yaratmak için bundan daha uygun koşulları beklemek bolşevikliğe uygun düşmeyecekse, ne yapılacağı da bellidir. M. Belge’yi yanıltmamak gerekir: Bolşevikler devrim yapar, darbecilere yandaşlık değil.

Güngören’de katliam!

İstanbul Güngören’nde 27 Temmuz akşamı ardarda yaşanan iki büyük patlamada 18 kişi ölümlen 150’ye yakın kişi de yaralandı.

İstanbul’un Güngören ilçesi Güven Mahallesi’nde saat 21.45’te meydana gelen ilk patlama çöp kutusunda gerçekleşti. Patlamanın ardından olay yerinde toplanan kalabalık saat 21.55’te ikinci büyük patlamaya tanık oldu. İkinci patlamanın yaşandığı sırada olay yerinde ilk patlamanın etkisiyle biriken 500’e yakın kişi vardı. İkinci patlama ilk patlamaya göre daha şiddetli gerçekleşti.

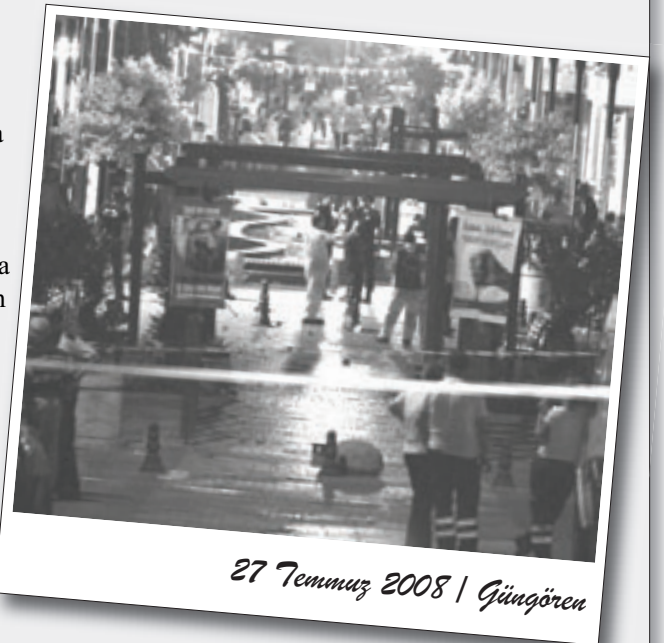
Olay yerinde yapılan incelemelerde, ilk bombanın ses, ikincisinin parça tesirli ve etki gücü çok daha yüksek bir bomba olduğu belirtildi.

İncelemelerde ortaya çıkan ilk bulgulara göre, saldırıda kullanılan ikinci bombanın RDX tipi bir bomba olduğu ifade edildi. Bahriye Üçok ve Prof. Dr. Ahmet Taner Kışlalı ve Diyarbakır’da 5 kişinin öldüğü, 69 kişinin yaralandığı saldırı ve Ankara’da Anafartalar Çarşısı’nda 6 kişinin öldüğü saldırıda aynı tip bombalar kullanılmıştı.

Saldırının önce bir ses bombası, ardından asıl bombanın patlatılarak gerçekleştirilmesi, İsrail’de gerçekleştirilen bombalı saldırıları anımsattı. Bu tür saldırıların, İsrail tarafından Filistin ve Lübnan’da gerçekleştirilen eylemlerle paralellik gösterdiği belirtilirken, eylemin profesyonelce hazırlandığı ifade edildi.

Patlamaların hemen ardından olay yerine gelen İstanbul Valisi Muammer Güler ve İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah “incelemelerde” bulundu. Basına açıklama yapan Vali, saldırının “karişiklik ve panik havası yaratmak için gerçekleştirilen bir saldırı” olduğunu belirtti. Güler olay yerinde ıslıklarla protesto edildi. Polis ıslık çalan gruba müdahale etti.

Burjuva basın ve devlet yetkilileri patlamanın hemen ardından karalamalar eşliğinde olaydan PKK’yi sorumlu tutan haberler yapmaya başladılar. HPG 27 Temmuz günü yaptığı açıklamada saldırıyla bir ilgileri olmadığını söyledi.

27 Temmuz 2008 | Güngören

Kontrgerilla düzeninden hesabı emekçi ve ezilen halklarımız soracaktır!

Bir süre önce darbeci eski generallerle, ulusalcı faşist kontrgerilla unsurlarının tutuklanmasıyla başlayan süreç, en son 7. dalga diye adlandırılan tutuklamalarla devam ediyor. Ergenekon adlı kontra örgütlenmesini dağıtmak için yola çıktığını söyleyen AKP ve sermaye kesimi, aslında kendi muhaliflerini sindirme ve kontrgerillayı aklayıp, ABD'nin bölge planlarına uygun bir biçimde yeniden düzenlemekten başka anlam taşımayan bir operasyon sürdürüyor.

Biz bu operasyonu ve çetelerin üzerine gitme söylemlerini Susurluk'tan biliyoruz. Büyük gürültüyle bir grup kontra unsurun devre dışı bırakılıp, yaratılan toz-dumanın arkasında yenilerinin örgütlendiğinin tanığıyız. Ve biliyoruz ki, darbeleri, infazları, kayıp ve işkenceleri yaşayan emekçi halkımıza dönük tüm bu saldırılar aynı merkezden, emperyalistlerin işbirlikçisi Türkiye burjuvazisinin egemenlik sisteminin doğasından kaynaklanır. Bu egemenlik kendi içinde çatlaklar yaşasa da tüm halk düşmanı uygulamalarıyla, kontrgerillasıyla iş başındadır.

Bugün bir taraftan darbe karşıtı demokrat, bir taraftan bağımsızlıkçı, anti amerikancı kılığına girip kavgaya tutuşanlar, istedikleri kadar toz-duman kaldırınsınlar, bu gerçeğin üstünü örtemezler. Ucu kendine değdiği için darbe karşıtı kesilen AKP'nin demokratlığı da, ABD talimatı olmadan bırakın darbe yapmayı adım bile atamayan generallerin bağımsızlıkçılığı da, anti amerikancılığı da halkımızı kandıracak yalanlar olamaz.

Bizler halkın ve onun devrimci, demokratik güçlerinin kanla ve diş-tırnak yarattığı mücadele değerlerinin, egemenlerin kirli ortaoyunu malzemesine dönüştürülmesine izin vermeyeceğiz. Politik hak ve özgürlükler için ve emperyalizme karşı mücadele, hiçbir sermaye kuvveti tarafından kullanılmayacak kadar bize, yani işçi, emekçi ve tüm ezilen halkımıza aittir.

Ergenekon, aynı zamanda egemenlerin ABD'nin Ortadoğu projesi çerçevesinde kontrgerillayı yeniden düzenleme, safralarından kurtulma operasyonudur. Türkiye'nin Ortadoğu ve Kafkaslar'daki emperyalist bölge planlarına sıkıca bağlanması için yapılmış bir düzeltme hamlesidir. Operasyonu yürüten AKP de, onay veren TSK da ABD politikaları ekseninde hareket etmektedir.

Darbecilerden hesap sormak ABD'nin ve sermayenin bölge politikalarının dışına düşmüş birkaç emekli asker ve onun sivil uzantısının sonucu belirsiz tutuklanmasıyla olmaz. Darbecilerden hesap sormak gelinen noktada durmayıp, 12 Eylül darbesini yapanlardan ve kontrgerillanın yıllardır sürdürdüğü operasyonları yapan ve organize edenlerden hesap sorarak yapılır. Onu da bizzat kendisi darbe ve kontrgerilla düzeninin taraftarı olan ABD uşağı AKP yapamaz çünkü kendisi bizzat bu düzenin parçasıdır. Darbecilerden hesabı soracak olan emekçi halkımızdır. Halkımızın yeri AKP ve sermaye örgütlerinin sahte demokrasi safları değil, kendi özgüçüyle yarattığı özgürlük saflarıdır. Bu, Diyarbakır'dan, Tuzla'dan, hapisanelerden, okullardan, grev ve direniş alanlarından yükselen mücadelenin safıdır.

Siyasi iktidarın, sivil ve askeri tüm organlarıyla yürüttüğü ekonomik-siyasi saldırılar karşısında özgürlükler mücadelesinin bileşenleri olarak bizler, işçiler, emekçiler ve ezilen halklar olarak her durumda karşılarında olacağımızı bir kez daha vurguluyoruz.

Uzun yıllar boyunca başta Kürt halkı olmak üzere, Türkiye halklarına dönük katliam ve saldırıların tüm sorumluları halklarımıza hesap verecektir.

Çorum, Maraş, Sivas Katliamının, 12 Eylül Askeri Darbesinin, 25 yıldır süren haksız savaşta kaybettiğimiz binlerce gencimizin, Gazi Katliamında yitirdiklerimizin sorumluluğunu bir-iki paşa ve üç-beş çapulcuyu tutuklayarak geçiştirmeye çalışıyorlar.

Bizler biliyoruz ki, tüm bu kontrgerilla politikaların sorumluları şimdi ve geçmişte devlet mekanizmalarının en tepesindeki sermaye uşaklarıdır. Biz sadece Ergenekoncuların değil, halklarımıza karşı yıllardır darbe ve savaş koşullarını sürdürenlerin ve bugün de Kürt halkına karşı yeni imha ve inkar planları yapanların, Alevilere yönelik katliam yapanların ve yeni katliamlara yol açacak zihniyeti taşıyanların-yayanların, emekçi halkımıza açlığı, sefaleti ve ölümü reva görenlerin peşindeyiz.

Ve biliyoruz ki it dalaşı bir kez başladığında toz duman kaldırılıp, gerçeklerle yalanlar karıştırılıp halkın gözünden asıl sorumlular uzak tutulmaya çalışılır. Tıpkı bugün olduğu gibi. Bir yandan devletin, kontrgerillanın kanlı-kirli-kara tarihini aklamak için devrimcilere, devrimci-yurtsever örgütlere çamur atarken. diğer yandan Ergenekon'un MİT'le, Emniyet'le, Genelkurmay'la bağının olmadığı döne döne anlatılmaktadır. Hepsisi yalandır. Gerçek olan devletin halka karşı yürüttüğü savaştır ve bu savaşta kontrgerilla örgütlenmelerinin yeri nettir.

AKP asla kontrgerillaya karşı çıkmamıştır. AKP kendi kontrolündeki kontrgerillayı istemekte, kontrol edemediğini tasfiye etmeye çalışmaktadır. Kontrgerilla devletin tüm kurumlarında olduğu gibi AKP içinde de vardır, aleni örgütlüdür ve görevinin başındadır. Kontrgerillanın kanlı icraatlarının son örneklerini de 18 kişinin yaşamını kaybettiği ve yüzün üstünde kişinin yaralandığı Güngören katliamında ve Kerkük'te 25 kişinin yaşamını kaybettiği patlamalarda gördük.

Evet, Ergenekoncular yargılsın. Ama bu yetmez!
- 12 Eylül zindanlarında binlerce emekçiye işkence tezgâhından geçiren Kenan Evren ve diğerleri de yargılsın!

- Yaptığı 1000 operasyonla övünen Mehmet Ağar ve Tansu Çiller de yargılsın! Ve bin operasyonun kime karşı kimler tarafından yapıldığı açıklansın.

- Şemdinli'de halka bomba atarken yakalanan JİTEM üyeleri için "iyi çocuklar" diyen Yaşar Büyükanıt da yargılsın!

- Tuzla Tersanesinde yaşanan 100. ölümü de izleyen, çalışanları mezarda emekliliğe mahkûm eden yasaları çıkartan, işçilerin emekçilerin alınterlerini İMF'ye pazarlayan, Şemdinli'de olduğu gibi suçlarını koruyan, elindeki bilgileri şantaj ve uzlaşma aracı olarak kullanan AKP kurmayları ve Tayyip Erdoğan da yargılsın!

- Sivil, asker, emekli, muvazzaf, hiçbir ayırımı tabi tutulmadan bütün sorumlular açığa çıkartılıp, YARGILANIP, CEZALANDIRILMADAN; JİTEM, Özel Harp Dairesi, Ergenekon vb. tüm kontra örgütlenmeler DAĞITILMADAN, askeri darbelerle dayanıklık eden hükümler anayasa, yasa ve TSK İç Hizmet Yönetmelikleri'nden çıkartılmadan ne darbecilikle hesaplaşılabilir, ne de demokrasi SAVUNULABİLİR.

Ama biz biliyoruz ki, sizin ne yüreğiniz, ne sınıfsal kökeniniz, ne de bilinciniz bu yargılamalara yapamaz! Çünkü sizler bunlarla ayakta durmaktasınız. Bu yargılamayı ancak Türkiye emekçilerine ve ezilenlerine reva gördükleri ekonomi politikalar konusunda birbirlerinden neredeyse hiçbir farklı olmayan burjuvazinin her iki kampı dışında, hakları ve özgürlüğü için örgütlenip birlikte mücadele edecek Türkiye emekçileri ve halkları yapabilir.

Hak ve özgürlüklerimiz için, sömürüye-zulme karşı ezilenlerin kurtuluşu için yıllar boyu sürdürdüğümüz mücadele, bugün yine bizim ellerimizde yükselecektir. Tüm halkımızı, kontrgerilla düzeninin sahiplerinden hesap sormak için eyleme, kendi gücüyle sözünü söylemeye çağırıyoruz.

Gerçekler aydınlansın, halka hesap verilsin!

31 Temmuz 2008

İmzacılar

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Demokratik Toplum Partisi (DTP), Emek Partisi (EMEP), Emekçi Hareket Partisi (EHP), Ezilenlerin Sosyalist Platformu (ESP), Halk Cephesi, Halk Kültür Merkezleri (HKM), Kaldıraç, Köz, Odak, Sosyalist Dayanışma Platformu (SODAP), Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), Sosyalist Parti Girişimi, Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP)

Güngören'deki saldırı lanetlendi...

Faşizmin karanlık güçleri işbaşında!

“Çeteler halka hesap verecek!”

KESK'e bağlı Eğitim-Sen ve SES, Özgürlük ve Dayanışma Partisi ile eş zamanlı olarak, 27 Temmuz günü Güngören'de gerçekleşen patlamayı 29 Temmuz günü protesto ettiler.

Patlamanın yaşandığı bölgede gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından, saldırıda yaşamını yitiren Eğitim-Sen üyesi Halit Öge'nin cenazesinin kaldırıldığı camiye yürüyüş gerçekleştirildi. “İnsanlığı hedef alan terörü lanetliyoruz / Eğitim-Sen 1 No'lu Şube” pankartı ve Halit Öge'in fotoğrafının taşındığı basın açıklamasını Eğitim-Sen Genel Başkanı okudu.

Açıklamada şunlar söylendi: “İnsanlık dışı çeteler çok yakın süre önce buradaydılar. Bu karanlık güçleri tarihten, Mustafa Suphi, Sabahattin Ali'yi katledenlerden, Deniz Gezmiş'i asanlardan, İTÜ'ye atılan bombalardan, 1 Mayıs 77'de su deposundan atılan kurşunlardan, 2 Temmuz'da Madımak'ta yananlardan, Susurluk'tan, yaşından çok kurşun atılan Uğur Kaymaz'dan, Ape Musa'dan biliyoruz. ... Türkiye şimdi yol ayrımında. Ya Türkiye gericilere, faşistlere teslim olacak ya da barışın, demokrasinin, kardeşliğin ülkesi haline gelecek. Hesap soracağız. Ne AKP ne de avukatlığına soyunan güçler bunun hesabını sorabilir. Sadece emekçi halkımız sorabilir. Katillerin açığa çıkması için sonuna kadar mücadeleye edeceğiz.”

Ardından KESK Genel Başkanı Sami Evren konuştu. Katillerin en büyük insanlık suçunu işlediklerini vurguladı, darbe ve kaos ortamının oluşmasına izin vermeyeceklerini ifade etti.

TTB Merkez Konseyi Başkanı Gençay Gürsoy, “Ölüm tacirlerine artık dur demek lazım. Bunun için de güçlü bir irade gerekiyor. Halkla beraber, bu siyasi iradenin ortaya çıkması ve buna dur demesi gerekiyor.” dedi

ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, “Karanlık güçlerin tipik bir senaryosu” olarak nitelendirdiği saldırıya karşı “demokrasi ve insan haklarını teminat altına alma” çağrısı yaptı.

Eylem ve yürüyüş boyunca; “Çeteler halka hesap verecek!”, “Susma, sustukça sıra sana gelecek!”, “Katiller bulunsun, hesap sorulsun!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

SES'ten Güngören'le ilgili açıklama!

SES Aksaray Şubesi, Güngören'deki bombalı saldırıyla ilgili 30 Temmuz günü Çapa Tıp Fakültesi Monoblok önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. “İnsanca yaşam demokratik Türkiye!” pankartı ve “Yaşasın demokrasi mücadelemiz!”, “Çeteler açığa çıkarılsın, yargılsın!”, “Bu oyun çok sahnelendi, oyuna gelmeyeceğiz!”, “Katliamcılar bulunsun, hesap sorulsun!”, “Güngören katliamını nefretle kınıyoruz!”, “Yaşama hakkı kutsaldır!” dövizlerinin açıldığı eyleme Çapa Temizlik işçileri de destek verdi.

Yapılan açıklamada, bu katliama verilecek en iyi yanıtın, bir arada yaşamı bozacak oyunlara gelmemek ve bundan medet umanlara izin vermemek olduğu vurgulandı. Çetelerin temizlendiği, insanca ve kardeşçe yaşanacak demokratik Türkiye'yi emekçilerin mücadelesinin yaratacağı belirtildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Rantçılar hainlerden farklı değil!”

Çağdaş Avukatlar Grubu, Güngören'de yaşanan patlamayla ilgili İstanbul Barosu önünde 29 Temmuz günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada şunlar söylendi: “İnsanlarımızın yaşamı üzerinden siyaset yapan hainleri ve yarattıkları terörü lanetliyoruz. Bu saldırıdan ve insanlarımızın kanı üzerinden politik rant elde etmeye çalışanları da saldırıyı gerçekleştirenlerden farklı görmeyeceğimizi ilan ediyoruz.”

Sivas, Çorum, Maraş, Gazi, Şemdinli, Diyarbakır, 6-7 Eylül olaylarının unutulmadığı, bu saldırıyı milliyetçi-ırkçı gösteri ve saldırıların malzemesi yapmaya ve halklar arasında düşmanlık yaratmaya çalışanların katliama suç ortaklığı yapmış olacağını vurguladı. Amaçlananın korku ortamı yaratılarak toplumu sindirmek olduğu dile getirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İHD: “Bu bir insanlık suçudur!”

İHD İstanbul Şubesi, Güngören'deki saldırıyı Taksim Gezi Parkı'nda 29 Temmuz tarihinde yaptığı oturma eylemiyle protesto etti.

“Bu bir insanlık suçudur!”, “Güngören'de gerçekleşen katliamı lanetliyoruz / İHD” pankartlarının açıldığı eylemde basın metnini İHD İstanbul Şube Başkanı okudu. Açıklamada şunlar söylendi: “Ergenekon soruşturması kapsamında tartışılan iddialar, birçok şiddet eyleminin, siyasi cinayetin, insan hakkı ihlali yaratan olayın bu örgüt tarafından ve devlet olanakları kullanılarak gerçekleştirilmiş olduğu bilgileri toplumda fazlasıyla kaygı, güvensizlik ve belirsizlik yaratmışken... bazı medya araçları tarafından saldırının PKK tarafından gerçekleştirilmiş olduğu yönünde yapılan açıklamalar toplumu yanlış bilgilendirme ve yönlendirme sonucudur.”

Ardından DTP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel bir konuşma gerçekleştirdi. Bu saldırının halkların kardeşliğine vurulan darbe olduğunu, bazı basın yayın organlarının yaptıkları haberlerle bilgi

kirliliği oluşturulduğunu söyleyerek, “Türkiye insanı barış içinde, huzur içinde yaşamak istiyor. İnadına birarada, inadına kardeşçe yaşamak istiyoruz” dedi.

Basın açıklaması oturma eylemiyle son buldu. TUAD, DTP, ESP, ÇHD'nin destek verdiği eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana'da saldırı protestosu...

Güngören'de gerçekleşen saldırı Adana'da 29 Temmuz tarihinde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla lanetlendi. İnönü Parkı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasında, saldırının gerçekleştirildiği tarihe dikkat çekilerek, karanlık olayların tartışıldığı bir dönemde böyle bir saldırının yaşanması ve saldırının biçimindeki profesyonelliğin kontrgerilla yöntemlerini çağrıştırdığı söylendi. Bir arada yaşama zeminini bozacak oyunlara karşı uyanık olunması gerektiği, saldırının demokrasiyi ve kardeşliği hedef aldığı vurgulandı. Açıklama, tüm emek, meslek ve kitle örgütlerinin bu kışkırtıcı ve faşist saldırganlığa karşı “eşit, özgür ve demokratik bir Türkiye'de bir arada yaşamı savunma” çağrısıyla son buldu.

DİSK, KESK, TMMOB, ATO, Pir Sultan Abdal Derneği, Hacı Bektaş Veli Derneği, Tunceliler Derneği, ESP, EMEP, ÇHKM, Tekstil-Sen, İHD, Halkevleri, DTP, Barış Meclisi, SDP, ÖDP tarafından gerçekleştirilen eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Alinteri: “Provokatörlerden hesap soracağız!”

Alinteri okurları, 29 Temmuz günü, Güngören'de yaşanan bombalı saldırıya karşı Taksim Tramvay durağında bir basın açıklaması yaptılar.

“Halkı katleden sermayenin provokatörlerinden hesap soracağız! /Alinteri” pankartının açıldığı eylemde, yaşanan saldırının geçmişte tanık olunan kontrgerilla katliamlarıyla olan benzerliğine işaret edildi: “Bizler emekçilere yaşatılan bu acının altındaki imzayı Maraş'tan, Sivas'tan, faili meçhul

cinayetlerden, köy yakmalardan tanıyoruz. Bizler bu alçakça saldırıyı düzenleyenlerin işçi ve emekçilerin içine şovenizmin zehrini sokmak amaçlı daha önce de yüzlerce defa gerçekleştirilen, yüzlerce insanın canına kastedilen kontrgerilla eylemlerinden, provokasyonlarından iyi biliyoruz...”

Eylem boyunca; “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!”, “Katillerden hesabı emekçiler soracak!”, “Emekçilere özgürlük, kahrolsun faşist diktatörlük!”, “Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontrgerilla!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Faşist saldırganlığa karşı mücadele!

KESK Eskişehir Şubeler Platformu 30 Temmuz günü Güngören’de gerçekleştirilen saldırıyla ilgili bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Açıklamada şunlar söylendi:

“Kontrgerilla yöntemini çağrıştıran bu olayda verilmek istenen mesajın yanı sıra, mümkün olan en fazla sayıda masum insanın hedeflendiği açıktır... Toplumsal duyarlılığın eksenini şovenizm ve milliyetçilik olamaz. Milliyetçilik ve şovenizmin kendisi gerilimlerin kaynağıdır. Maraş’ta, Sivas’ta, Çorum’da olduğu gibi bugün de şovenizmin, gericiliğin, hoşgörüsüzlüğün egemen kılınmak istendiği bir ortama izin verilemez.”

Tüm emek, meslek ve kitle örgütlerine bu faşist saldırganlığa karşı mücadele çağrısı yapılmasının ardından açıklama sona erdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Türkiye Barış Meclisi’nden tepki...

Türkiye Barış Meclisi 30 Temmuz günü Bursa’da Güngören’de meydana gelen bombalı saldırıya karşı açıklama yaptı. Türkiye Barış Meclisi Bursa Girişimcileri adına yapılan açıklamada, saldırının biçiminin geçmişte gerçekleştirilen birçok karanlık olayı anımsattığı belirtildi. Tüm kesimler gerçeklerin açığa çıkması için mücadele etmeye çağrıldı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı açıklamada “Çeteciler halka hesap verecek!” ve “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

TMMOB’dan kınama...

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) İstanbul İl Koordinasyon Kurulu yaptığı yazılı açıklamada, 27 Temmuz akşamı İstanbul Güngören’de yaşanan bombalı saldırıyı kınadığını belirterek, “toplumsal barışa ve birlikteliğe zarar veren bu tür katliamların halkımız tarafından da derinlemesine değerlendirilmesi gereken bir durum olduğunu düşünmekteyiz” ifadelerine yer verdi. Benzeri katliamların yaşanmaması için gereken önlemlerin alınması çağrısında bulundu.

Birleşik Metal-İş taslağı işyerlerinde açıklıyor...

Toplusözleşme masası değil, işçilerin birliği ve mücadelesi!

DİSK’e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası, 30 Temmuz’dan itibaren, MESS kapsamında yer alan (şu anda 34 işyeri bulunuyor) işyerlerinde Mart ayından bu yana yapılan hazırlıkların sonucunda oluşturduğu taslak metnini sunarak, süreci işletmeye başladı.

Birleşik Metal’in Gebze ve Kartal Şubelerinde örgütlü Bosal Mimaysan, Areva, Akkardan ve Isuzu fabrikalarında 30 Temmuz günü TİS taslağı metal işçilerine sunuldu.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu Areva fabrikasında açıklama yaparken Isuzu fabrikasındaki açıklamaya ise Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş katıldı.

Fabrika yemekhanesinde toplanan Isuzu işçilerine seslenen Göktaş, TİS taslağının özeti sunulduğu basın açıklamasını okudu. Toplusözleşme teklifini BMİS üyeleri ile paylaştıktan sonra MESS’e vereceklerini belirten Göktaş, bu sürecin bir “müzakere değil mücadele süreci” olduğunu ifade etti. Sadece BMİS üyelerinin değil, tüm metal işçilerinin ortak teklifini hazırlamak amacı güttüklerini vurgulayarak, metal işçisinin birliği ve mücadelesinin önündeki en temel engelin MESS ve Türk Metal Sendikası’nın işbirliği olduğunu söyledi.

Açıklamanın devamında metal işçisinin son süreçteki tablosu özetlendi. Sermaye büyürken işçilerin yaşam koşullarının daha da zorlaştığı dile getirildi. Metal işçisinin sayısı 10 yıl içinde %45 artarken ücretin üretimdeki payının yarıyarıya düştüğü ifade edildi. MESS’in esneklik hükümlerini sözleşmeye sokmak istediği hatırlatıldı.

Açıklamada ortak mücadele talepleri şöyle sıralandı: “Sömürüye son!, “Düşük ücretlilere iyileştirme!, “İnsanca yaşamaya yetecek ücret zammı!, “İşe giriş ücretleri yükseltilsin!”, “Enflasyona endeksli zamlara hayır!”, “Sosyal ödemelerde erimeye hayır!”, “Esnekliğe hayır!”

Bu hedefler doğrultusunda hazırlanan teklif ise şu taleplerden oluşuyor:

- Saat ücretleri 3,50 YTL’nin altında olanların ücretlerinin 3,50 YTL’ye çekilmesi
- Birinci 6 ay için tüm işçilere yüzde 5 artı 80 kuruş ücret zammı yapılması
- İkinci 6 ay için gerçekleşen enflasyon oranının yüzde 50 artırılarak ücret zammı yapılması
- Üçüncü 6 ay için yüzde 6 oranında zam yapılması, 6 aylık enflasyon yüzde 6’yı geçerse enflasyon oranına 2 puan eklenmesiyle bulunacak oran kadar zam yapılması
- Dördüncü 6 ay için enflasyon oranının yüzde 50 artırılarak ücret zammı yapılması
- İşe giriş ücretlerinin 4,08 YTL’ye çıkarılması ve bu ücretin toplusözleşme zamlarıyla her 6 aylık dönemde artırılması
- Sosyal ödemelerin yüzde 45 civarında artırılması
- Çalışma süreleri, ara dinlenmeleri, iş sözleşmeleri konularında esneklik karşıtı düzenlemelerin toplusözleşmede yer alması
- Toplusözleşme teklifimiz örgütlü olduğumuz grup sözleşmesi kapsamındaki işyerlerinin ortalama saat ücretine 1,12 YTL’lik bir artış getirmektedir. Ücretlerin zamdan önce 3,50 YTL’ye çekilmesiyle, düşük ücretli üyelerimize daha yüksek oranlı zam almayı hedefliyoruz.
- Ücret teklifimizi “yüzdeleri artı maktu” yöntemiyle yaptık çünkü amacımız işçiler arasındaki birliği sağlamak. Bize göre metal işkolunda yüksek ücretli işçi yok. Ücret zamlarının işçiler arasında dengeli biçimde dağılması için bu yöntemi tercih ediyoruz. Bu dönem zam oranı kadar, zammın hangi yöntemle dağıtılacağı da önemli.

Göktaş son olarak şunları söyledi: “Toplusözleşme süreçleri mücadele süreçleridir. İşçilerin sermayeye karşı mücadele süreçleri. Hedeflerini iyi belirlemiş, bu hedefleri gerçekleştireceğine inanan ve bunları gerçekleştirmek için her türlü bedeli ödemeye hazırlanmış olan işçiler, bu mücadeleden başarıyla çıkacaklardır. İşçiler taleplerinde haklılar çünkü işçiler sömürülüyor. Ama hakkı elde etmek için kararlılıkla mücadele etmek gerekiyor.”

Bizler, tüm metal işçilerinin ortak mücadele hedeflerini belirledik ve bunları gerçekleştirmek için sonuna kadar mücadele edeceğiz. Sizlere bir kez daha hatırlatmak istiyoruz. Bu zorlu mücadelede sermayenin karşısında daha sağlam durabilmek için, kredi kartı harcamalarımızı sınırlamalı ve sözleşme sonuçlanıncaya kadar borçlanmamalıyız. Teklifimizi nasıl birlikte hazırladıysak kararlarımızı da birlikte alacağız ve bu kararlara uygun davranacağız. Metal işçilerinin tüm gelişmelerden haberi olacak.

Ama hepimize sorumluluk ve görev düşüyor. Bizim dışımızdaki yapılara üye olan metal işçilerini de bu mücadeleye çekmek zorundayız. Eşiniz, dostunuz, akrabanız, komşunuz metal işçilerine ulaşın. Onları bilgilendirin ve ortak mücadelemize çağırın.

Zorlu bir mücadele dönemine giriyoruz, sonuç metal işçilerinin zaferi olsun.”

Açıklamanın ardından Isuzu’daki toplantı sona erdi.

Genel Merkez yöneticileri Akkardan işçilerine ise vardiya çıkışında seslendiler. Fabrika önünde gerçekleştirilen açıklamada konuşan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Ergenekon operasyonuna değinerek başladığı konuşmasında yaşanan her olumsuzluğun işçi sınıfını etkilediğini belirtti. Güngören’de yaşanan bombalı saldırıyı kınadı. Birleşik Metal’in işveren sendikası MESS, hükümet yanlısı Öz Çelik-İş ve patron yanlısı taşeron sendika Türk Metal arasında “şeytan üçgeninde” olduğunu söyledi. Konuşmasının son bölümünde metal işçilerinin birleşik mücadelesine vurgu yapan Serdaroğlu, hazırlanan taslağın birlikte mücadele ile kazanılacağını altını çizdi. Ardından işçilerin soruları yanıtlandı.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Eğitim Sekreteri Celalettin Aykanat da taslakla ilgili olarak Bosal Mimaysan işçilerine seslendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bu kez ihanete geçit vermeyelim!

Metal işkolunda çalışan yüzbinlerce işçiyi doğrudan ilgilendiren TİS süreci başlamış bulunuyor. Sendikalar ile metal patronları örgütü MESS önümüzdeki süreçte TİS görüşmelerine oturacaklar. Metal işçilerinin önümüzdeki iki yıl boyunca sahip olacağı ekonomik ve sosyal haklar, çalışma ve yaşam koşulları bu görüşmeler sonunda imzalanacak toplu sözleşmelerle belirlenmiş olacak.

Son yıllarda yaşanan ekonomik gelişmelere ve geçmiş dönemlerde metal sektöründe imzalanan TİS'lere bakıldığında, metal işçilerinin bu süreçte giderek yoksullaştığı, çalışma ve yaşam koşullarının daha ağır ve çekilmez bir hal aldığı görülmektedir. İğneden ipliğe her türlü gıda ve ihtiyaç maddesine önemli oranlarda zamlar yapılırken, ev kiralari katlanarak artarken, eğitim ve sağlığın özelleştirilmesi işçi ve emekçilerin sırtına yeni faturalar yüklerken ücretler adeta yerinde saymıştır. Hemen hepsi de ihanet ve satışla sonuçlanan sözleşmelerde geçmiş yılların ücret kayıpları giderilmemiştir. Tam tersine enflasyonun çok altında rakamlara imza atıldığı için metal işçisinin maruz kaldığı sefalet ve yoksullaşma daha da büyümüş, katlanılmaz boyutlar kazanmıştır.

Metal işçisi, çalışma ve yaşama koşullarının giderek kötüleştiği zor bir süreç yaşamaktadır. Buna karşılık metal patronları durumlarından fazlasıyla memnun durumdadır. Çünkü üretim ve ihracat rakamları katlanarak artmaktadır. İşçileri kölece çalıştırmanın karşılığında üretim ve satış rekorları kırılmakta, bu da patronların her gün daha fazla kazanmalarına, servetlerine servet katmalarına neden olmaktadır.

İşte yeni bir sözleşme dönemine bu koşullarda girilmektedir. Geçmiş dönemlerde olduğu gibi bu kez patronların "krizdeyiz, zor durumdayız, kazanamıyoruz" bahanelerinin ardına saklanmaları hiç de kolay değildir. Dolayısıyla hem geçmiş dönemlerdeki hak kayıplarının telafisi ve ücretlerin yükseltilmesi, hem de şu anda metal sektörüne hakim esnekleşme ve ağır çalışma koşullarının önüne set çekilebilmesi için bu toplu sözleşme dönemi ciddi bir olanaktır.

Sözleşmeden kazanımla çıkmak için!

Metal işçisi bu sözleşmelerden kazanımla çıkabilir. Fakat bunun önünde büyük engeller vardır. En büyük engel metal işçisinin örgütsüzlüğüdür. Metal işçilerinin ancak bir bölümü sendikalara üye durumdadır. Sendikalı metal işçilerinin büyük bir bölümü ise faşist çetelerin denetimi/yönetimi altındaki Türk Metal'e üyedir. 100 bine yakın metal işçisinin Türk Metal denetimi altında olması, patronlara TİS üzerinden yeni saldırıları hayata geçirmek için cesaret vermektedir.

Örneğin patron sendikası MESS'in açıklamalarında bu kez toplu sözleşmelere esneklik maddelerinin mutlaka sokulması gerektiği döne döne vurgulanmaktadır ve bu pervasızlığın gerisinde Türk Metal'e duyulan güven yatmaktadır. Türk Metal'in başındaki faşist çete patronların bu güvenini hiçbir zaman boşa çıkartmamıştır. Bunun işaretleri şimdiden görülmektedir. Örneğin toplu sözleşme hazırlıklarının işçilerden bir sır gibi saklayan Türk Metal yöneticileri bu arada patronlarla beraber TİS hazırlık toplantılarına katılmaktadır. Patronlar ve sendikacı kılıklı bu faşist çete TİS taslaklarını birlikte hazırlamaktadır.

Bu şaşırtıcı değildir. Türk Metal'in başındaki faşist çetenin toplu sözleşmelerde işçilerin değil patronların çıkarlarını kollayacağı geçmiş deneyimlerden bilinmektedir. Son zamanlarda yaşanan gelişmeler ise Türk Metal'in ihanetçi kimliğini ayrıca ortaya koymaktadır. Bunun için metal sektörünün en önemli fabrikalarından Uzel'de son zamanlarda yaşananlara dönüp bakmak yeterlidir.

Metal sektörünün önemli işyerlerinden Uzel Makine'de son zamanlarda yaşananlar bu bakımdan fazlasıyla öğreticidir. Bilindiği üzere Uzel işçisi aylarca maaşını alamadı. Türk Metal bu süreçte kendi üyelerine asla sahip çıkmadı. Ne zaman ki Uzel işçisi eyleme geçti, o vakit Türk Metal yöneticileri de ortaya çıktılar ve işçilerin tepkisinin denetim dışına çıkmaması için çaba gösterdiler.

Uzel Makina'ya ait fabrikalar bilinçli bir batırma operasyonu sonucunda icraya verilince çalışan işçiler kapı dışarı edildi. Türk Metal yönetimi gelişmeleri önden bildiği halde bir kez daha üyelerini ortada bıraktı. Ortada bırakmakla kalmadı, işçilere istifa dilekçeleri imzalatılarak patronu ihbar tazminatı yükünden kurtarmaya yeltendi.

İşte bütün bu marifetlerin sahibi Türk Metal'in, önümüzdeki TİS görüşmelerinde metal işçileri adına masaya oturacak en çok üyeye sahip sendika olması patronların temel avantajıdır. Şu an pek ortalıkta görünmeyen Öz Çelik-İş de işçilere ihanet, patronlara hizmet konusunda Türk Metal'den çok farklı bir kimliğe sahip değildir.

TİS komiteleri kuralım!

Metal işçisi bu sözleşme döneminden kazanımla çıkabilir. Fakat bunun için sendikal ihanet barikatı aşılmalı, faşist çetenin denetimi kırılmak zorundadır. Metal işçisi, özellikle de Türk Metal üyeleri bunun için harekete geçmeli, toplu sözleşmesine sahip çıkmalıdır. Hangi sendikaya bağlı olursa olsun toplu sözleşme kapsamındaki bütün fabrikalarda mutlaka tabanın iradesine dayalı TİS komiteleri kurulmalıdır. Birbirine yakın (TİS kapsamındaki) bütün fabrikaların TİS komiteleri arasında mutlaka güçlü bir iletişim sağlanmalı, birlikte davranabilmenin koşulları yaratılmalıdır. Değişik fabrikalarda farklı sendikaların sözleşme yetkisine sahip olması, iletişimin ve mücadele birliğinin önünde bir engel değildir. Tersine, Türk Metal'in denetimi altındaki

işyerlerinin bu tür örgütlenmeler içerisinde yer alması faşist denetimin kırılmasına hizmet edeceği için son derece önemlidir.

TİS komiteleri ve taban örgütleri TİS sürecini yakından takip etmeli, TİS sürecinin tüm bilgisini işçilerle paylaşmaları için sendikalar üzerinde baskı oluşturmalarıdır. Gerektiğinde toplu ziyaretlerle ya da uygun eylemlerle tepki ve kararlılık ortaya konulmalı, sendika yönetimlerinin işçilere rağmen bir takım oyunlara girişmelerine, ihanet sözleşmesine imza atmalarına müsaade edilmemelidir.

Taleplerimiz!

Bu sözleşme döneminde metal işçilerinin taleplerinden bazılarını şöyle sıralamak mümkündür: Ücret kayıplarının ortadan kaldırılması ve insanca yaşamaya yeten bir düzeye çıkartılması; sosyal hak gasplarına son verilmesi ve şimdiye kadar yaşanan kayıpların telafisi; esneklikle ilgili patron taleplerinin reddi ve halen uygulamada olan (uzun çalışma süreleri, telafi çalışması gibi) esnek çalışma biçimlerinin tasfiyesi; sigortasız, sendikasız işçi çalıştırmanın önüne geçmeye dönük önlem ve yaptırımların sözleşmede yer alması; taşeron sistemine son verilmesi ve taşeron işçilerinin kadroya alınması...

Metal işçileri sendikal ihanet ve satış sözleşmelerine karşı da şu taleplerle hareket etmelidir: Sendika yönetimlerinin tüm TİS sürecinin bilgisini işçilerle paylaşması; TİS görüşmelerinin tutanaklarının işçilere açıklanması; taslağın, süreç içinde alınan bütün temel kararların işçilerin onayına sunulması; son halini alan toplu sözleşme metninin imzalanmadan işçilerin onayına sunulması...

Güçlerimizi birleştirelim!

Sömürü ve baskıyı sınırlamak için; daha iyi çalışma ve yaşam koşulları için; sendikal ihanete geçit vermemek, Türk Metal'in temsil ettiği çeteci patron sendikacılığını ezmek için; metal işçilerinin ve tüm işçi sınıfının örgütlü mücadele birliğini sağlamak için; onurumuz ve geleceğimiz için harekete geçelim. Güçlerimizi birleştirelim ve TİS sürecine en aktif biçimde müdahale çabası içinde olalım.

Bu kez ihanete geçit vermeyelim!

Yaşasın işçilerin örgütlü mücadelesi!

Komünist Metal İşçileri

Türk-İş bürokratlarının sınıfa ihanette, sermayeye hizmette 56. yılı...

İhanet şebekesi dağıtılmalıdır!

Türk-İş 31 Temmuz'da 56. kuruluş yıldönümünü kutlayacak. 56 yıl boyunca sayısız ihanete imza atan, sermayenin sınıf içindeki kolu olarak davranan Türk-İş'in kuruluşundan bugüne izlediği politikalar, onun çürümüş burjuva sendikacılığının tipik bir örneği olduğunu göstermektedir.

İkinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında kapitalist gelişmenin hız kazanmasına işçi sınıfının büyümesi eşlik etti. Büyüyen işçi sınıfının örgütlenme arayışı kendisini sendikal alanda gösterdi. İşçi sınıfının bu kıpırdanışı onu denetim altına almayı ihtiyaç haline getirdi. Burjuvazinin bu ihtiyacı Türk-İş'in devlet eliyle kurulması sonucunu doğurdu. Bundan dolayı Türk-İş'in tarihi sermayeye sınırsız hizmetin, işçi sınıfına ihanetin tarihidir aynı zamanda.

Yöneticileri ABD'de "eğitilen" Türk-İş, emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda işçi sınıfı içinde burjuvazinin gerici ideolojisini egemen kılmak için canla başla çalıştı. İşçi sınıfı için sınıfsız, sınırsız ve sömürsüz bir dünya anlamına gelen komünizme karşı mücadeleyi öncelikli bir görev bildi. İşçi sınıfının en temel haklarına göz diken burjuvaziye ve onun devletine karşı görevini layıkıyla yerine getiren Türk-İş, "komünizmi kınama" mitingleri için tüm olanaklarını seferber etti.

Türk-İş, 1968 yılında yapılan 7. Genel Kurulu sırasında, halen geçerli olan 24 ilkesini kabul etti. Bu ilkelerin üçüncüsü Türk-İş'in devlete bağlılık yemini niteliği taşımaktadır. "Anayasa dışı sosyal ve ekonomik bir düzen kurulması, devletin şeklinin değiştirilmesi, Atatürk devrimlerinin ve demokrasinin tahribi amacına yönelik her türlü akıma karşı bütün gücüyle mücadele etmek" Türk-İş'in temel görevi olarak tanımlandı. Türk-İş, bugüne kadar bu görevini fazlasıyla yerine getirdi, getirmeye de devam ediyor.

56 yıldır sermayeye sınırsız hizmet!

1970 yılında sağcı Adalet Partisi hükümeti içinde yer alan Türk-İş kökenli milletvekilleri, Türk-İş dışındaki sendikal örgütlülükleri ortadan kaldırmayı amaçlayan yasa taslağını hazırladılar. İşçi sınıfının militan mücadelesine konu olan saldırı, 15-16 Haziran Direnişi'yle püskürtüldü.

1974'te Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgali sırasında Türk-İş yönetimi, hükümeti ve askeri hareketi desteklemek için sürmekte olan bütün grevleri erteleme kararı aldı. "Türk işçi hareketinin, Türk ulusunun ve onun kahraman silahlı kuvvetlerinin emrinde olduğu"nu ilan etti.

12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından faaliyetini sürdüren tek konfederasyon olan Türk-İş, genel sekreteri Sadık Şide'yi MGK'nın atamasıyla Çalışma Bakanı olarak hükümete gönderdi. Binlerce devrimci, işçi ve emekçi işkence tezgahlarından geçirilirken, Türk-İş yönetimi askeri cuntayı meşrulaştırma misyonuyla hareket etti.

Türk-İş yönetimi bununla da yetinmedi. İşçi sınıfının en temel hak ve özgürlüklerini ortadan kaldıran '82 Anayasası ve yeni çalışma yasalarının uygulanmasını kolaylaştırdı. Yeni anayasa ve sendikalar yasası üzerine yapılan tartışmalarda yer aldı. Bir devlet sendikası olarak Türk-İş, askeri cuntanın sadık bir taraftarı oldu ve burjuvazinin işçi hareketini ezmesinin bir aracı işlevini gördü.

İşçi sınıfını kölece çalışma ve yaşama koşullarına

mahkum eden ekonomik ve sosyal saldırıların planlanmasını kolaylaştıran Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) türü oluşumlarda patron örgütleriyle bir araya geldi.

Sadece sosyal yıkım saldırılarının uygulanmasını kolaylaştırmakla kalmadı. 28 Şubat'ta olduğu gibi, patron örgütleriyle aynı platformlarda yer alarak darbecilere açıktan destek verdi. Tıpkı bugün Ergenekon operasyonunda olduğu gibi işçi sınıfını burjuva gericiliğinin bir kanadına yedeklemeye çalıştı.

Türk-İş, iç ve dış politikada devletin geleneksel tutumunu destekleyen, işçi sınıfı içerisinde şovenizmi kışkırtan, sınıfın birliğine, halkların kardeşliğine zarar veren tutumlarıyla işbirlikçi sermayeye sınırsız hizmetlerde bulundu. Ermeni soykırımı, Kürt sorunu, Kıbrıs'ın işgali, sınır ötesi operasyon, Irak tezkeresi sürecinde, vb. gündemlerde devletin geleneksel tutumunu destekleyen konumda oldu.

Uşaklıkta sınır tanımayan Türk-İş, sınıfın en temel haklarını altın tepside sermayeye sundu!

Türk-İş kurulduğundan bu yana işçi sınıfına sayısız ihanetin altına imza attı. İşçi sınıfının çıkarlarından kopuk, sendikaları kendi çiftlikleri gibi kullanan, yolsuzluklara adı karışan, sınıfı denetim altında tutmaya çalışan bürokratik sendikal bir yapıdır. Burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanıdır.

Sermaye devletinin resmi ideolojisini ve politikasını sınıf içerisinde var etmek amacıyla kurulan Türk-İş'in sınıfı ilgilendiren yasa ve uygulamalar karşısındaki pratiği de buna uygundur.

Gericilik, milliyetçilik, devletçilik, sermayeye uşaklık, "vatan ve milletin" öncelikli çıkarları onun temel ilkeleri arasında yer almaktadır. Bunun içindir ki, özelleştirmeler, mezarda emeklilik, kölelik yasası, SSGSS, asgari ücret, her biri satışla noktalanın TİS'ler, grev yasakları vb. en temel konularda ya oluşan tepkileri manipüle etmek ya da sermayeye kol kola girerek saldırıları meşrulaştırmak amacıyla sayısız ihanete imza atmıştır. 1 Mayıslar'da da sınıf adına ilerici sayılabilecek tüm çıkışların karşısında yer almış, devletin baskı ve terörünü meşrulaştıran bir tutum izlemiştir.

Türk-İş gericiliği dağıtılmalıdır!

Yıllardır Türk-İş'in tepesini tutan yönetici kast burjuvazinin bir parçası olarak davranmış, yüksek maaşlarıyla, hizmetleri karşısında patronlardan ve devletten aldıkları rüşvetlerle ayrıcalıklı bir konum elde etmiştir. Bu konumlarını kaybetmemek için ilerici her türden girişimin önüne set çekmek, tabandan yükselen devrimci enerjiyi bertaraf etmek için her türlü yol ve yöntemi kullanmıştır.

Türk-İş içinde yer alan ilerici güçler ise bugüne kadar Türk-İş'in başına çöreklenmiş sendikal bürokrasiyi dağıtabilecek iddia ve misyonla davranamadılar. İEP örneğinde olduğu gibi, ilerici iddialar taşıyan bazı sendika şubeleriyle bir araya geldiler. Ancak bu tür birliktelikleri tabanın iradesine dayandırmakta, devrimci enerjisini açığa çıkartmakta eksik kaldılar. Bu yanıyla tabandaki diri unsurların umut bağladıkları, ancak iş yapma becerisi ve kapasitesi bakımından ciddi sınırlılıklar taşıyan baştan ölü doğmuş birliktelikler olarak tarihe yazıldılar. Oynamaları gereken misyonu yerine getiremediler.

Uzun bir dönemdir seslerini çıkarmayan ilerici şubelerin SSGSS sürecinde Türk-İş gericiliğine rağmen mücadeleciler bir tutum alması bu nedenle anlamlı bir adım oldu. Türk-İş bürokratlarının bugüne kadar bildiğini okuyan ihanetçi tutumlarının açıktan teşhir edilmesini sağladı. 1 Mayıs'ta Taksim kararlılığının arkasında durulması ise atılan ikinci anlamlı adım oldu. Son dönemde belediye grevleri nedeniyle bir kez daha ortak bir tutum alan, sınıf dayanışmasının önemine vurgu yapan Türk-İş İstanbul şubelerinin bu çabası da, sınıf hareketinin tikanan mücadele kanallarını açacak "sihirli anahtarın" tabana dayalı bir hareketliliği yaratmaktan geçtiğini bir kez daha gösterdi. Bir parça dirayetli bir tutum sergilendiğinde tabandaki diri unsurların harekete geçirilebileceği bir kez daha görüldü.

Bundan sonra yapılması gereken, tabanın devrimci enerjisini ve mücadelesini açığa çıkarmayı hedefleyen, tabanın örgütlü gücüne dayalı bir mücadele sürecinin önünü açmaktır. Bunun için işin başına geçmektir. Bugüne kadar sınıfa ihaneti, sermayeye hizmeti rehber edinmiş Türk-İş gericiliğini dağıtmanın başka bir yolu da bulunmamaktadır.

Düzce DESA işçileriyle direniş üzerine konuştuk...**“Yılgınlık yok,
direniş var!”**

- Sefaköy Desa'daki direnişin bugün 24. günü (26 Temmuz), buraya desteğe geldiniz. Sizler de Düzce'de bir direniş sergiliyorsunuz. Bize işten atılmanızdan bugüne kadar geçen 89 günü anlatabilir misiniz?

1. işçi: Düzce'deki süreç de buradakiyle aynı sayılır, farkı biz 89 gündür direnişteyiz. Oradaki işten atılmalar da aynı şekilde gerçekleşti. Patron çeşitli şeyler söylüyor. “Performans düşüklüğü” bahane ediliyor, “askere gidecekler”, “evlenecekler vardı” diyor. Aslında bize “sendikadan dolayı sizi attım” diyor ama gelen misafirlerine bunu söylemiyor. Mücadelemizin arkasındayız, devam edeceğiz. Bir ışık görüyoruz, o ışığın arkasında ilerleyeceğiz hep.

2. işçi: İlk olarak 8 işçi arkadaşımıza denkleştirme cezası verildi. Yaptırdıkları fazla mesainin yerine izin kullandırdılar. Denkleştirmeden sonra mesaiye kalmama cezası verildi. Sonra baktılar işler yoğunlaştı, bu sefer tekrar zorunlu mesaiye bırakmaya başladılar. Arkadaşlarımız kukla gibi oynatılmalarını istemediler ve sendikadan yardım istediler. Sonra hep beraber gitgide çoğaldık. Patron bunu duyar duymaz 41 kişiyi kapının önüne koydu. İçerde üyeliğimiz hala devam ediyor. Şu an 400'e yakın üyemiz var içerde. Toplam olarak 1200 kişi çalışıyor Desa'da, bunun yarısını geçmemiz lazım. Yılgınlık yok, direniş var! Mücadelemize devam ediyoruz.

3. işçi: İçerideki koşullar çok kötüydü. Mesailer olsun, yediğimiz yemekten içtiğimiz suya olsun zor koşullar altında çalışıyorduk. Bir gün arkadaşlarla sendikalaşma kararı aldık. Düzce'deki bir sendikaya gidip durumumuzu anlattık, onlar da bizi Deri-İş Sendikası ile tanıştırdılar. Ondandan sonra fabrikanın içinde örgütlenmeye başladık. Bir süre sonra bu duyuldu. Patron 29 Nisan'da bir işçi arkadaşımızı işten attı. 5 Mayıs'a kadar 41 kişi olduk. Direnişimiz 5 Mayıs'tan sonra başladı. Hala devam ediyoruz, geri alınana kadar yılmayacağız, devam edeceğiz. Dava bizim davamız, işçilerin davası.

- İçeride sendikalaşma süreci devam ediyor. Bu süreci anlatabilir misiniz?

1. işçi: Biz 41 kişi kapının önünde bekliyoruz. İçeride sendikalaşma süreci devam ediyor. Baskılar yoğunlaştırılmış durumda. İşçileri bıktırmaya çalışıyorlar, kendileri istifa etsin diye uğraşıyorlar. Onlar hakkında suç duyurusunda bulunduk. Ama içerideki üyelerimiz de bilinçli, bu işi başarıya kadar onların da ayrılmaya niyeti yok.

3. işçi: Yoğun baskı var. Tek tek arkadaşlarımızı odalara çağırıp tehdit ediyorlar. Arkadaşlarımıza korku salınmış durumda, selam vermeye, yanımıza gelmeye korkuyorlar. Bir işçi arkadaşımızı sırf

bizim şahidimiz diye, bir senedir çalıştığı tezgahtan alıp başka bir yere verdiler ve başına iki usta diktiler. Biri ona iş getirip götürüyor, yanına gelen arkadaşlarını kovuyor. Diğeri de sadece karşısına dikilmiş onu seyrediyor.

- Düzce halkının direniş sürecine yaklaşımı nasıl?

2. işçi: Düzce'de sendika yaygın değildi, insanlar çok fazla bilmiyorlardı ama alışmaya başladılar. Ailemiz, akrabalarımız geliyor. Bir saat de olsa geçerken uğrayıp sohbet ediyorlar. Sonra işçilerin yanında olan, haklarını savunan birçok yerden bize desteğe geliyorlar. Yiyecek, içecek ihtiyacımızı karşılamaya çalışıyorlar. Güzel bir birlik içerisindeyiz.

- 89 günü biraz kendi cephenizden değerlendirebilir misiniz? Bu direnişin size kattıkları, etkileri nelerdir?

1. işçi: Düzce'de 41 işçi işten atıldık. 89 gündür direniyoruz. Direnişin sayesinde patron içeriden tek bir işçi dahi atamıyor. Çünkü biliyor ki, eğer atarsa dışarıdaki direniş büyüyecek, bundan korkuyor. Dışarıda direnişçi olup da içeride eşi çalışan arkadaşımız var. İçeride çeşitli şekillerde baskılar yoğunlaşmış durumda. Ama herkes emin bir şekilde ilerliyor. Biz bu işi başaracağız, kazanacağız.

2. işçi: Kendimize güvenmeyi öğrendik öncelikle. Bilmediğimiz şeyler hakkında bilgilendik. Mesela, geçmişte izin almaya korkarken şimdi hakkımızı çatır çatır savunabiliyoruz. Biz daha içeri girmeden bile içerideki işçilerin birçok konuda rahat ettiklerini gördük. Önceden izin almak çok zorken şimdi hastaneye kadar kendileri taşıyorlar. Sosyal haklar kazanılmaya başlandı. Yemekleri düzeldi, suları düzeldi. Birçok şeyi daha içeri girmeden düzelttik.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Sefaköy DESA önünde sınıf dayanışması!**“DESA'ya sendika direnişlerle girecek!”**

Deri-İş Sendikası, Düzce Organize Sanayi Bölgesi'nde işten atma saldırısına karşı mücadelelerinde 90 günü dolduran işçilerle beraber 26 Temmuz günü Sefaköy'deki fabrika önünde güçlü bir eylem gerçekleştirdi. Direnişçi DESA işçisi Emine Arslan'a ve sendika yöneticilerine kaldırımı işgal ettikleri gerekçesiyle verilen para cezasına tüm kitle kaldırımı ve yolun bir bölümünü işgal ederek yanıt verdi.

Öğle saatlerinde fabrika önünde başlayan eylemde T. Harb-İş Anadolu Yakası Şubesi, Tez Koop-İş 2 No'lu Şube, TÜMTİS İstanbul Şube, TÜMTİS 1 No'lu Şube, Birleşik Metal-İş Sendikası 2 No'lu Şube, Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi, Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube yer aldılar.

Küçükçekmece İşçi Platformu, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Mücadele Birliği, Sefaköy Halkevi, Alınteri, ÜİD-DER, ÖDP İstanbul il yöneticileri, Zeytinburnu Deri İşçileri Derneği eyleme destek veren diğer kurumlardı. Küçükçekmece İşçi Platformu ve BDSP'liler eylem alanına sloganlarla geldiler. Sayısı gittikçe artan kitle yolun tek şeridindeki trafik akışını yavaşlatarak eylemi sürdürdü.

Tuzla deri işçilerinin de destek sunduğu eylem, dayanışma için katılım sağlayan kurumların adlarının Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay tarafından okunmasıyla başladı. Ardından Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi basın açıklamasını okudu. DESA patronunun işten atma saldırısına gerekçe olarak sunduğu 'performans düşüklüğü'ne karşı asıl nedenin sendikalaşmak olduğunu belirten Servi şunları söyledi:

“İşveren diyor ki; ben sendikaya karşı değilim, işçilerin performansı düşük olduğu için işten atıldı. Soruyorum DESA işverenine, 8 yıldır burada çalıştırdığın, pazar günü kahvaltı sofrasından kaldırıp işe çağırdığın, haftada iki gün sabahlara kadar çalıştırdığın Emine Hanım'ın mı performansı düşük? Yoksa ayın elemanı olarak Düzce'de fabrikada aylar boyunca resimlerini astığın işçilerin mi performansı düşük, işten atılan arkadaşlarına şahit olacağı için işyerinde baskı gören üyemizin de mi performansı düştü. Yoksa sorun sendika üyesi olmaları mı?”

Açıklamada, Sefaköy'de 18 Temmuz'da sendika yetkilileri ve Deri-İş üyelerinin gözaltına alınması ve gözaltına alınanlara 62 YTL 'kaldırımı işgal cezası' verilmesi protesto edildi. E-Kart, Unilever, Arçelik, Arkas ve DESA'da devam eden direnişlerle dayanışmanın büyütüleceği vurgulandı.

“DESA işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın DESA direnişimiz!”, “DESA'ya sendika girecek başka yolu yok!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Sendika hakkımız engellenemez!”, “İşçilere değil çetelere barikat!” sloganlarıyla devam eden eylemin son bölümünde Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak söz aldı. Sermayenin emeğe dönük saldırılarına karşı birlikte mücadele çağrısı yaparak, süren grev ve direnişlerle beraber olmaya devam edeceklerini belirtti.

Konuşmaların ardından DESA Deri önündeki direnişinin 24. gününe giren Emine Arslan'a Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'ne bağlı işyeri temsilcilerinin kendi aralarında topladığı 'bir aylık maaş' tutarındaki dayanışma yardımı alkışlarla verildi. AKA Deri işçileri de aralarında topladıkları parayı yöneticiler vasıtasıyla Emine Arslan'a ilettiler.

Eyleme 150'yi aşkın kişi katıldı. Coşkulu geçen eylem, atılan sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çapa işçisi mücadelede kararlı!

Çapa Tıp Fakültesi'nde Seven Avrupa Grup isimli taşeron temizlik firmasında çalışan ve 1 Temmuz 2008'de Çağ Müşavirlik İnşaat San. Tic. Ltd. Şti. isimli temizlik firmasına geçirilen işçilerin mücadelesi farklı sorunlarla devam ediyor. Kölelik sözleşmesine karşı iş güvencesi talebiyle mücadelelerini sürdüren Belediye-İş Sendikası 5 Nolu Şube üyesi temizlik işçileri, yanlarında sendikayı görememelerini eleştiriyorlar.

Çapa temizlik işçileri 23 Temmuz günü, yaklaşık 100 kişiyle, üye oldukları Belediye-İş Sendikası'na giderek, 1 Temmuz'dan bu yana sendikanın neden direnişlerine aktif destek vermediğini öğrenmek istediler. İşçilerini yanına bir tek sendika yöneticisi bile uğramadı. Sorunlarını kendi aralarında tekrar tartışan işçiler sendika yöneticilerine tepki gösterdiler. İşyeri temsilcisi, "biz bugün buraya sorunlarımızı yeniden tartışmaya değil, işe iade davası açmak için geldik, isteyen isimlerini yazdırın" dedi. Sendikanın sürecin başından beri yönlendirmesi, işçilerin işe iadesi değil "tazminat davası açmak"tı. Sendikanın tazminat davası açılması konusundaki gerekçesi ise işe iade davasının büyük ihtimalle kaybedileceği düşüncesi idi. Çapa temizlik işçileri ise sürecin başından beri ısrarla, "işe alınmaya kadar direneceğiz" diyerek sendikadan mücadele beklentilerini dile getiriyorlardı.

Salonda işçiler ile temsilcileri arasında farklı farklı sesler çıkınca, işçilerin birçoğu salonu terk ettiler. Salonda sadece direniş süreci içinde öne çıkan doğal öncü ve duyarlı işçiler kaldı. Salonu terk eden işçiler, sendika avukatına işe iade davası ve tazminat davası için dilekçelerini vererek binadan ayrıldılar. Çekince kalan ve ısrarla direneceklerini söyleyen işçiler ise dilekçe vermeden binadan ayrılmak üzereyken sendika başkanı ve yöneticiler tarafından görüşmeye çağırıldılar. Uzun bir süre işçilerle görüşen sendika yöneticileri ısrarla, tazminat davası açılmasının daha uygun olacağını, işe iadelerin çok zor olduğunu tekrarlayarak, sorunun hukuki yollarla çözülmesini öne sürdüler.

İşçiler ise, sendikanın başından beri işi sıkı tutmadığını, daha ilk gününden seslerini yükseltmeleri gerektiğini, hizmet üretimi devam ettiği sürece dışarıda sessiz sedasız beklemelerinin fayda getirmeyeceğini bir kez daha vurguladılar. İşçiler ayrıca, sendika yöneticilerine, oluşturdukları komite ile 17 Temmuz günü yaptıkları görüşmeyi ve alınan kararların neden uygulanmadığı sorusunu yöneltince yine cevap alamadılar. Bunun üzerine, işe alınmaya kadar direnişlerine devam edeceklerini, direniş yerine sendika pankartının derhal asılmasını, bildiri, vb. materyallerle seslerini duyuracaklarını ve demokratik kitle örgütlerinden destek alınması noktasında alınan kararları hayata geçireceklerini söylediler. Bir kez daha sendikanın kendilerine sahip çıkmasını isteyerek sendikadan ayrıldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Unilever direnişi ve E-Kart grevine destek ziyaretleri...

Direnişler birleşecek, bağlar güçlenecek!

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşeni sendika şubeleri, 25 Temmuz günü Gebze'de devam eden E-Kart grevi ve Unilever direnişine destek ziyaretleri gerçekleştirdi. Türk-İş İstanbul Şube yöneticileri süren direnişleri gezerek, sınıf hareketinde yaşanan kıpırdanmaya dönük güncel müdahaleleri tartıştılar, farklı bölgelerdeki hak arama mücadeleleri üzerinden yakalanabilecek ortak zeminin olanaklarını konuştular.

Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay ve şube sekreteri, Tez Koop-İş 2 No'lu Şube Başkanı Rabia Özkaraca ve şube sekreteri, Yol-İş 1 No'lu Şube Başkanı Ali Akdağ, T. Harb-İş Anadolu Yakası Şube Başkanı Hüseyin Över ve şube sekreteri, Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, Belediye-İş Sendikası 3 No'lu Şube eski başkanı Hüseyin Ayrılmaz'ın yer aldığı dayanışma ziyaretlerinde Şubeler Platformu'nun yeni döneme ilişkin ortak görüş ve önerileri dile getirildi.

Direniş ve grevdeki işçiler ve bağlı oldukları sendikaların yöneticileriyle yapılan ortak sohbetlerde grev ve direnişlerle sınıf dayanışmanın geliştirilmesi yönünde görüş belirtildi. TÜMTİS Sendikası'nın Gebze Unilever depoları önünde devam eden direniş yerine yapılan ziyarette Türk-İş Genel Merkezi'nin direnişlere olan ilgisizliği eleştirildi.

Ziyarette konuşan Tez Koop-İş 2 No'lu Şube Başkanı Rabia Özkaraca, Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri'nin devam eden toplu sözleşme süreci, Basın-İş Sendikası'nın E-Kart grevi, TÜMTİS'in Unilever direnişi, Tek Gıda-İş'in Yörsan direnişi ve DESA Deri'de devam eden sendikal örgütlenme mücadelelerinin birleştirilmesi ihtiyacına vurgu yaptı. Tek Gıda-İş'in Çaykur'daki örgütlülüğüne dönük saldırılara karşı destek eylemleri örgütlemek gerektiğinin altını çizdi.

Önümüzdeki süreçte birleşik mücadelenin örgütlenmesine dönük çabaların artırılacağına belirtildiği konuşmalarda, grev ve direnişlerin sesinin duyurulması ve bağların güçlendirilmesi için kamuoyuna dönük çeşitli kampanyaların örgütleneceği bilgisi verildi.

Direnışteki Unilever işçilerinin de katıldığı sohbette direniş süreci hakkında bilgi veren, sürece dair önerilerde bulunan TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun, tabanda mücadele etmeye dönük

25 Temmuz 2008 / Unilever

kıpırdanmalar olduğunu ancak bu ihtiyaca yanıt verecek bir hazırlık olmadığını ifade etti. TÜMTİS Sendikası İstanbul Şubesi olarak Türk-İş Genel Merkezi'nden maddi destek talep ettiklerini ancak yanıt alamadıklarını belirtti. "Daha fazla dayanışma" çağrısı yaptı. Ziyarete DİSK'in süren grev ve direnişlerle gösterdiği dayanışmaya "sendikalar arası rekabet" anlayışı nedeniyle Unilever ziyaretinin dahil edilmemesi eleştirildi.

Unilever'in ardından Basın-İş Sendikası İstanbul Şubesi'nin E-Kart işyerinde 40. gününe giren grevine ziyaret gerçekleştirildi. Grev gözçüsü E-Kart işçilerinin ve Basın-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Levent Dinçer'in katıldığı buluşmada, Unilever ziyaretinde olduğu gibi direniş ve grevlerin ortaklaştırılması fikri ön plana çıktı.

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşenleri Türk Telekom'daki grev sürecinde olduğu gibi süren grev ve direnişlerle "5 YTL'ni paylaş" biçiminde bir dayanışma kampanyası başlatmayı düşündüklerini, ilerleyen günlerde sendikalarının genel merkez yönetimlerine ve konfederasyonlara direnişlere maddi destek verme, ortak ziyaret ve eylemlerin örgütlenmesi önerilerini götüreceklerini ifade ettiler. Bu yöndeki çalışmalarını önümüzdeki günlerde basın ve kamuoyu ile paylaşacaklarını duyurdular.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DESA direnişinin sesi büyüyor!

Küçükçekmece İşçi Platformu olarak DESA işçilerinin sürdürdüğü mücadeleyi duyurmak ve dayanışmayı yükseltmek için çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Çalışmalarımız kapsamında hazırladığımız bildirimleri 26 Temmuz akşamı Sefaköy İnönü Mahallesi'nde yaygın bir şekilde kullandık. Dağıtım sırasında DESA'da yaşananların yalnız oradan atılan işçilerin değil tüm işçi ve emekçilerin sorunu olduğunu vurguladık.

27 Temmuz günü Söğütlüçeşme'de parkta oturan insanlara bildirimimizi ulaştırdık, direnişi anlatan sohbetler ettik. Ev ev dolaşarak bildirimimizi dağıttık, direnişe destek olmanın önemini vurguladık.

DESA fabrikasındaki direnişin sesini aynı şekilde kötü çalışma koşullarına maruz kalan, ücret gasplarına uğrayan, sosyal hakları bir bir tırpanlanan, işten atılma tehdidiyle karşı karşıya kalan işçilere taşıdık. 28-29 Temmuz tarihlerinde Yenibosna ve Halkalı Fabrikalar Yolu'nda bulunan birçok fabrikaya bildiri dağıttık ve atılan işçilerle dayanışmaya çağırıldık.

29 Temmuz günü Söğütlüçeşme meydanında bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Ajitasyon konuşmaları ile Düzce ve Sefaköy DESA'daki süreçleri anlattık. Birçok kişi DESA'daki direnişi bildiri dağıtımımız esnasında öğrendi. Bu dağıtım esnasında yaşanan sömürü koşullarına, buna karşı yürütülmesi gereken mücadeleye dair birçok kişi ile konuşma fırsatı yakaladık.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Kapitalizmin krizi derinleşiyor...

Grev ve d dört bir

Ülkemizde 2007 1 Mayıs ile ivme kazanmaya başlayan sınıf hareketi, çekişmeli TİS süreçleri, grevler, mevzi direnişler, sendikal örgütlenme çalışmaları ile yol aldı. Halen devam eden direnişler, birçok belediyede TİS süreçlerinde grev aşamasına gelmesi ve önceliklerden farklı bir seyir izleme potansiyeli taşıdığı hissettiren metal TİS'leri süreci...2008 1 Mayıs'ın da ivme kattığı bu hareketlilik, güçlü bir sınıf hareketinin gelişimi için gerekli olan enerjiyi biriktirmeye devam ediyor.

2008 yılının ilk yarısında yaşanan gelişmeler, sınıf ve kitle hareketinin küresel çapta da gelişme eğiliminde olduğuna işaret ediyor. Bahar aylarında patlak veren "açlık isyanları", birçok ülkede yüzbinlere varan sayıda yoksul emekçinin sokakları işgal etmesine vesile oldu. Emperyalist savaşın da etkisiyle petrol fiyatlarının hızla yükselişe geçişi ise, dünyanın dört bir yanında emekçilerin iş bırakma ve kitlesel gösterileriyle karşılandı. Zam furusuna karşı kitle eylemleri devam ederken, sermayenin küresel çapta yürüttüğü neo-liberal saldırılara eylemle yanıt vermeye başlayan işçi sınıfı, dünyanın pek çok ülkesinde grev silahına sarıldı.

Emperyalist savaş ve küreselleşme karşıtı mücadelenin nispeten zayıfladığı bir dönemin ardından küresel çapta baş gösteren toplumsal hareketlilik, kapitalist-emperyalist düzenin döne döne ürettiği uzlaşmaz çelişkilerin zorunlu sonucudur. Kapitalizmin krizini aşma yeteneğinden yoksun oluşu, dahası krizi yönetmek için aldığı önlemlerin işçi sınıfına, ezilen halklara ve yoksul emekçilere ödetilecek ağır faturalar anlamına gelmesi, grev ve direnişlerin giderek yayılma olasılığını yükseltmektedir.

Biyoyakıt kullanımı, temel gıda maddelerinin üretim alanlarını daraltıyor

Emek üretkenliğindeki artış toplumları beslemeye fazlasıyla yetecek düzeye ulaştığı halde, "mahşerin üç atlısı"ndan biri olan açlık, sınıflı toplumlar tarihi boyunca insan soyunun yakasını bırakmamıştır. Oysa toplumların köleler ve mülk sahibi efendiler şeklinde sınıflara ayrılması, tam da kendi ihtiyaçlarının yanısıra bir artı ürün üretebilecek yeteneğe ulaştıktan sonra mümkün olmuştur.

İnsanın insan tarafından sömürüsüne dayalı son sınıflı toplum olan kapitalizm ise, daha başlangıç döneminde emekçileri aç bırakmakla kalmamış, ilkel sermaye birikimi sağlama sürecini "kan ve irinle yazılan tarih"e dönüştürmüştür.

Kapitalizmin 21. yüzyılın başında bile milyonlarca insanı halen açlığa mahkum ediyor olmasını, bu düzenin insana ne kadar aykırı olduğunun çarpıcı bir göstergesi saymak gerek. Zira emek üretkenliğinin geldiği düzey itibarıyla 6 milyar insanı beslemek çocuk oyuncağı haline gelmiştir. Tabii bunun için, insanın insan tarafından sömürüsüne izin vermeyen bir

düzenin kurulması gerekiyor. Aksi halde günümüzde olduğu gibi, insanlar açlıktan kıvrılırken, kapitalist-emperyalist düzenin efendileri, yıllık trilyon doları aşan miktarda parayı savaş makinelerinin hizmetine sunmakta bir an bile tereddüt etmeyeceklerdir.

Sermaye birikimi dev boyutlara ulaştığı halde açlık belası ortadan kalkmak bir yana, giderek büyüyen bir sorun olarak insanlığın karşısında durmaktadır. Bunun temel nedeni serveti bir tarafta, sefaleti bir tarafta biriktiren kapitalizmin temel yasalarından kaynaklanırken, kapitalizmin efendileri tarafından gündeme getirilen "biyoyakıt kullanımı" da bu belaya farklı boyutlar katmaktadır.

Otomotiv tekelleri, dünyanın kentlerini özel otolarla doldurup insanı yaşadığı kentte köşeye sıkıştırırken, petrol rezervinin sınırlı olması ve enerji kaynaklarına hükmetmek için devam eden vahşi savaşlar, "alternatif enerji" seçeneği üzerinde durulmasını zorluyor. Ancak ilk bakışta kulağa hoş gelen bu seçenek, kapitalizmin elinde yine bir felakete dönüşüyor. Zira otomobiller için düşünülen "alternatif enerji", diğer adıyla biyoyakıt mısır, soya, şeker pancarı gibi bitkilerden üretilmektedir. Ancak biyoyakıt elde edebilmek için, geniş alanlara sözkonusu bitkilerin ekilmesi gerekiyor ki, bu da temel gıda maddelerini karşılayan tarımsal ürünlerin ekim alanlarını daraltmaktadır. Bunun sonucu ise, yoksul emekçilerin daha geniş kesimlerinin açlıkla yüz yüze bırakılması olmaktadır.

Belirtmek gerekir ki, biyoyakıt kullanımı halen çok sınırlıdır. Halihazırda bu oran %5'ler civarındadır. Buna karşın petrol fiyatlarındaki hızlı artış, biyoyakıt kullanım oranını arttıracaktır. Petrol rezervlerinin orta vadede tükenmesi ise biyoyakıt talebini arttırması kaçınılmazdır. Buna İMF'nin büyük tekelere pazar açmak için bağımlı ülkelerdeki tarımsal üretimi yıkıma uğratan politikaları ile küresel ısınmanın iklime yansımalarını da eklemek gerekiyor. Bu uğursuz denklem, yoksulların daha kitlesel bir şekilde açlık girdabına sürüklenmesini kaçınılmaz kılacağı için, uzak olmayan bir gelecekte açlık isyanlarının da yaygınlaşması sürpriz olmayacaktır.

Halkların direnme gücü emperyalist-siyonist planları açmaza alınca...

ABD emperyalizmi ile suç ortakları, 2001'den beri ülkeleri fiilen işgal ederek kirli planlarını uygulamaya çalışıyor. Bu vahşi saldırganlığı gerekçelendirirken kullanılan "teröre karşı savaş", "demokrasi ihracı", "halkları totaliter rejimlerden kurtarmak" gibi safsatalar itibardan düşeli yıllar oldu. Artık emperyalist-siyonist güçlerin ülkeleri neden işgal ettiği biliniyor.

Halkları köleleştirme savaşını başlatan emperyalist Amerikan rejiminin hedeflerini; kapitalizmin krizine savaş yoluyla soluk aldırarak, bu sayede silah tekellerinin daha da palazlanmasını sağlamak; ABD'nin sarsılan dünya jandarmalığını ayakta tutmak

İrenişler dünyanın yanına yayılıyor!

için enerji kaynaklarını denetim altına alıp, petrolün dünya pazarlarına ulaşım yollarını açık tutmak; bu avantaj sayesinde enerjiye bağımlı olan rakip emperyalist güç odaklarının hareket alanını daraltmak; tüm bunları yaparken de, siyonist İsrail rejiminin etrafındaki kuşatmayı kaldırıp onu Ortadoğu'nun en etkili gücüne dönüştürmek şeklinde özetlemek mümkündür.

Ancak, bu kirliliğe ulaşabilmek için halklara karşı savaşı başlatan Washington'daki savaş baronları, çok önemli bir olguyu gözardı etmişlerdir: Halkların özgürlük tutkusu ve bunun dolaysız sonucu olan direnme kararlılığı!..

Halkları sefil köleler sürüsü sanan bu küstah zihniyetin temsilcileri, Irak'ı işgal eden Amerikan savaş makinesinin çiçeklerle karşılanacağını iddia edebilecek kadar küstahlaşmıştı. Oysa Irak'ın küçük bir sahil kasabası olan Üm Kasır'da sergilenen direniş, hemen arkası gelmediği için böyle algılanmasa da, işgalcilerin budalaca beklentilerini tuzla-buz edebilecek cinstendi.

Evet, direnişin siyasal önderliği pekçok açıdan sorunludur. Dinsel/mezhepsel yönü ağır bastığı için Irak halklarını birleştirme ufkundan yoksun olması gibi ciddi sorunları da var. Bu sorunlar işgalcinin işini kolaylaştıracak cinsten olsa da, onurunu korumak isteyen halkların özgürleşme özleminden güç alan direniş, yine de emperyalist-siyonist güçlerin çirkin emellerine ulaşmalarını engellemeyi başarmıştır.

İşte kitlesel eylemlere yol açan petrol fiyatlarındaki hızlı artışın önemli nedenlerinden biri, işgalcilerin hem Afganistan'da hem Irak'ta bataklıkla saplanmalarıdır. Bu olgunun emperyalist metropollerde de kabul görmesi, devletlerin müdahaleleriyle kontrol edilmeye çalışılan rejimin krizini derinleştirirken, ham petrol fiyatlarındaki artışı da körüklemiştir.

ABD ile suç ortakları Irak ve Afganistan'da bir çıkış yolu bulamamışken, emperyalist-siyonist güçlerin gündeminde İran'a saldırı hazırlığı var. İsrail'in siyonist şefleri saldırının zaman geçirmeden başlatılmasını isterken, Washington'daki savaş kundakçıları, tüm seçeneklerin masada olduğunu söyleyerek tehdit savurmaya devam ediyor. Böylesi bir saldırının diğer sarsıcı etkilerinin yanısıra, petrol fiyatlarında rekor artışlara yol açacağından kuşku duyulmuyor.

Olayların seyri, kapitalist-emperyalist düzenin petrol fiyatlarındaki artışı yakın dönemde durdurma olanağından yoksun olduğu kanısını güçlendiriyor. Bu ise, zam furçasının, dolayısıyla emekçilerin zamlara karşı yükselttiği direniş ve eylemlerin de güçlenerek devam edeceğine işaret etmektedir.

Neo-liberal saldırıya sınıfsal yanıt!

Sermayenin dünya çapında işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan neo-liberal saldırısı onyıllar öncesine dayanıyor. İkinci emperyalist paylaşım savaşının

ardından büyüme sürecine giren dünya kapitalizminin savaş yıkıntıları üzerinde yaşadığı bu "altın çağ" 1970'lerde son bulup kriz baş gösterdiğinde, neo-liberal saldırı başlatılmıştı.

Büyüme döneminin sağladığı olanakları kullanan emperyalist metropollerdeki burjuvazi, faşizmi ezen, doğu Avrupa ülkelerinde halk demokrasilerinin iktidara gelmesini sağlayan, batı Avrupa'da ise faşizme karşı direnişin önderliğini yapan komünistlerin özellikle Avrupa proletaryası üzerindeki etkisini kırmak için "sosyal devlet" uygulamalarını öne çıkartmıştır.

Bu dönemde Avrupa işçi sınıfının sosyal kazanımlarında nispi bir gelişme olmuş, ancak süreç, yapısal krizin geri dönmek üzere gündeme geldiği 1970'li yıllarda tersine işlemeye başlamıştır. Avrupa burjuvazisi yine de Sovyetler Birliği yıkılana kadar ihtiyatı elden bırakmadı. 1989 çöküşü ise, burjuvazinin elini serbest bırakmıştır. Bundan sonra önlerinde tek bir engel vardı; işçi sınıfının saldırılar karşısındaki direnme kararlılığı!

Ancak işçi sınıfı, gerek sosyal kazanımların yarattığı rahavetten, gerekse Sovyetler Birliği ile Doğu Avrupa'daki yıkımın yarattığı moral zayıflamadan dolayı, belli bir dönem saldırılara karşı kayda değer bir direniş örgütleyemedi. Dünyada esen gerici rüzgardan güç alan kapitalistler ise saldırganlıkta iyice arsızlaşta.

İşçi sınıfı, biraz gecikmeli de olsa saldırılara grev ve direnişlerle karşı koymaya başlasa da, emekçiler '90'lı yıllardan günümüze kadar pekçok hak kaybına uğradılar. İşçi sınıfının direnişi, Fransa, Yunanistan gibi ülkelerde bazı saldırıların ertelenmesini sağlayabildi. Fakat saldırının ivmesini kıran yaygın ve militan eylemler yazık ki gerçekleşemedi. Oysa saldırı çok yönlüydü. Emekçilerin ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel, moral kazanım ve değerleri hedef tahtasındaydı. Bu yüzden kayıplar da, tahribat da çoktu.

Düzen efendilerinin fütursuz neo-liberal saldırısı, nihayet bu yılın ilk yarısında yaygın bir sınıfsal tepkiyle karşılanmaya başladı. İşçi sınıfının son aylarda gerçekleştirdiği grev ve direnişlerin aynı anda beş kıtada görülmesi, burjuvazi ile proletarya arasındaki birikmiş çelişkilerin çatışma aşamasına sığırma yönünde ilerlediğini gösteriyor.

Birbirini tamamlayan açlık isyanları, zam furçasını protesto eylemleri ve neo-liberal saldırıya karşı grev

ve direnişler, yerküremizin dört bir yanında yankılanabilmiştir. Son aylarda işçi sınıfı ve emekçilerin grev, direniş ve gösteri düzenlediği ülkeleri kabaca sıralayalım. Asya'da Kuveyt, Endonezya, Hindistan, Japonya, Pakistan, Sri Lanka, Filipinler... Afrika'da Cezayir, Tunus, Mısır, Kenya, Nijer, Güney Afrika Cumhuriyeti, Fildişi Sahilleri, Burkina Faso... Latin Amerika'da Meksika, Haiti, Kosta Rika, Kolombiya, Bolivya... Avrupa'da Fransa, Almanya, İngiltere, İspanya,

Portekiz, Kuzey İrlanda... Yanısıra ABD, Avustralya, Yeni Zelanda.

Birbirinden farklı ülkelerde bu yaygınlıkta gerçekleşen grev ve eylemlerin taleplerinde belirgin bir kesişme olması dikkat çekicidir. Kendine özgü yönleri olmakla birlikte, işçi sınıfıyla emekçilerin insanca yaşam ve insanca çalışma koşulları talebini öne çıkarttıkları görülmektedir. Bu da yoksullaşmanın küresel boyuta vardığının kanıtıdır.

Sınıf ve kitle hareketi, küresel boyut kazanmakla birlikte, henüz kitlesel, meşru-militan bir mücadele düzeyine ulaşabilmiş değil. Buna karşın emperyalist ülkelerdekiler dahil olmak üzere, işçi sınıfıyla emekçilerin tahammül sınırlarına dayanmış olduğu gözlenmektedir. Yapılan grev oyalamalarında katılımcıların %100'ünün grevden yana oy kullanması, İngiltere'de görüldüğü üzere aynı anda 600 bin işçinin greve çıkması vb. örnekler, emekçilerin mücadele azmini ortaya koymaktadır.

Kapitalist-emperyalist düzen, yoksulları açlığa karşı ayaklanmaya, emekçileri zamlara karşı alanlara inmeye, işçi sınıfını neo-liberal saldırılara karşı grev silahını kuşanmaya zorluyor. Geçici ve iğreti bazı müdahaleleri bir kenara bırakırsak, bir sistem olarak kapitalizmin bu köklü ve yapısal sorunlara çözüm üretebilmesi mümkün değildir. Bu da son aylarda gördüğümüz eylem biçimlerinin daha yaygın, daha kitlesel, daha militan tarzda devam etme olasılığını yükseltmektedir.

Sermayenin yerküreye yayılan azgın saldırılarına rağmen, bazı ülkelerde görülen çıkışlar dışında, sınıf çatışmalarının yine de yeterince sert geçmediği, bu açıdan bir sıçrama yaşanmadığı açıktır. Ancak, kitlesel bir sınıf hareketinin gelişimi için mevzi direnişler enerji biriktirdiğine göre, grev ve direnişler dalgasının ivme kazanmasıyla sınıf çatışmaları sarsıcı bir düzeye sıçrayabilecektir. Bugün sınıf hareketinin en temel ve en acil ihtiyacı budur.

21 Kasım 2006 / Mısır

İşçi ve emekçi hareketinden...

Uzel işçisi Özbek'e öfkeli!

Uzel fabrikasının icraya verilmesi ve bu süreçte Türk Metal Sendikası'nın işçilere sahip çıkmamasından dolayı işçilerin Türk Metal Sendikasına tepkisi gün geçtikçe büyüyor. Zira işçiler, gelişen bu süreçten sendikanın bilgisi olduğunu, hiçbir önlem almadığını, sendikanın patronun çıkarlarını savunduğunu dile getiriyorlar. Diğer işyerlerinden gelen yardımların kendilerine ulaşmadığını da ifade eden işçiler, iş akitlerinin feshedilmesinin oldu bittiye getirildiğini ve bundan da sendikanın sorumlu olduğunu söylüyorlar.

Uzel'de aylardır maaş alamayan ve sendika tarafından kendilerine imzalatılan istifa dilekçelerini geri almak için fabrika önünde eylem yapan işçiler, dilekçelerinin sendika tarafından fabrikadan kaçırıldığını da ifade ediyorlar. Basına yansıyan bilgilere göre, daha sonra sendika merkezine giden 200 kadar Uzel çalışanı, ısrarlı tutumları sonucunda dilekçelerini almayı başardılar.

Gerici basın Yeni Şafak da günlerdir Özbek'i yıpratma adına işçi savunuculuğuna soyundu. Yeni Şafak gazetesi ve Özbek, kendi it dalaşlarına Uzel işçilerini alet etmeye çalışıyor. Bundan dolayıdır ki, Yeni Şafak günlerdir Uzel ile ilgili haberler yapıyor, sözde "işçi savunucusu" kılığına giriyor.

İşçiler fabrika önünde eylemdeyken, Türk Metal sendikası da Uzel ile ilgili yapılan haberleri protesto etmek amacıyla 24 Temmuz günü Yeni Şafak gazetesinin önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada Uzel'in sorunlarına değinilmeyen, Özbek'in savunuculuğu yapıldı. Eylemde "İşte başkan, işte sendika!", "Özbek nerede biz oradayız!", "Türk Metal Türk Metal, güçlü güçlü Türk Metal!" sloganları atıldı.

Rotopak'da işçi kıyımına karşı eylem!

Gebze'de kurulu Rotopak bünyesinde taşeron firma olarak faaliyet gösteren temizlik firması Şafak Tic. A.Ş.'de fiili olarak sendikal örgütlenme yürüten Basın-İş Sendikası üyesi 3 işçi işten atıldı.

Taşeron firma çalışanlarının kadrolu olarak çalışmasını isteyen Rotopak işçileri, taşeron firma çalışanı 22 işçiyi geçtiğimiz Haziran ayında Basın-İş Sendikası'na üye yapmışlardı.

25 Temmuz günü üç işçinin iş akidlerinin feshedilmesi üzerine 500'ü aşkın işçinin çalıştığı fabrikada işçiler üretimi durdurdular. Sabah saatlerinde eylem yapan işçiler taşeron firma işçilerinin iş güvencelerinin ve işe geri dönüşlerinin sağlanmasını istediler. Rotopak işçileri taşeron işçilerin kadroya geçirilmelerini istiyorlar.

Basın-İş Sendikası Rotopak işyerinde zorlu mücadeleler sonucunda iki yıl önce örgütlenmesini tamamlamıştı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Stoeger Silah Fabrikası'nda işçi kıyımı!

Dudulu Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan ve Türk Metal'in örgütlü olduğu Stoeger Silah fabrikasında 25 Temmuz günü 17 işçi işten atıldı.

Daha önce işten çıkarılma söylentilerinin dolaştığı fabrika, aynı zamanda MESS'e üye işyerleri kapsamında. İşten atmaların nedeni olarak iş azalması

gerekçe gösteriliyor. Ancak işten atmaların tam da MESS Grup Sözleşmeleri dönemine denk gelmesi dikkat çekiyor.

MESS kapsamında olup da işçilerin 80 gün ikramiye aldığı tek fabrika Stoeger Silah Fabrikası. Diğer fabrikalarda ikramiyeler 120 gün üzerinden ödeniyor. Bu durum çalışan işçilerin itiraz ettikleri ve rahatsız oldukları bir sorun. Patronun toplu sözleşmede işten çıkarmaları bir silah olarak kullanacağı tahmin ediliyor.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

OSİM-DER'den açıklama...

Sermaye sınıfı her geçen gün saldırılarını artırıyor. SSGSS yasası ve istihdam paketinin ardından kıdem tazminatının gaspına yönelik hazırlıklar yapılıyor. OSB-İMES İşçileri Derneği, sermayenin kıdem tazminatını gaspetmeye yönelik adımlarına karşı yaptığı açıklamada şunları söyledi:

"Bölgemizdeki işçilerin bir mücadele mevzisi olan OSİM-DER, bu saldırı karşısında da susmayacak, sermaye uşaklarına gereken cevabı verecektir. SSGSS sürecinde yakalanan bileşik mücadele, kıdem tazminatıyla birlikte yeniden ve bu sefer daha güçlü bir şekilde yasamın karşısında barikat olabilmelidir. Kırıntı hakların bize çok görüldüğü bu zamanda hem var olan haklarımıza sahip çıkıp hem de yenilerini kazanmanın tek yolu mücadeleyi büyütmekten geçmektedir."

Boğaziçi'nde TİS imzalandı...

Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü ve bağlı işyerlerinde çalışan işçiler ve üyesi oldukları Tez Koop-İş Sendikası arasında ilk toplu sözleşme 24 Temmuz 2008 tarihinde imzalandı.

Boğaziçi Üniversitesi'nin Kandilli ve Hisarüstü Kampüs'lerinde çalışan 12 Tez Koop-İş üyesini kapsayan toplu sözleşme sonucunda ücretlere %17 oranında zam yapılırken, sosyal haklar ve yıllık izinler konusunda da belli iyileştirmeler sağlandı.

İBM ve ARGEM'de saldırılar...

Tez Koop-İş Sendikası 2 No'lu Şube, yaptığı yazılı

açıklama ile, işverenlerin işkolu ve çoğunluk itirazları ile örgütlenme hakkını engellemeye yönelik adımlarını protesto etti. Açıklamada, işverenlerin toplu sözleşme sürecini uzatmak, böylelikle işçileri bıktırmak ve yıldırım için mahkeme salonlarından medet umdukları dile getirildi.

Tez-Koop İş Sendikası'nın örgütlediği İBM Türk ve ARGEM A.Ş. işyerlerinde benzer süreçler yaşanıyor.

ARGEM'de yaşananlar şu şekilde özetlendi: "Şubemizin yıllardır örgütlü bulunduğu İstanbul Teknik Üniversitesi Rektörlüğü ve bağlı işyerlerinde faaliyet gösteren ARGEM A.Ş. yetkililerinden bazıları örgütlenme sürecinde üyelerimize sendikamızdan istifa etmeleri için baskı uygulamış, işçilere sendikaları karalayarak örgütlenmeyi engellemeye çalışmıştır. Fakat bu girişimlerinden sonuç alamayan ARGEM A.Ş. yetkilileri şimdi de mahkemeye yaptıkları itirazlarla işçilerin toplu sözleşme süreçlerini geciktirmek için çaba sarf etmektedir."

İBM'de ise daha önce Bil-İş Sendikasına üye olan çalışanların 2008 Şubat ayında Tez-Koop-İş'e üye oldukları dile getirildi ve "Yıllardır piyasa ortalamasının üzerinde ücret aldıkları bahanesiyle çalışanların ücretlerine zam yapmayan İBM Türk yönetimi şimdi de güldüren itirazlarla mahkemeye başvurmuştur" denildi.

Tez Koop-İş, İBM ve ARGEM işverenlerini, işçilerin toplu sözleşme sürecini uzatmaya dönük, temelsiz itirazlarından vazgeçmeye ve toplu sözleşme masasına oturmaya davet etti.

Bilişim emekçilerine destek!

TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu, IBM Türk bünyesinde çalışan bilişim emekçilerinin sendikal mücadelesini desteklemek amacıyla 28 Temmuz günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasından önce Güngören'de yaşanan patlama lanetlendi. Ardından TMMOB İKK Sekreteri Tores Dinçöz şunları söyledi:

“Şubemiz, IBM yöneticilerinin toplu sözleşme yetkisine itirazıyla 30 Temmuz Çarşamba günü, saat 10.30'da, Sirkeci Adliyesi 7. İş Mahkemesi'nde başlayacak dava sürecinin yakın takipçisi olacak, bilişim emekçilerinin güvenli bir gelecek için başlattıkları sendika mücadelesinde yan yana yürüyecektir. Bütün emek dostlarını da bu örgütlenme çalışmasına ve hak arama mücadelesine destek vermeye çağırılmaktadır.”

Ardından Tez Koop-İş Sendikası 2 No'lu Şube Örgütlenme Uzmanı Sinan Kahraman, Tez Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Rabia Özkaraca birer konuşma yaptılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metalde Grup TİS'leri başlıyor!

Birleşik Metal-İş Sendikası Eskişehir Şube Yönetim Kurulu tarafından 28 Temmuz tarihinde basın toplantısı gerçekleştirildi. Şube başkanı Bayram Kavak şunları söyledi: “Metal işkolu, son yıllarda gerçekleştirdiği olağanüstü büyüme, ihracat, ciro ve kar artışları ile ekonominin lokomotifidir. Bütün bunlar, metal işçilerinin karşılığı ödenmeyen emekleri, yoğunlaşan sömürüleri sayesinde gerçekleşti. Sermaye büyürken işçilerin hakları küçüldü. Metal işkolunda çalışanların sayısı 10 yıl içinde yüzde 45 artmasına rağmen ücretin üretimdeki payının yarı yarıya düşmesi kişi başına düşen ücretin nasıl gerilediğini, sömürünün nasıl arttığını göstermektedir.”

Kavak, bir diğer sorunun ise siyasal kriz olduğunu, 2008-2010 grup toplu iş sözleşmesi görüşmelerine metal işçilerinin böylesi bir ortamda girdiğini söyleyerek, 4 Ağustos tarihine kadar toplu iş sözleşmesi tekliflerini MESS'e sunacaklarını belirtti. Birleşik Metal-İş'in TİS hazırlıklarına oldukça erken başladığını ve üyeleriyle birlikte tartışarak sürece hazırladıklarını belirtti. MESS ve Türk Metal'in sözleşme teklifini ise birlikte hazırladıklarını, hazırlık toplantılarına katıldıklarını belgeleri ve fotoğraflarının yer aldığını ve bu işbirliğini gizlemeye bile gerek duymadıklarını vurguladı. Birleşik Metal-İş'in, teklifi üyelerinin onayına sunmadan vermeyeceğini belirtti.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Petkim işçileri eylemdeydi...

Petkim'in yüzde 51 hissesinin Azerbaycan şirketi Socar-Turcas ortaklığına devredilmesinin ardından adım adım saldırıların başlaması karşısında Petrol İş üyesi PETKİM işçileri 28 Temmuz sabahı eylem yaptılar.

Sabah saat 08.00'da Petkim B kapısı önünde toplanan işçiler taşeronlaştırmaya karşı tepkilerini dile getirdiler. Burada konuşan Şube Başkanı Salih Mehmet Aydın, Güngören'deki saldırıyı kınadı ve şunları söyledi: “Petkim'in 30 Mayıs'ta hukuki süreç tamamlanmamasına rağmen devri gerçekleştirilmiştir. Bu devirle birlikte var olan sorunlar daha da artmıştır. Özellikle emekliliğini hak etmesinden dolayı işten ayrılan işçilerin yerine yeni personel alınmamış, Petkim'in zaten var olan risk değeri, azalan personel sayısı ile daha da artmıştır. Bu arada işveren böylesine riskli işyerini taşeron uygulamasına yoğun olarak açarak, Petkim'de ciddi iş kazalarının yaşanmasına yol açmaktadır. ... Bu eylem bir uyarı olarak anlaşılmalıdır buna uygun davranılmadığında biz de eylemlerimize devam edeceğiz.”

Basın açıklamasından sonra işçiler kortej

oluşturarak Petkim Genel Müdürlüğü önüne sloganlarla yürüdüler. Şube Başkanı Aydın burada işçilere bir kez daha seslendi. Ardından Genel Mali Sekreter İbrahim Doğangül konuştu. Petkim Genel Müdürü Kenan Yavuz ise, işçilere güvenerek 5 milyar dolarlık yatırım yapmayı planladıklarını, işyerinde programlı bir taşeronlaştırma yapmadıklarını söyledi. İşçiler açıklamanın ardından işbaşı yaptılar.

8. günde Çaykur'la dayanışma!

Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Çaykur işletmelerinde çalışan binlerce işçi Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş Sendikası'na geçirilmek isteniyor. Bu saldırıya karşı Türk-İş Genel Sekreteri ve Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel, Çaykur'un Rize'deki Genel Müdürlüğü önünde “Sendikal haklar, özgürlük ve demokrasi nöbeti” sloganıyla oturma eylemi başlatmıştı. Eylemin 8. gününde İstanbul'daki Türk-İş'e bağlı sendikaların genel merkezleri ve şubeleri eyleme destek sundular.

Bahçeköy'deki Çaykur İstanbul Pazarlama ve Üretim Bölge Müdürlüğü önünde 29 Temmuz günü gerçekleştirilen dayanışma eylemine Petrol-İş, Deri-İş, Hava-İş, Denizciler Sendikası, TÜMTİS, Toleyis, Kristal-İş sendikaları genel başkanlar düzeyinde katılım sağlarken, eylemin gövdesini Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu bileşeni sendika şubeleri oluşturdu. Haber-İş 1 No'lu Şube, T. Harb-İş Anadolu Yakası Şubesi ve İstanbul Şube, TÜMTİS İstanbul Şube ve TÜMTİS 1 No'lu Şube, Tez Koop-İş 2 No'lu Şube, Tek Gıda-İş Sendikası İstanbul Şubeleri eyleme katılım sağladılar. Eyleme en anlamlı desteği Gebze Unilever depolarında sendikal örgütlenme mücadelelerinde 90'lı günleri geride bırakan TÜMTİS

üyeleri Unilever işçileri pankartlarıyla katılarak verdiler.

Eylemde Türk-İş'e bağlı sendikaların İstanbul'daki genel merkezleri ve şubeleri adına açıklamayı Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın yaptı.

Siyasi iktidarın sendikal hareketi etkisiz

ve tepkisiz hale getirme çabasının bir ürünü olarak yandaş sendikaları getirmek istediğini belirtti.

“AKP

Çaykur'dan elini çek!”, “Çaykur işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarının atıldığı eylemde, 27 Temmuz günü Güngören'de yaşanan patlamada yaşamını yitirenler saygı duruşuyla anıldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tez-Koop-İş'ten dayanışma hazırlığı...

Türkiye Ticaret, Kooperatif, Eğitim, Büro ve Güzel Sanatlar İşçileri Sendikası (Tez-Koop-İş) sendikal örgütlenme mücadelesi veren sendikalarla ve direnişçi işçilerle sınıf dayanışması içinde olacak. Gebze-Dilovası'nda direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi Unilever işçilerine ve Basın-İş Sendikası'nın “sendika hakkı” için başlattığı E-Kart grevine 1 Ağustos'ta destek ziyaretleri gerçekleştirilecek.

Ziyarete Tez-Koop-İş Sendikası Genel Başkanı Gürsel Doğru ve Genel Yönetim Kurulu üyelerinin yanısıra İstanbul 1, 2 ve 4 No'lu Şubeleri ve Gebze Şube yöneticileri, İstanbul dışından gelecek şube başkanları da katılacaklar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BDSP'den Çapa ziyareti...

Sınıf devrimcileri, 1 Temmuz'dan bu yana sermayenin saldırılarına karşı direnen Belediye-İş 5 Nolu Şube üyesi temizlik işçilerine 28 Temmuz günü destek ziyaretinde bulundular. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, öğle saatlerinde Çapa Tıp Fakültesi girişinde “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Atılan işçiler geri alınsın!”, “Zafer direnen işçilerin olacak!” şiarlı ve BDSP imzalı dövizlerini açarak, “Üniversite işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları eşliğinde direniş yerine geldi. Sınıf devrimcileri sloganlar ve alkışlarla karşılandı.

Ziyarete BDSP adına bir konuşma yapıldı. Sınıf devrimcilerinin Çapa işçilerinin verdiği onurlu mücadelede yanlarında oldukları belirtilerek sınıf dayanışmasının önemi vurgulandı. Direnişçi işçilerle yapılan sohbetlerin ardından dayanışma ziyareti sona erdi.

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde Çağ Temizlik firmasında çalışan ve aynı taleplerle işten atılan iki işçi de direnişlerini Çapa'daki işçi kardeşleriyle birleştirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ekim Gençliği'nden Çapa'ya ziyaret...

İstanbul Ekim Gençliği 24 Temmuz günü Çapa işçilerine destek ziyaretinde bulundu. Öğle saatlerinde Çapa Tıp Fakültesi girişinde “İşçi kıyımına son!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Üniversite temizlik işçileri yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” dövizlerini açan Ekim Gençliği okurları “Üniversite işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganlarını attılar.

Ekim Gençliği okurlarını temizlik işçileri slogan ve alkışlarla karşıladılar. Ziyaret sırasında slogan atılmasını engellemek isteyen kolluk güçleri sendika temsilcilerine slogan atılmaması yönünde talimat verdiler. Çapa temizlik işçilerine sendikal örgütlenme mücadelesinde güven vermeyen sendika yöneticileri ise gerici ve baskıcı tutuma ayak uydurarak slogan atılmamasını istediler.

Ekim Gençliği adına yapılan konuşmada, sermayenin artan saldırılarına karşı işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mücadelesine dair vurgular yapıldı, dayanışma mesajları verildi.

Çapa temizlik işçileri, ziyaret sırasında Çapa'da bulunan İstanbul Üniversitesi Rektörü Mesut Parlak'ı protesto ettiler. İşçiler ile öğrenciler direniş süreci üzerine sohbetler gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Çayan Dursun ile süren grev ve direnişler ve birleşik mücadelenin önemi üzerine konuştuk...

Saldırıları karşısında ilericisi, demokrati ve devrimcisi ile ortak bir süreci örelim!

Belediye İş Sendikası İstanbul Şubeleri 17 Temmuz günü grev kararı aldı. Belediyelerde gelişen süreci anlatır mısınız?

H. Gülüm: Belediyelerde Mart'ta başlaması gereken toplu sözleşme süreci 1 ay önce başladı. İlk oturumla birlikte büyükşehir ve ilçe belediyelerinin tamamında karşılaştığımız tabloda dikkatimi şu çekti: İşverenler, bu dönemki toplu sözleşmelerdeki idari maddelerde, mevcut kazanımlarımız olan hafta tatilleri, fazla çalışmanın artırılması vb. noktalarda çok fazla oynamayacak ama ücret konusunda çok geri bir noktada duracaklar. Onlar açısından süreci ücret sorununda kilitlemek ne kadar avantaj ise işçileri de onların karşısına ücretler (ekonomik talepler) üzerinden dikilebilmek o kadar önemliydi. Dolayısıyla biz, bu dönemde işçilerle tartıştık, sürece hazırlanmayı önümüze koyduk. Ve o sürecin tamamının sonuçlarını yaklaşık bir ay önce gördük. Yasal süreç bitti, işveren ücret teklif etmedi. AKP'nin de elinde bulunduğu belediyelerde sözleşmeler geride kaldı ve ücretlerde fark açıldı. Bütün işçiler "biz de

aynı rakamı alabilmeliyiz" demeye başladı. İşçiler bunu iki noktada söylüyor. Birincisi seçimler geliyor. İkinci olarak da şu anda yaşanan iktidar çatışmalarından faydalanmayı istiyorlar. Bu bizim de bir yanıla öne çıkardığımız bir noktaydı. Bu sürecin ardından eylemlere hazırlıklar başladı. Yani sonuç itibarıyla 6 aylık süreç bitti ve işveren rakam teklif etmedi. Teklif edilen rakam da işçiler tarafından kabul edilebilecek bir rakam değildi.

17 Temmuz'da grev kararı sürecini hepimiz birlikte yaşadık. Temsilcilerimizin ve üyelerimizin önemli bir kısmının onayladığı bir grev kararı doğrultusunda o gün iş durdurduk ve grev kararını Büyükşehir Belediyesi'ne asmaya çalıştık. Astığımız günden itibaren 60 günlük süre içerisinde greve çıkmak zorundayız. Greve çıkmadan 6 gün önce işverene haber vermek şartıyla yasal süreç başladı.

- *Bugün belediyeler dışında bir dizi işletmede grev ve direnişler sürüyor. E-Kart, Arçelik, Unilever vb... benzer talepler ekseninde yaşanan grev ve direnişlerde parçalı bir süreç işliyor. Bu tablo içinde siz 17 Temmuz öncesinde mücadeleyi ortaklaştırma çağrısı yaptınız. Süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?*

- Mart ayında bir konferans vardı. Tam o sırada biz 8 Mart'ı tartışıyorduk. 8 Mart'a bir hafta gibi bir zaman kalmıştı. O dönemde 8 Mart'ta iki farklı alan tartışması vardı. O zaman konuştuğum arkadaşlara 'Keşke gitmeseydim şunu bir ortaklaştıralım' demiştim. Sadece kadınlarla kutlamak isteyenlerle bir görüşme yaptım. O zaman arkadaşlara somut bir öneri sunmuştum. Siz

kadınlarla kutlamak istiyorsanız kutlayın, erkeklerle kutlamak isteyenler de kutlasın ancak aynı alanda olalım. Biz bunu yapabilecek düzeyde insanlarız. Ancak o akşam İstanbul'dan ayrıldım. Bunu söylerken de erkeklerle kutlanması gerektiğini düşünen biri olarak onların da bu sürecin içinde olması gerektiğini düşünüyordum. Bizim açımızdan ortaklaşmanın böyle olması gerekiyordu.

Özellikle Türkiye'de 2000'li yıllar sonrası bir tasfiye süreci yaşanıyor. Şimdi bu tasfiye sürecinin karşısında hiç kimse tek başına mevcut saldırıları püskürtebilecek durumda değil. Biz bu süreçte birlikte olmak isteyen, kısacası saldırılar karşısında ilericisi, demokrati, devrimcisiyle ortak bir süreci neden örmeyelim?

İlericilerin mücadelede ortaklaşması, sınıf hareketinin kendisiyle birleşmesi gerekiyor. Bizim esas problemimiz budur. Bizim sınıf hareketiyle birleşmemiz gerekiyor. Sınıf hareketi kimle birleşir? Sınıf hareketi sınıf içinde bulunan ilericiler, demokratlar ve bu

noktada iş yapanların ortaklaşmasıyla hız kazanır. Bunu SSGSS'yle beraber önemli oranda yaptığımızı inanıyorum. Şimdi ise bunun süreklileşmesi gerekiyor. En genel saldırılarda yan yana gelmek gerekiyor. 17 Temmuz'u da böyle algıladık. Kaldı ki 17 Temmuz'da bizim dışımızdaki sendikaların da toplu sözleşmeleri yürüyordu. Bununla ilgili yaklaşık 10 günlük bir çalışma yürüttük. Bu çerçevede 4 tane bildiri çıkarttık. Önce sendikalara çağrı yaptık.

"Bu mücadelede ortaklaşalım!" İkinci olarak sendikalar dışında sendikalarının ortaklaşmayacağını bildiğimiz işçilere çağrı yaptık. "Biz 17 Temmuz'da böyle bir tutum alıyoruz. Bu tutum sizi de etkileyecek bir tutumdur. Bu tutuma katkı sunun" dedik. Üçüncü olarak kendi dışımızda bu konuda bizimle beraber sınıf hareketinin ilerlemesine katkı sunacak ilericilere bir çağrı yaptık. Kendi açımızdan hemen de kimsenin gelmeyeceğini, ortaklaşmayacağını biliyordum. Sorunu uzun vadede tartışmaya açmak ve sonrasında kalıcılaşmasını sağlamak amacını taşıyoruz. Önümüzdeki günlerde ne yaptığımızı göreceğiz, çünkü daha büyük ortak bir eylemi hedefliyoruz. SSGSS eylemine katılan herkese bir çağrı yapılacak.

- *Kuşkusuz ki mücadeleyi ortaklaştırmanın büyük bir önemi var. Sizin başlangıç adımı olarak tanımladığınız grev ve direnişlerin ortaklaştırılması... Ancak önümüzdeki dönemde işçi sınıfını çok daha kapsamlı saldırılar bekliyor. Bu dönemde yaratılacak ortak mücadelenin önümüzdeki sürece etkisinin ne olabileceğini düşünüyorsunuz?*

- Bir harekete ya da bir soruna yaklaşımlarımızda sonraki adımı görmezsek -ki aslında sınıf hareketinde

bugüne kadar önemli bir kısmında bu var- mevcut sorunlar karşısında tavır alınır ve daha sonra da bu tavırlar sönümlenir. Belediye işçileri toplu sözleşmede belki iyi bir ücret de alabilir. Bugünkü mücadele açısından bu bir kazanımdır. Ama bir soruna böyle bakmamamız gerekiyor. Bu kazanımın kendisini daha fazla kayıplar olmadan başka saldırıları da kazanıma dönüştürecek bir süreç olarak görebilmeliyiz.

İkinci olarak da Türkiye'deki sınıf hareketinin siyasallaşması gerektiğini düşünüyorum. İşçiler 17 Temmuz'da polisle ilk defa karşılaştılar. Şube Mali Sekreterimizin eylemde kurduğu cümleler önemlidir: "Siz dün 1 Mayıs'ta sokağa çıkan herkese terörist dediniz. Anladık, onlar teröristti. Onun için gaz ve su attınız. Şimdi size soruyorum! Ey burada bulunanlar şimdi buradakilere niye gaz ve su atıyorsunuz? Bunlar kim?" Evet önemlidir ve asıl önemli olan sonrasındır. Çünkü kıdem tazminatı saldırısı geliyor. Ve bundan sonra mevcut toplu sözleşmelerin tamamına esnek çalışma dayatılacak. İşçiler için kalan tek kazanım olan kıdem tazminatı tehlike altında olacak. Bugünkü amacımız ve çabamız bir sonraki cepheyi örebilmektir.

- *Şöyle ifade edebilir miyiz? Bugün verilen mücadele bir anlamda işçi sınıfının tabanının eğitilmesine, bilinçlenmesine, parçalı olan sürecin birleştirilmesine hizmet edecektir...*

- Herkes 14 Mart'ın Türkiye'de son dönemlerdeki en ileri hareket olduğunu söylüyor, katılıyorum. Ama ondan daha da önemli olan o hareketin bıraktığı sonuçlardır. Şimdi hem 14 Mart hem de 1 Mayıs'tan sonra harekete bakalım, ne olmuş? Unilever direnişte, E-Kart grevde, DESA'da işçiler örgütlendi, Yörsan zaten devam ediyor. Uzel'i ve belediye işçilerini hep birlikte görüyoruz. Bunlar 14 Mart'taki mücadelenin yarattığı sonuçlardır. Bu anlamda bugünkü durumumuz yarınları belirleyecek. Birleşik duruşun önemsenmesi lazım. Hedefimiz bir 14 Mart değil ama 14 Mart'ın benzeri bir karşı koyuşu örgütlemek istiyoruz. Ama bu süreci klasik, 10 gün direniş ve grev yapan bir süreç olarak ele almayacağız. Ya da dayanışma içerisinde olmayacağız. Bizim kimseyle dayanışma içerisinde olma durumumuz yok. Sendikalarda klasik olan bir şey vardır: "Şu sendikayla dayanışma içinde olacağız!" İnanılmaz tehlikeli ve akıl almaz bir yaklaşım... Ben bir sendikayım DESA işçileri işten atılıyor ya da Yörsan işçileri grevde ben onlarla dayanışmaya gidiyorum. Ben onlarla dayanışmaya gidemem. Benim de onlar kadar onların sorunlarıyla ilgilenmem ve parçası olmam gerekiyor. Dayanışma başka bir şey. Biz onlarla mücadeleye gideriz ancak. Aynı hat üzerinden yürütenlerin dayanışması olmamalı. Dayanışmayla görevlerimizi yaptığımız sonucu ve anlayışı çıkar.

- *Dayanışma yerine ortak mücadele ifadesini tercih etmek gerektiğini söylüyorsunuz. Buradan yola çıkarak mevcut grev ve direnişlerin kazanılmasının bir yanı bu mücadelenin ortaklaştırılması ve aynı zamanda en geniş dayanışmanın örgütlenmesidir. Siz buna ilişkin sanırız bir program açıklayacaksınız. Bu noktada bu tür dayanışma komiteleri kurmak gerekli midir? Bunları büyütmek konusunda nasıl adımlar atılabilir?*

- Söyleyeceğim şeyle diğer arkadaşlarımızla da çok fazla konuşmadığımız şeyler. O yüzden bunlar bana ait

Hasan Gülüm

olan düşünceler olacak. Sürecin kendisini elbette önümüze koyarken ona ait araçlarımız da olabilmeli. Örneğin önümüzdeki günlerde kendi şubemizde grev komitelerini oluşturacağız. Grevimizi başkalarıyla ortaklaştırmak istiyoruz. Bu komitelerle bizim dışımızdaki kesimlerin bu sürece katılabilmesini sağlayacağız. Biz kendi dışımızdaki güçlerin de komiteler kurmasını öneriyoruz. Bu noktada özellikle bizimle beraber aynı hat üzerinden yürüyecek olan Genel-İş Sendikası ve Hak-İş'e bağlı yerler var. Olabildiğince onlarla ortaklaşmaya çalışacağız.

İşçiler Unilever ve Yörsan'da direnişler. İşçiler yarın kıdem tazminatlarına saldırı olduğunda, belediye işçileri eylem yaptığında öbür gün işçilerin haklarını kazanması siyasal bilinçleriyle ilgili değil midir? Burada buluşma olması lazım. Bu buluşma elbetteki sözle ya da konuşmayla olmaz. Bu konuda işçi hareketi içerisinde bulunan ilericileri, sınıf içerisinde mücadele edenleri bu konuda katkı sunmak isteyenleri olabildiğince buluşturmamız gerekiyor.

Hareketin ileri taşınması da tam da benim söylediğim "buna inananların ve mücadele etmek isteyenlerin" katkılarıyla olacağını düşünüyorum. Bunun dışında olma şansı yok. Öyleyse düşüncelerimizden vazgeçmeden ortak ve açık tutumlar sergileyebilirsek süreci ileriye taşıyacağımızı düşünüyorum. İşçilerin eylemine katkı sunmak ve daha ileri noktalara taşınmasını isteyen herkes ilericiler, devrimciler, ortaklaşabilmeyi hedeflemelidir. Bunun da olabileceğini düşünüyorum.

* * *

Gönlü emekten yana olan herkesin derlenip toparlanması gerekiyor!

TÜMTİS İstanbul Şubesi olarak Unilever'de örgütlendiniz ve örgütlenme sürecinin ardından patronun saldırıları ile karşı karşıya kaldınız. Unilever'de gelişen süreci anlatır mısınız?

Çayan Dursun: Dağıtım ve depolama işlerinin yapıldığı taşeron firmalarda örgütlenme çalışmaları yürütüyoruz. Çipa ve Şimşek olmak üzere taşeron firmada Şubat ayında başlayan bir çalışmamız vardı. Çipa'da çoğunluğu sağlayıp bakanlığa başvuruda bulunduk. Bakanlık bununla ilgili çoğunluk yazısı yolladı ancak işveren de yasaların kendine tanıdığı işkoluna itiraz hakkını kullandı ve itiraz etti. Sonra ikinci firma olan Şimşek adlı taşeronda örgütlenme çalışması başladı. Mayıs ayında 'çoğunluk' yazısının gelmesinin ardından bugüne kadar 85 üyemiz işten atıldı. İçeride de halen 200'den fazla üyemiz var. Şimdilik onlara dönük bir saldırı yok ancak zorlamalar ve tehditler devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde de işkoluyla ilgili bakanlık *Resmi Gazete*'de bir yazı yayınladı. İşkolunu bizden alıp liman işkoluna verdi. Biz örgütlenirken Bakanlık ve Çalışma Bölge Müdürlüğü'nden aldığımız sicil numarası bizim işkolunu gösteriyordu. Bununla ilgili hukuksal süreç devam ederken aynı zamanda direniş de sürüyor. Direniş ilk günkü gibi umutla ve başarmaya olan inancımızla sürüyor. Bu konuda çeşitli sıkıntılar yaşanmasına rağmen önümüzdeki sürece dair biz de tartışıyoruz. Unilever uluslararası planda 54 ülkede üretim fabrikaları olan büyük bir tekel. Oralarla da ilişkilerimiz devam ediyor ve baskı oluşturmaya çalışıyoruz. Bağlı olduğumuz ITF'in bu konuda girişimleri var...

- Sizin de değindiğiniz gibi direnişler son süreçte örgütlenme eğilimine bağlı olarak yaygınlaşıyor. E-Kart'ta, Unilever'de, belediyelerde, deri sektöründe, limanlarda işçilerin mücadelesi hız kazanıyor. Belediye işçilerini dışta tutarsak geri kalan yerlerde direnişler sendikal örgütlenme mücadelesi sonucu yaşandı. Sorunlar aynı ve talepler birbirine yakınken tek tek verilen mücadelelerin birleşebilmesinin zeminleri var mı? Bu doğrultuda neler yapmak gerekiyor?

- Örgütlenmeye dair işçi tabanında bir istek var. Her gün işçilerle beraberiz ve bunu rahatlıkla gözlemleyebiliyoruz. Ancak bu isteğe cevap olma noktasında sıkıntılar da var. Özellikle Türk-İş'in bu yapısıyla buna cevap olabileceğini pek fazla düşünmüyoruz. Mücadele geleneği olan sendikalarda örgütlenme eğilimini artırma konusunda bir çaba var ama birçok sorunla karşılaşıyor. Bu durumun aşılmasıyla ilgili sergilenen topyekûn bir mücadele önemli... Benim ifade etmek istediğim, mücadele geleneği olan sendikaların bu konudaki durumu da iç açıcı değil. Buna cevap olacak sendikaların bu atıl durumdan kurtulması gerekiyor. Asıl silkelene mücadeleciler sendikalarda yaşanmalı. Örgütlenmeye kafa yoran birkaç sendika dışında bu konuda da eksikler var. Bu nereden olur? Direnişlerin birleştirilmesi buna bir vesile olabilir, bir kanal açabilir. Şubeler Platformu bileşenlerinin direnişlerin birleştirilmesi ve kamuoyuna taşınmasıyla ilgili bir düşüncesi var ve biz de buna katılıyoruz. Önümüzdeki süreçte kendi tabanlarında da böyle bir çalışma yürüteceklerini söylüyorlar. Telekom grevi sürecindeki gibi '5 YTL'ni direnişteki işçilerle paylaş' biçiminde bir çalışma yürütülecek. Direnişler yalnızlaştırılmamalı ve bir direniş için en kötü şey yalnızlaşmadır. Ben bu sendikanın yönetimine direnişten geldim. Aktif Dağıtım işçisiydim. Perpa'da iyi bir dayanışma vardı ve şehrin merkeziydi. O yüzden direnişte yalnızlaşmanın ne olduğunu duyma olarak iyi bilirim. Sınıf dayanışmasının da duyma olarak ne kadar etkilediğini örnekleriyle yaşadık. Direnişlerin yalnızlaşmaması noktasında bu konudaki ileri sendikalara ve emek örgütlerine ciddi işler düşüyor. Bu puslu havada iyi bir çıkış gerekiyor. Bu çıkışın olacağı yerler de herkesin bildiği gibi üretim alanlarıdır, fabrikalardır ve işçilerdir. Ölü toprağın atılması için ciddi olanaklar da var.

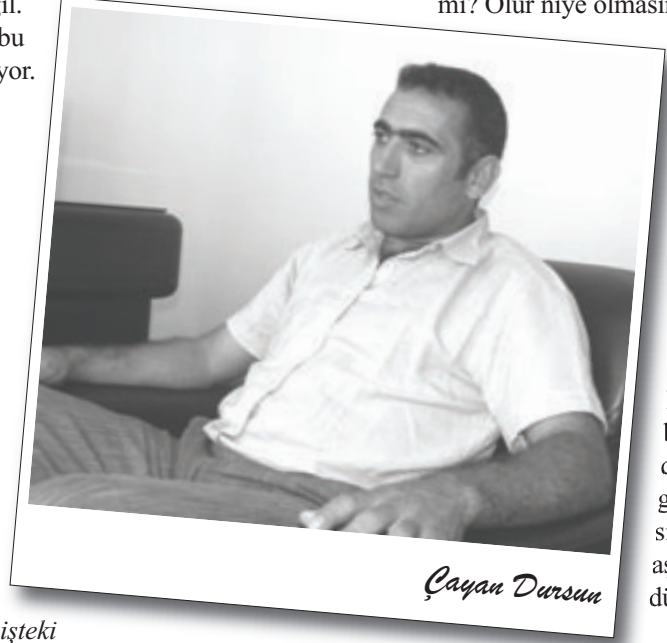
- SSGSS karşıtı mücadele süreci yaşadık. Sizin de bahsettiğiniz ölü toprağın silkelendiği bir süreçti aynı zamanda. Sermayenin saldırıları ise devam ediyor. Önümüzde kıdem tazminatının gaspına ilişkin planlar söz konusu... Bu sürecin ortaklaştırılmasının, grev ve direnişlerin kazanımla sonuçlanması ve sınıf hareketine ivme katacağını düşünüyor musunuz?

- Mücadelenin birleştirilmesi meselesi öyle çok ayakları havada bir şey değil. Sermayenin saldırıları yoğun olarak devam ederken bir örgütlenme eğilimi de var. Ancak emekçilerin mücadeleye sevk edilmesiyle ilgili bir sıkıntı var. SSGSS süreci emekçi hareketine bir parça yanıt oldu ama bu devam ettirilemedi. Hareketin tekrar ivme kazanması açısından süren grev ve direnişler vesile olabilir. Bu direnişlerle sınırlı bir şey olmaz ancak bir kanal açabileceğini ve bu kanalın daha güçlenerek gidebileceğini düşünüyorum. Biraz da yukarılarda birtakım işler yapılması için zorlamalar yapılabilir.

Tabanda gerçekten ciddi bir örgütlenme eğilimi var. Çünkü insanların yaşam koşulları giderek ağırlaşıyor. Bu sorunlara cevap verebilmek gerekiyor. Tabii ki iyi niyetli ve mücadeleciler arkadaşlarımız var. Bir it dalaşı var siyaset sahnesinde ve bu it dalaşını değerlendirerek güçlü çıkışlar sağlayabiliriz. Yıllardır ilericilerin, emekten yana olan güçlerin söyledikleri ortaya çıkmıştır. Kirli, derin devlet denen illetin pislikleri ortaya serilmiştir. Böyle bir dönemde cesaretli çıkışlar yapmak şart. Emekçilerin bağımsız bir tutum almaya yönlendirmek gerekiyor.

Ben her zaman söylüyorum bizim de eksiklerimiz

var. Özellikle kalbi soldan atan sendikacıların kendilerini düzeltmesi gerekiyor. Bürokrasi sadece sarı sendikacılara değil sola da bulaşmış durumda. Ben açıkça söylüyorum. Kendi platformuma dönük eleştirilerimi de ifade ediyorum. Cevap olamıyoruz. Cevap olamıyorsak bunun nedenleri var. Çünkü sarı sendikal anlayışın alışkanlıklarından etkilendik. Söylemde gerçekten bazı şeyleri savunuyor olabiliriz ama pratik tutumumuz buna uymadıktan sonra güzel şeyler söylememizin bir anlamı yoktur. Burada da sıkıntılar var. Yoksa Şubeler Platformu cevap olamaz mı? Olur niye olmasın! 16-17 sendika ve

bu onların hepsinin tabanının mücadele geleneği var... Böyle bir taban ve dinamik var ve bu dinamiği harekete geçirmede sorunlar yaşanıyor. Kurulurken 'sınıf hareketine en ileri düzeyden katılmak' hedefiyle kuruldu ve buna uygun davranılması gerekiyor. Ancak bu sıkıntıların aşılabileceğini düşünüyorum. - Geniş bir dayanışma ağının

yakıcı bir ihtiyaç olarak görüldüğü bir süreç yaşıyoruz. Bu mücadelenin ortaklaştırılması yolundaki adımlar sınıf dayanışmasını da kuvvetlendiren işlev taşıyabilir. Bu noktada grev ve direnişlerle dayanışma komiteleri veya benzer araçlar ihtiyaç mıdır? Bu noktada neler yapılabilir?

- Geçen gün sendika üyesi arkadaşlarımızla Düzce'ye yaptığımız ziyaretin gazetenizde yer alan 'Direnişten direnişe dayanışma' başlıklı haberini okumuştum. Direnişlerle yönetici kadrolarla yapılan ziyaretler oluyor. Örneğin biz Gebze'deki Sendikalar Birliği'ni şu konuda zorluyoruz: Fabrikalardan gelecek desteğin daha anlamlı olduğunu ifade ediyoruz. Biz tabandan emekçilerin, işçilerin dayanışma göstermelerini zorluyoruz. Örneğin direniş yerinin civarında fabrikalar var ve vardiya çıkışlarında işçiler ziyaretimize geliyorlar. Dayanışmayı örgütlemekle ilgili çeşitli araçlar mutlaka yaratılmalıdır.

-Direnişlerle dayanışmanın güçlenmesi için sendikalar ve konfederasyonlar arasındaki 'rekabet'in aşılması gerekiyor. Bunun aşılması da daha ileriden bir biçimde dayanışmanın örülmesini sağlayacaktır. Siz de bu konuda sıkıntılar yaşadınız...

İlerici olan ve kendine rol biçen sendikalar küçük ayrıntılara düşmemeliler. DİSK'in en son direnişleri ziyaretle ilgili bir planı vardı. Bizi atlادılar. Atlama sebeplerini biliyoruz ama DİSK gibi bir konfederasyonun geçmişte yaşanan sıkıntılar üzerinden böyle bir ayrıntıya düşmesi vahimdir. DİSK orada gerçekten kötü bir sınav verdi. Nakliyat-İş Sendikası'nın orada bir direnişi var. Geçmişte Nakliyat-İş'le sorun ve sıkıntılar yaşadık. Ama emin olun ki Arçelik direnişinin kazanmasını can-ı gönülden istiyoruz. Çünkü onların kazanması sınıf hareketinin kazanmasıdır. DİSK'in söylemleri ile son aldığı tutum buna denk düşmüyor.

- Son olarak söylemek istedikleriniz neler...

- Konuşmamın içinde de söyledim. Yine söylüyorum. Sürece cevap olmak gerekiyor. Önemli bir dönemden geçiyoruz. Bu önemli dönem birçok fırsat doğuruyor. Gönlü emekten yana atan herkesin derlenip toparlanması gerekiyor ve bu sürece üçüncü bir yol açması gerekiyor.

Uzel'de yaşananlar...

İt dalaşının ortasında ekmek kavgası!

Beş aydır ücretlerini alamayan Uzel işçileri haklarının peşinde koşarken, son bir yıldır yaşanan gelişmeler sermayenin ve sendikaların ihanet çetelerinin kirli yüzünü ortaya sermeye devam ediyor.

Miras kavgasının ortasında!

İşçilerin son dönemde kamuoyuna yansıyan eylemleri ile gündeme gelen Uzel'de ilk tartışmalar şirketin sahibi olan Uzel ailesinin miras kavgası ile başladı. Holdingin patronu olan Ahmet Uzel'in 1998'de ölümünden sonra holding içinde birçok devir ve satış işlemi gerçekleştirilmiş, aile üyeleri sürekli olarak birbirinin ayağını kaydırmaya çalışmıştı. Bu şekilde gerçekleşen bir dizi operasyonun ardından Önder Uzel, Uzel Traktör Fabrikası'nı önce kendisinin de ortağı olduğu Uzel Agri'ye, oradan da Singapur'da 2 dolar sermayeli bir şirkete satmış, aile içinde böylece doruk noktasına çıkan kavgalarla birlikte yaklaşık 700 işçinin çalıştığı fabrikadaki üretim bir süredir durma noktasına gelmişti.

İşte Rami'de çalışan Uzel Traktör işçileri son beş aydır Uzel ailesinin bu kavgası nedeniyle ne üretim yapabiliyorlar ne de ücretlerini alabiliyorlardı. Yine Gebze'de çalışan yaklaşık 500 Uzel Otomotiv işçisi de son üç aydır benzer sorunlarla karşı karşıyaydılar.

Uzel'de yaşanan bu gelişmeler yaklaşık iki ay önce işçilerin tepkisinin yoğunlaşması ile kamuoyuna yansımıştı. O dönemde Uzel bayileri ile ortak eylem yapmaya hazırlanan Uzel işçilerinin önu patron ve Türk Metal çetesi tarafından kesilmiş, bayiler ise patron tarafından Ankara'da bir toplantıya çağırılarak tepkileri yatıştırılmaya çalışılmıştı. Her gün üretimin başlayacağı zamana dair spekülasyonlar ortada gezerken, Haziran ayı içinde Uzel işçileri 21 Temmuz'da üretime başlanacağı söylenerek izne çıkarılmıştı. Bu süre zarfında ise aile içi kavga nedeni ile içi boşaltılan Uzel'de ardı ardına bankaların ve çeşitli kuruluşların haciz işlemleri gerçekleşti ve fabrikada neredeyse üretim yapacak makine bile kalmadı.

Türk Metal çetesi yine yapacağını yaptı!

Uzel işçileri tüm bu sorunlarla boğuşurken, Türk Metal çetesi ise bir kez daha kendisinden bekleneni yaptı. Aylarca tüm bu sorunlar karşısında sessiz kalan bu çetenin yaptığı tek iş patronun vermediği ücretleri vermek için örgütlü olduğu diğer fabrikalarda Uzel işçileri için yardım toplamak oldu. Böylece işçilere 500'er YTL yardım yapılırken, toplanan paranın miktarı ve ne kadarının dağıtıldığı konusunda ise en ufak bir açıklama bile yapılmadı. Gebze Uzel'de çalışan işçiler bu durumu 19 Temmuz günü Gebze Cumhuriyet Meydanı'nda yaptıkları bir basın açıklaması ile protesto ettiler.

Türk Metal çetesinin bir başka ihaneti ise 21 Temmuz günü yaşandı. Fabrikanın üretime başlayacağı sözü üzerine fabrikaya giden Uzel işçileri, fabrikada fesih kararlarını imzalatmak üzere bekleyen bu çete ile karşılaştılar. Fabrikanın üretime devam etmeyeceğini söyleyerek işçileri sözleşmelerini tek taraflı olarak feshetmeye ikna eden bu çete, bu işi yaparken bile patronla anlaşarak işçilerin kıdem tazminatını gasp ettirmeyi unutmadı.

Bu yaşananlar Uzel işçileri için bardağı taşıran son damla oldu. Zaten en başından beri sendikadan hiçbir

destek almayan, eylem istekleri sürekli olarak ertelenen işçiler, bu olayın ardından Türk Metal'e de yoğun bir öfke duymaya başladılar. Uzel işçileri kendilerine zorla imzalatılan fesih kağıtlarını alabilmek için 25 Temmuz'da sendika şubesine gittiler. Kendilerine muhatap olacak kimseyi bulamayan işçiler fabrikadan sendikacılar tarafından kaçırılan fesih belgelerini o gün zor kullanarak sendikadan geri aldılar.

Bu arada fabrikada yaşanan baskıcı uygulamalar da hat safhaya çıktı. Hem Rami hem de Gebze'deki fabrikada giriş kartlarının basıldığı bilgisayarların bozulması(!) üzerine çalışanlara giriş-çıkışlarda imza atma zorunluluğu getirildi. İmzaların atıldığı defterler ise sadece 10 dakika açık tutularak işçileri tazminatsız kovma girişimleri yaşandı. Ayrıca servis ve yemekler de kaldırılarak, işçilerin yürüyerek işe gelmeleri ve yemeklerini evden getirmeleri istendi.

Uzel işçisinin ekmek kavgası sermayenin rant alanı oldu!

Uzel işçisinin haklarının gaspedilmesine karşı yürüttüğü bu mücadele Ergenekoncular ve dinci gericilerin arasındaki kavganın alanlarından biri durumuna geldi.

Hatırlanacağı üzere Ergenekon operasyonu kapsamında gerçekleşen son gözaltıların ardından bu çeteyi ağıttan savunabilme cüretini gösteren tek kişi Türk Metal'in 33 yıllık ağası Mustafa Özbek olmuştu. Bu kapsamda son dönemde sürekli tartışılan Özbek, bu fabrikada yaşanan gelişmelerle birlikte bir anda dinci gerici basının hedef tahtasına çakılmış oldu. Özellikle *Yeni Şafak* gazetesi neredeyse son bir aydır her gün Uzel'deki gelişmeleri farklı boyutları ile ele alıyor. Bugüne kadar her türlü işçi eylemini görmezden gelen ya da karalayan bu beyler, Uzel'de yaşanan gelişmelerle bir anda ezilen, sömürülen işçileri hatırlayıverdiler. Mustafa Özbek'in serveti, siyasal ilişkileri vb. ne kadar kirli yüzü varsa bir anda ortaya seriverdiler. Tabii ki kendi siyasal çıkarları için.

Türk Metal ağası Mustafa Özbek'in iddiasına göre ise, bu yaşananlar daha çok bir sendikalar rekabetin ürünü. Özbek, geçtiğimiz aylarda Öz-Çelik-İş'e bağlı MKE işçilerinin Türk Metal'e geçmesi üzerine "İktidar yanlısı medya"nın kendisine ve sendikasına

bu denli saldırdığını iddia ediyor.

Aylardır Uzel işçilerinin yanında olmayan bu çete, bu savaşın bir ürünü olarak her gün kendisine yakın gazete ve televizyonlarda kendisini aklamaya çalışıyor. İşçilerin eylemlerine destek vermezken, yayınlanan haberleri protesto etmek için Uzel işçilerinin şube kapısında olduğu saatte *Yeni Şafak* önünde basın açıklaması yapıyor.

Uzel'de yaşananlar Metal TİS'lerinin ilk sınavı oldu!

Ekmek davasından Ergenekon'a kadar uzanan bu olaylar zincirinin bir başka önemi de önümüzdeki günlerde başlayacak olan metal grup TİS'lerinin hemen öncesinde yaşanması oldu. MESS sözleşmeleri kapsamında olan ve yönetim kurulunda MESS Başkan Vekili Bedirhan Çelik'in yer aldığı Uzel'de yaşananlar, Türk Metal'in bu yıl da tereddüte yer vermeyecek şekilde gerçekleştireceği ihanetin adeta ilk kanıtı oldu. Bu zaten bilindik bir durum olmakla birlikte Uzel'de yaşananlara ilgisizlik, Birleşik Metal'in de bu TİS'lerde iyi bir sınav veremeyeceğinin habercisidir. Bu yıl daha tok bir hazırlıkla MESS sürecine hazırlanan Birleşik Metal, ne yazık ki bir kez daha tüm metal işçilerini temsil etme iddiasını gerçekleştiremeyecek gibi gözüküyor. Zira bu iddia ancak buna uygun bir pratikle açığa çıkabilirdi. Birleşik Metal'e bu süreci kazandıracak olan Türk Metal ağalarının MESS patronlarıyla fotoğraflarını ele geçirmek değil, Türk Metal üyesi işçilerinin taleplerine ve mücadelelerine sahip çıkmak olabilirdi. Ancak onlar da bugüne kadar bırakalım herhangi bir pratiği, bu yaşananlar üzerine herhangi bir açıklama bile yapmadılar.

Her şeye rağmen direniyorlar!

Tüm bu olumsuzluklara rağmen Uzel işçileri kazanılmış haklarını gasp ettirmemek için mücadeleye devam ediyorlar. Her ne kadar AKP hükümetinden halen derin bir beklenti içinde olsalar da, hem patronlarına hem de Türk Metal çetesine karşı her geçen gün daha da güçlenen bir mücadele yürütüyorlar. Eylemlerini sürdüreceği olan Uzel işçileri, 4 Ağustos günü İstanbul'dan yola çıkarak 5 Ağustos'ta Ankara'ya Meclis'e gidecekler.

Mustafa Türkel'in nöbet eylemi üzerine...

Türk-İş Genel Sekreteri ve Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türkel, Çaykur'da Tek Gıda-İş'te örgütlü olarak çalışan üyelerinin, Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş Sendikası'na üye yapılmalarına karşı Çaykur Genel Müdürlüğü önünde çadır kurup "sendikal haklar, özgürlük ve demokrasi nöbeti" tutmaya başlamıştı. Türkel, 9 gündür sürdürdüğü "Sendikal haklar, demokrasi ve özgürlük nöbeti"ni 30 Temmuz günü bitirdi.

Türkel yaptığı açıklamada, sendikalarının çevre halkı ile büyük bir dayanışma içerisinde hareket ettiğini, aslında sendikal saldırı gibi gösterilen, ancak özünde büyük şirketlerle kolkola bir özelleştirme hazırlığı olan bu saldırılara karşı sonuna kadar direneceğini, yaşananların Tek Gıda-İş'in gücünü ortaya koyduğunu, bölge için Çaykur neyse Tek Gıda-İş'in de aynı anlam ve değeri taşıdığını vurgulayarak, sendika seçme özgürlüğü ve demokratik haklara yapılan bu saldırıların durdurulduğunu, büyük bir başarı kazanıldığını ve eylemin amacına ulaşması nedeniyle de 30 Temmuz itibarıyla eyleme son verdiğini belirtti.

Türkel'in eyleminin sonrasında saldırının durdurulup durdurulmadığı süreç içinde ortaya çıkacaktır. Fakat şimdiye kadar özelleştirilen Tekel sigara fabrikaları önünde "nöbet tutmayı" aklına dahi getirmeyen Türkel, gerici sendikal rekabet üzerinden

hayata geçirdiği bu eylemle akli sıra işçilere güven vermeye çalışmaktadır.

Sendika ağalarının, özellikle Türk-İş'in özelleştirme karşısındaki tutumu biliniyor. Şimdiye kadar özelleştirmelere karşı çıkmayanlar, şimdi işçi haklarının çiğnenmesine karşı çıktıklarını söylüyorlar. Bu tutum tam bir ikiyüzlüktür. Sanki diğer özelleştirmeler işçi sınıfının haklarını gaspetmeye yönelik değildi, işçiler bu saldırılardan zarar görmedi!

Kendi denetimleri dışındaki hiçbir inisiyatife hayat hakkı vermeyen bu ihanet şebekeleri, anlaşılabilir o ki sermayeyle aralarını açacak hiçbir yanlış adım atmamanın hesabı içindedirler. Mücadelenin tabandan örgütlenmesinden korkan sendika yöneticileri, taban örgütlenmesinin doğuracağı tehlikeyi bildiklerinden, işçilere sahip çıkmak adına bu tür aldatıcı eylemlerden geri durmazlar. Türkel ve benzerlerinin asıl amacı mücadeleyi baltalamak, mücadelenin önüne ket vurmaktır.

Mustafa Türkel'in 9 gün süren "Sendikal haklar, demokrasi ve özgürlük nöbeti" günah çıkarma, koltuk kaygısı, "güven aşılama" hedefi taşıyan bir eylemdir. Türkel ve benzerlerinin çıkar nöbetleri, nasıl ki bugüne kadar tutmadı, bundan sonra da tutmayacak.

İşçiler sendikalarına sahip çıkmadıkça, inisiyatifi ele geçirmedikçe, sermayenin hizmetindeki işbirlikçiler sendikaların başından defedilmedikçe

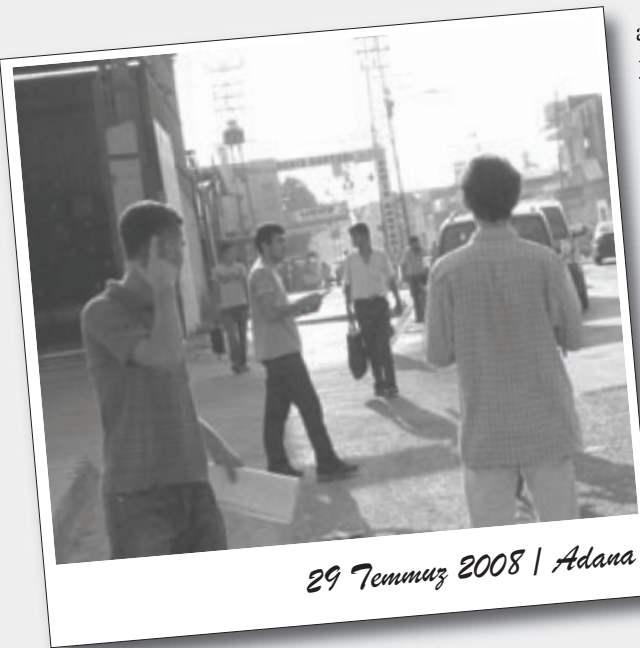

sendikal ihanetle başa çıkılmaz.

Çaykur işçilerinin bugün izlemesi gereken yol, sermayenin örgütsüzleştirme ve sosyal yıkım saldırılarına karşı sesini, gücünü ve mücadelesini birleştirmektir. Bu mücadele aynı zamanda hain sendika bürokratlarını da hedef almak durumundadır.

Sİ-DER'den kampanya...

"Zamlar geri çekilsin! İnsanca bir yaşam istiyoruz!"

Ardarda yapılan zamlar geçim yükümüzü daha da ağırlaştırıyor. Bizlere açlık sınırının altında sefil bir yaşamı reva görenler bir de dalga geçercesine ekmeğe, suya, elektriğe, doğalgaza, ev kiralına, ulaşım zam yapıyorlar. Temmuz zamları geçtiğimiz günlerde açıklandı. Patronlar ve onların uşağı hükümet bizlere bir kez daha sefalet içinde yaşamayı dayattı.

Adana Sanayi İşçileri Derneği olarak, sermayenin artan saldırılarına ve yapılan zamlarla işçi ve emekçilerin hayatının iyice yaşanmaz hale getirilmesine karşı bir kampanya faaliyeti örneği aldık. İşçi ve emekçilerin tepkisini açığa çıkarmak ve örgütlü bir güce dönüştürmek hedefiyle planlanan kampanya "**Zamlar geri çekilsin! İnsanca bir yaşam istiyoruz!**" şiarıyla örgütleniyor.

Kampanya öncesinde çevremizdeki işçilerle bir toplantı yaparak kampanyayı tartıştık ve bir aylık faaliyet programı çıkardık. Bildiri

dağıtımı, yaygın afiş kullanımı ve imza kampanyası gibi bir dizi araç

kullanmayı planladık. Kampanyanın sonunda da bir açık alan etkinliği düzenlemeyi hedefliyoruz.

Yapılan planlama çerçevesinde ilk olarak "**Zamlar geri çekilsin! İnsanca bir yaşam istiyoruz!**" şiarıyla hazırladığımız bildirimimizi sanayi işçilerine ulaştırdık. "**Ekmek, elektrik, su, zam, zam, zam! / Bizlere açlık ve sefaleti dayatanlara karşı zamların geri çekilmesi ve ücretlere ek zam yapılması talebiyle örgütlü mücadeleyi yükseltelim!**" yazılı afişlerimizi sanayi yoluna, sanayi içindeki durak ve trafolarla yaygın bir şekilde yaptık. Bu sırada işçilerle konuşma ve kampanyamızı anlatma fırsatımız oldu.

Çalışmamız bundan sonraki hafta anket ve imza çalışmasıyla daha da güçlenerek devam edecek. Tüm işçileri kampanyamıza omuz vermeye ve kendi geleceğini sahiplenmeye çağırıyoruz.

Adana Sanayi İşçileri Derneği (Sİ-DER)

GOP İşçi Platformu'nun kampanya faaliyetlerinden...

Gaziosmanpaşa İşçi Platformu olarak başlattığımız "**Zamlar geri çekilsin, otobüs sefer sayıları artırılsın!**" talepli imza kampanyamızı güçlenerek sürüyor.

27 Temmuz günü itibarıyla, imza topladığımız duraklarda "imza föyü sandıkları" açmaya başladık. Yapılan zamlara seyirci kalmayacağımızı haykırırken, imza föylerini emekçilere dağıtmaya ve onları da seyirci kalmamaya çağırıyoruz. Dağıttığımız imza föylerini bu hafta içinde her sabah belirli saatler arasında açık duracak sandıklarımızda toplayacağız. Bu faaliyet çerçevesinde 5 bin imzayı emekçilerle beraber toplamayı hedefliyoruz.

İmza kampanyası ile beraber çıkartmış olduğumuz "**Kölece çalışma koşullarına karşı işyeri komiteleri kuralım, sendikalarda örgütlenelim!**" ve "**Düşük ücrete, sigortasız ve iş güvencesiz çalışmaya karşı örgütlenelim! Haklarımızı kazanalım! / GOP İşçi Platformu**" afişlerimizi Elmabahçesi ve Gazi Mahallesi'nde yaygın bir şekilde yaptık.

Faaliyetlerimiz sırasında emekçilerle sohbet etme olanağı yakaladık. Zamlardan Ergenekon çetesine, kölece yaşam koşullarından tersanelere kadar birçok gündeme dair tartışmalar yürüttük. Birçok emekçiye *Gaziosmanpaşa İşçi Bülteni*'ni ulaştırdık.

Ayrıca kot taşlama işçilerinin hayatlarını tehdit eden çalışma koşullarına ve kölelik dayatmasına karşı "seyirci kalmamaya" ve mücadele etmeye çağırılan özel sayıların dağıtımını gerçekleştirdik. Çalışmalarımız hızlanarak devam edecek.

GOP İşçi Platformu

Dünya işçi ve emekçi hareketinden...

Brezilya'da havaalanı işçileri greve hazırlanıyor!

Brezilya'da ana havaalanlarının yönetiminden sorumlu Brezilya Havaalanları İdaresi Infraero işçileri 30 Temmuz'da greve gitme kararı aldılar.

Brasilia'da 24 Temmuz gecesi yapılan toplantıda Infraero ile işçiler arasında Infraero yönetim kurulunun değişmesi konusunda bir anlaşmaya varılamaması üzerine sendika grev kararı aldı. Grevin ne zaman sona ereceği belirsiz.

Çeşitli sınavları geçerek işe giren işçiler, yönetim kurulunun Infraero ile özel anlaşmalar imzalayan yabancılardan oluştuğunu söylüyorlar ve değişmesini talep ediyorlar.

İşçilerin talepleri arasında ücret artışı, izinler ve yılbaşı ikramiyeleri de yer alıyor. Rio de Janeiro ve Sao Paulo uluslararası havalimanları gibi pek çok havaalanı greve katılacak. Sendika başkanı Francisco Lemos, çok az sayıda personelin havaalanlarının güvenliğini sağlamak için çalışacağını ifade etti.

Fildişi Sahilleri'nde genel grev!

Kakao üretiminde dünyada birinci sırada bulunan Batı Afrika'daki Fildişi Sahili Cumhuriyeti'nde, Fildişi Sahili İşçileri Sendikası, hayat pahalılığını protesto etmek için 31 Temmuz gününden başlamak üzere genel grev çağrısında bulundu.

Geçen hafta yapılan grev sonucunda ülkenin ticari ve finansal merkezi olan Abidjan şehrinde ulaşımda aksaklıklar meydana gelmiş ve polisle eylemciler arasında çatışmalar yaşanmıştı. Ancak grev kakao sanayiini pek fazla etkilememişti.

Fildişi Sahili İşçileri Sendikası Genel Sekreteri, "Merkezi sendikamıza üye olan tüm işçileri 31 Temmuz'da başlamak üzere genel greve katılmaya çağırdık" dedi. Benzin istasyonlarında petrol fiyatlarının düşürülmesini ve kamu hizmetlilerinin ücretlerinin arttırılmasını istediklerini söyledi. Sendikasının yaklaşık 400 bin üyesi bulunuyor.

Geçen hafta grev kararını alan sendika liderleri Başbakan Guillaume Soro ile yaptıkları görüşmede kriz üzerine bir tartışma gerçekleştirmişlerdi. Görüşmenin ardından hükümet yetkilileri dizelin sabit fiyatının düşürülmesi ve yol vergisinin ödeme tarihinin geciktirilmesi gibi bir takım önlemler alacağını söylemişti. Soro, imtiyazların ülkeye 477.9 milyon dolara mal olacağını fakat bakanların maaşlarının kesilerek bunun dengeleneceğini söyledi.

Güney Afrika'da 25 bin işçi alanlardaydı

Güney Afrika'nın başkenti Johannesburg'da 25 bin işçi ve emekçi Sendikalar Birliği Cosatu'nun çağrısına uyarak alanlara çıktı. İşçiler enerji fiyatlarındaki yüzde 27.5 oranında artışı protesto ettiler. Ülkede son bir yıldır besin maddelerine yüzde 16.8, benzine ise yüzde 35.6 oranında zam yapılmıştı.

Güney Afrika'da maden işçileri ve VW işletmelerinde çalışan işçiler iş bıraktılar.

Kenya'da liman işçileri grevde

Kenya'nın Mombasa kentinde 4 bin liman işçisi 21 Temmuz'dan bu yana grevdeler. İşçiler, 7 gün vardiya sistemi ve mesailerin ödenmemesi üzerine greve gittiler. Grev nedeniyle limanlarda yüklenme

yapılamadı. Liman dairesi grevci işçileri işten atmakla tehdit ediyor.

Kolombiya'da madenciler kazandı

Kolombiya'nın kuzeyinde Pribbenow maden ocağında 3.500 işçinin 17 Temmuz'da başlattıkları grev madencilerin kazanımı ile sonuçlandı. Madenciler iki yıllığına yüzde 9.1 ücret zammı aldılar. Maden ocağı Amerikan tekeli Drummond'a ait ve ayda 2 milyon ton kömür çıkarılıyor.

Almanya: Lufthansa çalışanları grevde!

Lufthansa çalışanları 28 Temmuz tarihinde greve çıktılar. Grev öncesinde yapılan oylamada çalışanların yaklaşık %90.7'si grevi onayladı. Ver-di yaklaşık 34.000 yer ve 14.000 kabin personeli için % 9.8 zam talep ediyor.

Lufthansa yönetimi ise bu taleplere karşılık % 6.7 zam ve bir kereye mahsus bir ödeme yapmak istiyor. 23 senedir ilk defa yapılan süresiz grev tüm Alman havaalanlarını kapsayacak şekilde planlanıyor. Almanya'nın en büyük havayolu olan Lufthansa günlük yaklaşık 2 bin uçuş gerçekleştiriyor. 2007 yılında 1.7 milyar Euro kar yapan tekel bir önceki senenin karını ikiye katladı. Grevin sadece Lufthansa'da değil aynı zamanda Lufthansa'ya bağlı kardeş şirketlerini de içine alacak biçimde büyütülmesi öngörülüyor.

Fransa'da sınıfın kazanımlarına saldırı

Fransa'da işçi sınıfının kazanılmış haklarına saldırılar sürüyor. Bunlardan biri de 23 Temmuz akşamı Fransa Senatosunun kabul ettiği "ekonominin modernleşmesi" yasası oldu. Yeni yasa ile 35 saat çalışma haftası rafa kaldırılıyor. Çalışma bakanı bu değişiklik ile artık işverenlerin fazla mesai ile bloke edilmeyeceğini savunuyor! Sendikalar ise bu yasa ile geçtiğimiz yüzyıla geri dönüldüğünü vurguluyorlar. 35 saatlik çalışma haftası 10 yıl önce uygulanmaya başlanmıştı ve Fransız işçi hareketinin en büyük kazanımlarından biri olarak görülüyordu.

Yeni yasa ile grev kuralları da değişti. Buna göre sendikalar işçileri sadece belli ön koşulların mevcut olması durumunda greve çağırabilecekler.

İşsizler için daha sert uygulamalar getirilecek. Bundan böyle işsizler kendisine gösterilen iki işi kabul etmemesi durumunda, aldıkları yardımlar kesilecek. Yasa sonbaharda uygulamaya konulacak.

Sarkozy 2007'deki seçim propagandasında daha fazla kazanmak için "daha fazla çalışmak" sloganını atıyor, haftalık 35 çalışma saatinin Fransız ekonomisi için felaket olduğunu vurguluyordu.

Sendikalar, sol parti ve örgütler yasa paketini protesto çağrısında bulundular.

Kuveyt'te 5 bin işçinin süresiz grevi

Kuveyt'te 20 Temmuz'dan bu yana 5 bin Bangladeşli işçinin süresiz grevi devam ediyor. Bakanlıklarda, işyerlerinde ve konsolosluklarda temizlik işinde çalışan işçiler düşük ücrete karşı greve başladılar. İşçiler ayrıca iş saatlerinin azaltılmasını da talep ediyorlar.

Renault Avrupa'da 5 bin işyerini tasfiye ediyor!

Renault araba tekeli Avrupa'da 5 bin işyerinin tasfiyesini planlıyor. Gerekece olarak Fransa dışında Batı Avrupa'daki satışların %4.6 düşmesini, hammadde fiyatlarının yükselmesini ve ekonomik krizi gösteriyor. Oysa, dünya çapında satışların %4.3 oranında arttığı ve %37'lik bir kar oranının olduğu söyleniyor.

İtalya'da göçmenlere saldırı!

İrkçı Berlusconi'nin Nisan ayında 3. kez iktidara gelmesinin ardından göçmenlere karşı saldırılar boyutlandı. 24 Temmuz günü İtalyan Parlamentosu'nda oy çokluğu ile yeni bir saldırı yasası onaylandı.

Bu yasaya göre ülkeye kaçak yollardan girmeye çalışan göçmenler 4 yıla kadar hapis cezasına çarptırılacak ve kaçak göçmenlere kiralanmış gayrimenkullere de el konulacak. Kaçak göçmenler İtalya'da suç işlemesi durumunda yerli halkın aldığı cezanın üç katını alacak. Kaçak göçmenlerin sınır dışı edilmek üzere gözaltında tutulmaları da 60 günden 18 aya çıkarıldı.

Diğer yandan, hakkında yolsuzluk iddialarının bir türlü sonunun gelmediği, rüşvet ve vergi kaçakçılığı gibi davaların sürdüğü, dünyanın 15. zengini Berlusconi şimdi de parlamentoda kendisi ve diğer üst düzey devlet görevlilerine görevde buldukları süre içinde yargı dokunulmazlığı çıkarttırdı. Yasanın yürürlüğe girebilmesi için cumhurbaşkanı tarafından imzalanması gerekiyor.

BM'den İsrail'e "ambargoyu kaldır" çağrısı

İrkçı-siyonistler, Filistin'i taksim edip İsrail devletinin kurulmasına zemin hazırlayan 29 Kasım 1947 tarihli 181 sayılı Güvenlik Konseyi kararı dışında, Birleşmiş Milletler'in (BM) hiçbir kararına uymadılar. Böylece BM üyesi olup, bu örgütün tüm kararlarını buruşturup çöpe atan siyonist devlet, emperyalistlerin sağladığı "özel himaye" sayesinde, 60 yıldır "uluslararası toplum"la alay edebilmektedir.

Siyonist devletin bu küstahlığının bir nedeni dünya jandarmasının özel himayesi ise, diğeri de BM denilen kurumun siyonistleri hiçbir zaman yaptırımla yüzyüze bırakma gücü ve iradesi göstermemiş olmasıdır.

BM yaptırım gücünden yoksun kararlar aldıkça, yayılmacı saldırganlığını arttıran İsrail, Filistin halkına ait tüm toprakların yüzde 78'ini silah zoruyla gaspetmiştir. Yeni Yahudi yerleşim yerlerinin kurulmasıyla toprak hırsızlığı politikası arsızca sürdürülmektedir.

Siyonist devlet, işkence, katliam, sürgün, toprak gaspı vb. ile ortadan kaldırmayı başaramadığı Filistin halkını ekonomik ambargoyla aç bırakarak yaşamdan bıktırmaya çalışıyor. Neredeyse 2.5 yıldır Gazze Şeridi'ni abluka altında tutan siyonistler, burada yaşayan 1.5 milyon Filistinliyi adeta boğmak istiyor.

Bu geçen sürede BM ne ambargoyu delmeye çalışmış ne de siyonist devletin yasadışı olduğu kadar vahşi olan ambargosunun kaldırılması için ciddiye alınabilecek girişimde bulunmuş. İcraatı, arada bir çağrı yayınlamakla sınırlı kalmıştır.

Gazze Şeridi'nde durumun vahim bir hal alması üzerine yeniden sahnede görünen BM yardım ve istihdam örgütü, İsrail'e ekonomik ambargoyu kaldırması için çağrı yaptı.

Örgüt tarafından hazırlanan raporda, Gazzelilerin yarısından fazlasının yoksulluk sınırının altında yaşadığı ve işsizlik oranının yüzde 45'e ulaştığı kaydedildi.

Güvenlik Konseyi kararlarını bile ciddiye almayan siyonist devletin, BM'ye bağlı bir örgütün çağrısını ciddiye almasını kimse beklemiyor elbette. Zira kabak tadı veren işe yaramaz çağrılarla itibarını yerlerde süründürmekten öte bir iş başaramayan BM, irkçı-siyonistler karşısında tam bir maskaraya dönüşmüş

durumdadır.

BM samimiyetten yoksun çağrılar yaparken, İngiltere Başbakanı Gordon Brown, İsrail meclisinden İran'a tehditler savuruyordu.

Bu arada siyonistlerin ayağına gelen bir başka destekçi, ABD'nin demokrat parti başkan adayı Barack Obama'dır. Haziran ayında ABD'deki Yahudi lobisinin önüne görücüye çıkan Obama, burada yaptığı konuşmada, "Kudüs'ün İsrail'in başkenti olarak kalacağını ve hiçbir zaman bölünmeyeceğini" söyleyerek kimin hizmetinde olacağını, dış politikayla ilgili ilk konuşmasında ilan etmiştir.

BM'nin çağrı yayınladığı günlerde Tel Aviv'de boy gösteren Obama, havaalanına ayak bastığında yaptığı açıklamada, "ABD ve İsrail arasındaki tarihi ve özel ilişkinin güçlenmesi için çalışacağımı" ifade ederek, irkçı-siyonizme tam destek vermiştir.

Böyle bir desteği arkasına alan irkçı-siyonist devletin BM karar ya da çağrılarına uyması mümkün mü?

Direnişçi Filistin halkı ile dostları ne BM'den ne başka bir gerici kurumdan çözüm konusunda yardım umabilirler. Bu onurlu halk direniyor. Genelde dünyanın, daha özeldir Ortadoğu'nun ilerici-devrimci güçleri bu direnişle etkin bir enternasyonal dayanışma içine girebildiklerinde, Gazze'de boğulmak istenen onurlu Filistin halkına destek sunmuş olacaktırlar.

Eski "kirli savaş" şefine ömür boyu hapis!

Arjantin'de 1976-83 yılları arasında işbaşında kalan askeri faşist cunta, işçi sınıfını, devrimcileri, ilerici aydınları hedef alan akıl almaz katliamlar gerçekleştirmiş, 30 bini aşkın devrimciyi gözaltında kaybetmiştir. Devrimcilerin yakınlarından oluşan Plaza de Mayo anaları, 30 yıl boyunca kayıplarını bulmak için mücadele etmiştir.

Bu uzun soluklu mücadele kayıp devrimcilerin bulunmasını sağlayamadı -zira onlar katledilmişti- ancak işkenceci katillerin en azından bir kısmının mahkum edilmesinde önemli bir rol oynamayı başarmıştı. Nitekim Arjantin'de hem ilerici kamuoyu hem işçi ve emekçiler, kirli savaş suçlularından hesap sorulması konusundaki hassasiyetlerini koruyor. Arjantin rejiminin kirli savaş artıklarını mahkum etmek zorunda kalması, ülkedeki bu duyarlılığın yarattığı basınçla doğrudan bağlantılıdır.

Son olarak Cordoba kentindeki bir mahkeme, eski cunta dönemi generallerinden Luciano Benjamin Menendez'i 4 devrimcinin kaçırılması, işkence edilmesi ve öldürülmesi suçlarından ömür boyu hapis cezasına çarptırmıştır. Şu ana kadar kesinleşen en ağır cezayı içeren bu karar, Arjantin'de kirli savaş karşıtı toplumsal duyarlılığın da göstergesi olmuştur.

1977 yılında Üçüncü Ordu Komutanı olan kirli savaş şefinin, halen tutulduğu ev hapsinden cezaevine nakledileceği bildirildi. General Menendez'le birlikte yargılanan eski işkenceci katillerden 7 kişi de çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı.

Arjantin'de ordunun çeşitli kademelerinde görev yapmış subaylarla eski polis şefleri daha önce de çeşitli cezalara çarptırılarak cezaevine kapatılmıştı.

Arjantin'de toplumsal muhalefet cunta artıklarının cezaevlerine kapatılmasını sağlarken, Türkiye'de egemenler arası çatışmada gündeme gelen Ergenekon davasında değil eski cunta şeflerinin mahkum edilmesi, iki general eskisi ve onların etrafındaki dar bir kesim dışında kimsenin kılına bile dokunulamıyor. Zira "demokrasi havarisi" kesilen dinci gerici ile cuntacı generallerin zihniyeti arasında öze dair bir fark bulunmuyor.

CIA patentli 12 Eylül cuntasının artıklarıyla kirli savaş şeflerinden hesap sormak, ancak Türkiye işçi sınıfının örgütlü mücadelesi güçlendiğinde mümkün olacaktır.

Endonezya'da tersane grevi

Endonezya Riau Adaları'nda bulunan Batam Adası'nda PT Java Asiatic Tersanesi'nde çalışan yaklaşık 2 bin işçi 28 Temmuz günü çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle greve gitti.

Adadaki en büyük tersane olan PT Java Asiatic Tersanesi'nin sağlık ve güvenlik önlemlerini ihmal ettiği, işçilerin kendi sendikalarını kurmalarına izin vermediği ve zorunlu sosyal güvenlik programlarına rağmen sözleşmeli olarak işe aldığı işçileri sigortasız çalıştırdığı bildiriliyor.

Ulusal İşçi Sendikası (SPN) Batam bölümü başkan vekili Edison Simanjuntak, çoğunun sözleşmeli olarak çalıştığı işçilerin tersaneye geldiğini fakat olumsuz çalışma koşulları iyileştirilene kadar çalışmayı reddettiklerini söyledi.

Edison, işçilerin ancak ayakkabı, baret ve ateş geçirmez üniforma gibi iş güvenliğini sağlayacak malzemeler verildiği takdirde işe geri döneceklerini ifade etti.

Ansan isimli tersane işçisi, tersanede çalışmak üzere taşeron firma tarafından kiralandığı için kendisine ayakkabı verilmediğini, bu yüzden de ayakkabısını kendisinin almak zorunda kaldığını söyledi. Ansan, "Saat başı ücretle çalışıyorum ve bu yüzden hastalandığım zaman para alamıyorum. Şirket sağlık izni de vermiyor ve hastalanan işçiler kendi imkanlarıyla hastaneye gitmek zorunda kalıyor" dedi.

Endonezya'da bulunan bazı sendikalar, yetkilileri iş yasalarına uymayan taşeron firmalara karşı önlem almaya çağırıyordu.

Moncada Kışlası baskını 55. yıldönümünde coşkuyla kutlandı!

26 Temmuz 1953'te Santiago de Cuba kentindeki Moncada Kışlası'na Fidel Castro liderliğindeki devrimciler tarafından yapılan baskın, Küba devriminin başlangıç tarihi kabul ediliyor. Küba devriminden sonra Moncada Baskını, devrimin başlangıç yıldönümü olarak kutlanmaktadır.

26 Temmuz 1953'te Fidel Castro komutasındaki 125 silahlı devrimci sabah saatlerinde ülkenin ikinci büyük garnizonu Moncada Kışlası'na saldırmak için harekete geçti. Amaç cephaneliği ele geçirip kışlayı ordunun kullanımına kapatmaktı. Aynı anda başka bir grup devrimci de radyoyu ele geçirip halkı isyana çağırarak hareketi geçmişti.

Ancak devrimci militanların cephaneleri kıt, askeri açıdan güç dengesi diktatörlük ordusundan yanaydı. Ve kentte hesaba katılmayan bir karnaval da vardı... Bu ve diğer etkenlerden dolayı eylem başarıya ulaşamadı. Devrimcilerin bir kısmı çatışmada ölümler, çoğunluğu yakalandıktan sonra işkencede katledildi. Fidel ve Raul Castro'nun da aralarında bulunduğu 18 devrimci dağa kaçmayı başarabilmiş, ancak bir hafta içinde yakalanmıştı.

15 yıl hapis cezasına çarptırılan Fidel Castro, mahkemede, "Beni mahkûm edin, hiçbir önemi yok. Tarih beni haklı çıkaracaktır" sözleriyle diktatörlüğe meydan okudu. Nitekim 3 yıl hapis yattıktan sonra afla salıverilen Castro, Meksika'da aralarında Che'nin de bulunduğu yoldaşlarıyla buluşarak devrim yürüyüşünü yeniden başlattı. 1 Ocak 1959'da bin gerilla ile başkent Havana'ya inen Fidel, Che ve yoldaşları devrimin zaferini ilan ettiler,

İki yıl öncesine kadar Fidel Castro'nun katılımıyla gerçekleşen Moncada Baskını yıldönümü kutlamalarına bu yıl devlet başkanı Raul Castro katıldı. Anmaya katılan 10 bini aşkın coşkulu kitleye hitap eden Raul Castro, Kübalılar'dan zor günlere de hazırlıklı olmalarını istedi.

Devrim Günü konuşmasında Castro, "Moncada'ya saldırdığımızda hiçbirimiz bugün burada olmayı hayal

edememiştik. Devrim, mevcut uluslararası krizin kaçınılmaz sonuçlarına engel olmak için yapabileceklerini yaptı ve yapmaya da devam edecek. Ancak Kübalılar sadece iyi haberlere alışmamalı" dedi.

Konuşmasında ABD'deki başkanlık seçimine de değinen Castro, Demokrat aday Barack Obama veya Cumhuriyetçi aday John McCain'in kazanmasından bağımsız olarak ABD'den gelecek saldırılara hazırlıklı olmak gerektiğini hatırlatarak, emperyalist saldırganlığa karşı kararlı duruşun devam edeceğini vurguladı.

Santiago de Cuba'dan yansıyan devrimci coşku, Fidel Castro'nun liderliği Raul Castro'ya devretmesinden sonra el ovuşturmaya başlayan Washington'daki neofaşist şebekenin beklentilerine uygun değildi. Kübalılar, öne sürüldüğü gibi reform talebi değil, devrimi savunma şiarlarını yükseltti. Raul Castro da, medya tekellerinin yaydığı gibi "yeni reformlar" açıklamadı, ancak olası bir emperyalist müdahaleye karşı hazırlıklı olmak gerektiğini vurgulayarak, devrimden ürken burjuva liberallerini hayal kırıklığına uğrattı.

Halkın devrimci dinamizminden aldığı güçle yoluna devam eden Küba devrimi, emperyalistlerin lanse etmeye çalıştığı gibi gücünü kişiden almıyor. Devrimci önderlerin önemli bir rolü olmakla birlikte, kitlelerin devrimci dinamizminden güç almayan hiçbir devrimin ayak kalması mümkün değildir. Sovyetler Birliği'nin yıkılışına rağmen Küba devriminin ayakta kalması, bu olgunun tersten kanıtı olmuştur. Küba devrimi, yozlaşan bürokratik rejimlerden farklı olarak, kitlelerin inisiyatifine alan açmış, bu sayede devrimci dinamizmin canlı kalmasını sağlayarak, emperyalistlerin ağır ambargo kuşatmasına rağmen ayakta kalmayı başarmıştır.

Küba halkının devrimci dinamizmi ayakta kaldığı sürece, ABD emperyalizmi ile Küba kaçınıcı soysuz tetikçilerinin bu ülkeye dair kirli emelleri kursaklarında kalmaya devam edecektir.

Sansüre karşı eylem!

Hayat TV'nin kapatılması, Demokrasi İçin Aydınlar Birliği'nin çağrısıyla Türkiye'nin birçok yerinde 24 Temmuz günü aynı saatte protesto edildi.

İstanbul'daki eylem Galatasaray Lisesi önünde gerçekleşti. "Sansür'e inat yaşasın Hayat !/ Demokrasi İçin Aydınlar Birliği", "Kızıldere Kültür ve Yardımlaşma Derneği", "KESK İstanbul Şubeler Platformu", "Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu", "Yurtsever Cephe" eyleme pankartlarıyla katılırken, Türk-İş'e bağlı bazı sendikalar dövizleriyle katıldı.

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi, Belediye-İş 2 No'lu Şube, Haber-İş 1 No'lu Şube, T. Harb-İş Anadolu Yakası Şubesi, Türk-İş'e bağlı sendikalar, TMMOB İl Koordinasyon Kurulu, İstanbul Tabip Odası, EMEP, ÖDP, SDP, EHP, DTP temsilcileri de eylemde yer aldılar. Tersane işçileri, Uno işçileri, Başbüyük halkı, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri de eyleme destek verdi.

Demokrasi İçin Aydınlar Birliği adına basın metnini okuyan Yazar Adnan Özyalçın, Hayat TV'nin kapatılmasının Türkiye'de sansürün kaldırılmasının 100. yılına denk geldiğine dikkat çekerek, "Aydınlar olarak, AKP iktidarını, demokratik ilkelerle bağdaşmayan bu tür uygulamaları durdurarak, Hayat Televizyonu üzerindeki yayın yasağına son vermeye çağırıyoruz" dedi.

Konuşmaların ardından yüzlerce kişi pankart ve sloganlarla Beyoğlu Postanesi'ne yürüdü. Kurum temsilcilerinin gönderdiği protesto fakslarının ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hayat TV'ye destek!

Eğitim-Sen Eskişehir Şubesi 23 Temmuz günü Hayat TV'nin kapatılmasıyla ilgili basın toplantısı gerçekleştirdi. Basın metnini Eğitim-Sen adına şube mali sekreteri Ender Pervane okudu. Açıklamada, Hayat TV'nin frekansının iptal edilmesinin nedeninin farklı kimlik ve ve seslere olan tahammülsüzlük olduğunu vurguladı. Hayat TV hakkında verilen kararın derhal geri çekilmesi istendi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Muhallif sesler boğulmak isteniyor!

3 Aralık 2007 yılında yayın hayatına başlayan Hayat Televizyonu 16 Temmuz günü öğleden sonra kapatıldı.

AKP hükümeti Ergenekon operasyonu üzerinden demokrasi ve özgürlük havarisi kesilirken, Hayat Televizyonu'nun kapatılması, muhalif basına, grev hakkını kullanmak isteyen belediye işçilerine ve hakkını arayan tüm işçi ve emekçilere karşı tutumu sermaye devletinin gerçek yüzünü bir kez daha ortaya serdi.

Bu yasakçı zihniyet, sermayenin demokrasi ve özgürlük anlayışını sergilemektedir. Sermaye iktidarı terör ve baskı rejimini uygularken, bir taraftan da boyalı medyasını kullanarak işçi ve emekçilerin zihinlerini bulandırmaya, kapitalist düzenin politikalarına yedeklemeye çalışıyor. Bu politikayı uygularken herhangi bir muhalif sese dahi tahammül edemiyor. Kendine muhalif kesimleri susturarak, düzeni teşhir eden ve hesap soran ilerici ve devrimci kurumların sesini kesmeye çalışıyor. Sermayenin devrimci, demokrat kesimlere, sendikalara ve muhalif basına yönelik baskılarının sistemli bir şekilde giderek yoğunlaştığı böylesi bir süreçte en temel demokratik hakkın kullanılmasına dahi tahammül edemiyor.

Hayat TV'nin kapatılmasına yönelik olarak, muhalif basına ve ifade özgürlüğüne saldırı niteliğindeki bu uygulama, başta İstanbul, Ankara ve İzmir olmak üzere bir çok ilde yapılan eylemlerle protesto edildi. Protesto eylemlerine, Demokrasi İçin Aydınlar Birliği, Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS), Türkiye Yazarlar Sendikası (TYS), PEN Türkiye Merkezi, Türk Tabipleri Birliği (TTB), Türk-İş, DİSK ve KESK İstanbul şubeleri, TMMOB İl Koordinasyon Kurulu ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin (PSAKD yanı sıra bir çok aydın, yazar ve sanatçı katıldı.

Sansürün kaldırılışının 100. yıldönümünde yaşanan bu yayın yasağı, özgürlüklere doğrudan saldırı niteliğindedir.

Sansürün sözde kaldırıldığı bu ülkede gazeteler basılmakta, dahası bombalanabilmektedir. Gazeteciler kurşunlanmakta, dağıtımçıları tutuklanmakta, muhabirleri öldürülmekte, gözaltında kaybedilmekte ve televizyonlar kapatılmaktadır. Son 100 yıl içinde 65 gazeteci öldürülmüş, son iki yıl içinde 33 kez gazeteler hakkında kapatma kararı verilmiştir.

Sermaye devleti kendi hukukunu dahi çiğnemektedir. Herhangi bir mahkeme kararına dayanmaksızın, iddia edilen "bölücü içerikli" yayına ilişkin hiçbir kanıt gösterilmeksizin Hayat TV'nin yayınının durdurulması, bu ülkede demokrasinin ne olduğunu bir kez daha gözler önüne sermektedir.

‘96 Zindan Direnişi selamlandı...**“Devrim şehitleri ölümsüzdür!”**

‘96 ÖO ve SAG direnişlerinde şehit düşen 12 devrimci, 25 Temmuz günü MLKP dava tutsağı ve ‘96 Ölüm Orucu şehidi Hüseyin Demircioğlu'nun Karacaahmet mezarlığındaki mezarı başında anıldı. Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği'nin (TUYAB) düzenlediği anma etkinliği, kitlenin saat 13:00'te Karacaahmet Mezarlığı içindeki camii önünde toplanmasıyla başladı. Toplanma yerinde kortej oluşturularak alkış ve zılgıtlarla Demircioğlu'nun mezarına doğru yürüyüşe geçildi.

“96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi şehitleri ölümsüzdür! / TUYAB” pankartının açıldığı yürüyüş boyunca sıklıkla, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı. Alkış ve sloganlar eşliğinde Hüseyin Demircioğlu'nun mezarı başına gelindiğinde ‘96 ÖO ve SAG şehitleri şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşen tüm devrimciler için saygı duruşu gerçekleştirildi.

Anma programı Hüseyin Demircioğlu'nun kardeşi, Muharrem Demircioğlu'nun yaptığı konuşmayla başladı. Muharrem Demircioğlu, kardeşi Hüseyin Demircioğlu'nun mücadele yaşamını anlattı. Pek çok baskıya ve zulme rağmen boyun eğmediğini ve hep başı dik kaldığını belirtti. Demircioğlu'nun konuşması kitle tarafından atılan “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganı ile karşılandı.

Anma TUYAB adına okunan basın açıklamasıyla sürdü. ‘96 ÖO ve SAG’ni doğuran koşulların ve sergilenen direnişin anlatıldığı açıklama şu sözlerle sona erdi: “Faşist sistem 19 Aralık

dosyasını; 1 Mayıs, Gazi, Maraş, Çorum, Sivas Malatya ve Bayrampaşa dosyaları gibi hesap vermeden kapatıyor. Kürt halkına inkar ve imha dayatıyor. Tecrit ve F tipi hapisanelerde tutsaklara baskı, şiddet ve teslim alma politikası devam ediyor. Bugün aynı siperde direnişi büyüten ‘96 ÖO ve SAG şehitlerini anmak, onlara devrim sözümüzü yinelemek ve tecrit karşıtı mücadeleyi büyütmek demektir. Bu bilinç ve bağlılıkla bir kez daha anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.”

Etkinlik Nazım Hikmet'ten “Zafere dair” şiirinin okunması ve Hüseyin Demircioğlu'nun en sevdiği türkü olan “Kırmızı gül”ün hep birlikte söylenmesiyle sürdü. Anma, devletin cezaevlerindeki katliamları halen daha sürdürdüğünün fakat tüm bu katliamlara rağmen devrimci iradenin teslim alınmadığının vurgulandığı kapanış konuşmasıyla son buldu.

Anmaya 100'ü aşkın kişi katıldı.

TUYAB'ın etkinliği sonrası Ezilenlerin Sosyalist Platformu da Hüseyin Demircioğlu'nun mezarı başında bir anma gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

‘96 ÖO ve SAG şehitleri İzmir’de anıldı...

‘96 SAG ve ÖO direnişinin 12. yıldönümünde

biraraya gelen BDSP, Alnteri, Halk Cephesi, ESP, Kaldıraç, Köz, Mücadele Birliği Platformu ve Partizan, 27 Temmuz günü gerçekleştirdikleri mezar anmalarıyla devrim şehitlerini andılar, direnişi selamladılar.

Saat 10:00'da Basmane'de toplanan bileşenler araçlarla zindan direnişinde yaşamını yitiren Tahsin Yılmaz'ın mezarının bulunduğu Bornova'ya doğru yola çıktılar. Bornova Mezarlığı girişinde coşku ve gür sloganlarıyla Yılmaz'ın ailesiyle beraber mezar başına kadar yürüyüş gerçekleştirildi.

Eylemde ‘96 SAG ve ÖO şehitlerinin fotoğraflarının bulunduğu “ ‘96 SAG ve ÖO şehitleri ölümsüzdür!” yazılı pankart taşındı. Mezar başına gelindiğinde Tahsin Yılmaz'ın annesi kitleye hitaben “Tahsin’i evinde ziyarete geldiniz, hoş geldiniz” dedi. Bu sözler “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganıyla yanıtlandı. Anma programı Tahsin Yılmaz şahsında tüm devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı, ortak metnin okunmasıyla devam etti.

Metinde, ‘96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi’nin, devrimci-komünist iradeyi kırmak, devrim kararlılığı ve iddiasını teslim almak için çıkartılan 6-8 Mayıs genelgelerine ve Eskişehir tabutluğuna karşı hapisanelerdeki bütün devrimcilerin egemen sınıflara ortak cevabı olduğu vurgulandı. İçeride devrimcilerin, dışarıda ailelerin, devrimci, demokrat kurumlarla birlikte emekçi halkın her günü eylem olan ve 69 gün süren direnişinin etkisine değinildi.

Egemenlerin 12 Eylül’den beri, devrimci-komünist-yurtsever iradeyi teslim alarak işçi sınıfının, ezilen, sömürülen emekçi halkın iktidar mücadelesini yok etmeye çalıştığı, iktidarlarının devamı için her fırsatta saldırdığı vurgulandı. Devrimcilerin bu saldırıları 12 Eylül darbesinin en ağır koşullarında dahi cevapsız bırakmadığı dile getirildi.

‘82’de Diyarbakır

Hapishanesi’nde Kemal Pir, Hayri Durmuş, Ali Çiçek, Akif Yılmaz’ın, ‘84 Metris Hapishanesi’nden Apo, Haydar, Fatih ve Hasan’ın Ölüm Orucu direnişleriyle devrimci iradenin teslim alınamayacağını gösterdiği, Buca, Diyarbakır ve Ümraniye katliamlarına rağmen devrimci direnme geleneğinin sürdüğü ifade edildi.

Daha sonra Tahsin Yılmaz’ın yoldaşları söz aldı. Tahsin’in devrimci kimliği, örgütlü yaşamı, mücadeleci kişiliği üzerine yapılan konuşmanın ardından şiir ve marşlar okundu.

Kitle araçlarla Buca Mezarlığı’na doğru Müjdat Yanat’ı anmak üzere yola çıktı. Devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşunun ardından Müjdat Yanat’ın örgütlü yaşamını ve mücadelesini anlatan konuşmalar yapıldı. Tariş direnişine katılan Müjdat’ın yazdığı Tariş direnişini anlatan marşın okunmasının ardından anma programının ‘96 SAG ve ÖO kısmı sona erdi.

Daha sonra Buca Mezarlığı’nda bulunan diğer devrim şehitlerinin mezarları ziyaret edildi. Her mezar başında devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşunun ardından kısa konuşmalar yapıldı.

2000 ÖO şehidi Hatice Yürekli’nin başında yapılan kısa konuşmanın ardından saygı duruşu gerçekleştirildi.

Anma eylemi boyunca kitle ‘96 SAG ve ÖO eyleminin büyük devrimci ruhu ve bükülmez iradesinden aldığı coşku ve kararlılıkla sloganlarını haykırdı.

Mezar anmalarına yaklaşık 80 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Hasta tutsaklar ölüme terkediliyor!

Karaciğer kanseri olan 77 yaşındaki Ali Çekin, 29 Temmuz gecesi tedavi gördüğü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi’nde hayatını kaybetti. Çekin, gittikçe ağırlaşan sağlık sorunları nedeniyle acilen tahliye edilmesi gereken tutuklulardan birisiydi.

2006’dan bu yana “PKK’ye yardım yataklık yaptığı” iddiasıyla Siirt E Tipi Kapalı Cezaevi’nde tutuklu bulunan 77 yaşındaki Ali Çekin’e karaciğer kanseri teşhisi konulmuştu. Üç ay önce tedavisi için Metris Cezaevi’ne sevki yapılmıştı. Sağlık durumu çok ağır olmasına rağmen Çekin’in ancak 29 Temmuz’da hastaneye yatmasına karar verilebildi. Zaruri ihtiyaçlarını dahi karşılayamayacak durumda iken, tedavi gördüğü hastanede ailesinden birisinin kendisini görmesine dahi izin verilmedi.

Ali Çekin, Siirt E Tipi Kapalı Cezaevi’nde yatalak durumda ve içerideki arkadaşlarının yardımıyla yaşamını sürdürülebiliyordu. Cezaevinden tahliye olması için İstanbul Adli Tıp Kurumu’ndan rapor alması gerekiyordu. Ancak, “yatalak” durumda olan Çekin’in cezaevi aracıyla İstanbul’a götürülmesi mümkün olmadı. İlgili resmi kurumlar ambulans tahsis etmediği için Çekin’in rapor için Adli Tıp Kurumu’na nakli de yapılmadı.

VESTEL: Sömürünün Türkçesi!

Hepimizin bildiği gibi Vestel, reklâmlarında sürekli "Vestel; teknolojinin Türkçesi" ibaresini kullanıyor.

Hani, bu dünyada gözlerimiz kapalı yaşasak tüm bilimsel ilerlemelerin olduğu gibi teknolojik gelişmelerinde gerçekten insanlığın yararına olduğuna inanacağız. Oysa artık çocuklar bile biliyor ki içinde bulunduğumuz modern barbarlık çağında, tüm bilimsel-teknolojik ilerlemeler insanlığı savaşlarla, kimyasal silahlarla yıkıma sürüklediği gibi, hazırladığı çevresel felaketlerle de dünyanın sonunu hazırlıyor.

Peki, tüm bu ilerlemelerden, gelişmelerden çıkarı olan kimse yok mu? Elbette ki var. Örneğin bu sorunun cevabını, Vestel'de çalışan binlerce işçi de kendi yaşadıklarından biliyor. Yani Vestel işçilerinden kim daha iyi bilebilir ki, Vestel'in, teknolojinin Türkçesi olmasa bile sömürünün Türkçesi olduğunu.

Bahsi geçen bu reklâm sloganında olduğu gibi amaç, Zorlu Şirketler Grubu payına ürününü medyatik hale getirerek alıcısını arttırmak, kasasını daha da doldurmak. Ama bu kasaları parayla dolduran gerçekte teknoloji değil, kölelik koşullarında çalışan binlerce Vestel işçisi.

Vestel'in kasalarının işçilerin alınterleri ile olduğunu çok iyi bilen Vestel Şirketler Grubu adına, geçtiğimiz günlerde, *Zorlu* adlı dergilerine de konu olan şu açıklamalar yapıldı:

"Vestel, son 5 yılda 108 ülkeye gerçekleştirilen ve 10 Milyar Euro'yu aşan ihracatı ile dayanıklı tüketim malları sektöründe 7 yıldır ihracat şampiyonluğunu koruyor. 2007 yılında 2 milyar 600 milyon dolar ihracat yaparak sektörde öncülüğünü korumaya kararlı olduğunu gösteren Vestel, 2008'de de 3 milyar dolar ihracat hedefliyor. Dünyanın en büyük OEM ve ODM üreticileri arasında yer alan Vestel, toplam yıllık 27,5 milyon adet kapasite ile bugün tüplü ve LCD televizyonda, dijital tv alıcıları üretiminde en büyük, beyaz eşyada ise en hızlı büyüyen üretici konumunda. Vestel, 2008'de Avrupa LCD TV pazarında 3. sıraya yükselmeyi, 2010 yılında da LCD pazarında 1 numara olmayı hedefliyor. Manisa'da gerçekleştirdiği üretiminin büyük kısmını dünya ülkelerine ihraç eden Vestel, elektronik eşyada dünyadaki toplam üretimin yüzde 6'sını, Avrupa'daki toplam üretimin ise yüzde 29'unu gerçekleştiriyor. Avrupa beyaz eşya üretiminin de yüzde 11'i Vestel tarafından Vestel City'de üretiliyor. Manisa ve İzmir'de bulunan toplam 10 Vestel fabrikasından her gün ortalama 120 konteynır dolusu ürün 20 farklı gemiye yüklenerek başta Avrupa ülkeleri olmak üzere toplam 100'ün üzerinde ülkeye ihraç ediliyor."

Yine yapılan açıklamalarda Vestel City, Avrupa'nın tek alan üzerinde üretim yapan en büyük, dünyanın ise ikinci büyük kompleksi olduğu gururla hatırlatılmakta. Ayrıca Türkiye'nin en büyük 500 firması arasında dokuzuncu olan Vestel Elektronik'in, Ege Bölgesi Sanayi Odası tarafından yapılan açıklamada ise Ege Bölgesi'nin 100 büyük firması içinde ikinci sırada olduğu ifade edildi.

Bu araştırma sonuçları ile Vestel patronları diyorlar ki: 12 bin çalışanı, 1.200 satış noktası, 600 servis noktası ve yan sanayi çalışanlarıyla Vestel, 60 bin kişinin gelir kaynağıdır.

Peki, gerçekler yukarıda ifade edilen tablo gibi mi? Vestel bu kadar büyüdüğüne, gelirini arttırdığına göre, Vestel işçisinin payına neden bu zenginlikten sefalet düşmekte? Yoksa bu veriler, rakamların dilini de

kullanarak gerçekleri saptırmanın bir başka yöntemi mi? Vestel patronlarının hayata baktıkları pencereden, elbette ki işçilerin yaşadığı ekonomik yıkım değil, kendilerinin kasasına girecek olan paralar görünecektir. Onlar doğal olarak sömürücülerin dilini kullanıyor, hayata o pencereden bakıyorlar. Ama Vestel işçisi, Vestel'e içerden ve dışardan baktığında, orada, kölece çalışma koşullarının, açlık sınırının altında sefalet ücretinin, taşeronlaştırmanın yarattığı iş güvencesiz çalışmanın tek geçer kural olduğu bir köle kampını görüyor.

Yani, Vestel işçisinin, artan mal varlığını, emeğin sermayeye ve kâra dönüşümünü izleyeceği bir penceresi yok. Vestel işçileri de tıpkı diğer sınıf kardeşleri gibi, bizzat üretimin içinde, emeğini satarak yaşama savaşı veriyor. Ve bugün emeğini çalanlara karşı içten içe bir öfke biriktiriyorlar. Çünkü biliyorlar ki, bugün kendilerine yükseklerden, seri üretim yapan bir makinenin işleyişini izler gibi bakanlar, gün gelecek bu makineleşmiş ellerin nasıl hakkını aradığını da görecek. O eller ki, nasır tutar gibi biriken sabırlarının bir gün taşıtığını da gösterecek. O vakit geldiğindeyse, işte o işçi elleri Vestel'in şalterlerini de

olacak.

Hem de bugünlerde reklâmlarda çokça gördüğümüz, hekimlerin ve tüm sağlık camiasının utancı olan "Doktor ve Hemşire V" gibi ellerinin tersiyle V işareti yapmayacaklar. Bugün patronlar Vestel işçilerinin nasırlarına basmaya devam ededursunlar, Vestel işçileri de zamanı geldiğinde, parmaklarının iç kısmını göstererek V işareti yapacaklar. Ki, bu Vestel işçilerinin sömürücülere karşı kazanmış oldukları zaferi gösterecek.

Manisa İşçi Bülteni Hakkı Dava'nın Ağustos 2008 sayısından alınmıştır...

Spil Dağı'nın gölgesinde kalan bir sömürü cehennemi: Manisa Organize Sanayi

Biz Manisa Organize'de çalışan işçiler için bir sömürü cehennemi olan MOSB, patronlar için bir cennet durumunda. Biz alamadığımız hakkımızın, çalınan emeğimizin hesabını soramasak da patronlar, bu haksız kazanç kapısı için birbirleriyle kıyasıya mücadele içindeler. Manisa Ticaret ve Sanayi Odası (MTSO) ile Organize Sanayiciler Derneği arasında yaklaşık 8 yıldır devam eden "OSB'yi kim yönetecek?" tartışması yakın zamanda yapılan genel kurul ile yeni bir döneme girdi.

Yapılan genel kurulda Bülent Koşmaz'ın başkanlığındaki, Ticaret ve Sanayi Odası Meclisi'ni de oluşturan ve OSB'yi yöneten Müteşebbis Heyet, OSB Sanayicileri Derneği görevinden alındı. Böylece, emeğimizden birikenlerle dolan kasaların anahtarının hangi yetkili de olacağını yeniden seçmiş oldular.

Bu gelişmeler yaşanırken, diğer taraftan geçtiğimiz günlerde eski OSB Sanayicileri Derneği başkanı (aynı zamanda "Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği/ TOBB" Başkan Yardımcısı ve "Manisa Ticaret ve Sanayi Odası" yönetim kurulu başkanı olan) Bülent Koşmaz, MOSB ile ilgili açıklamalarda bulundu. Koşmaz'ın açıklamasında geçen şu cümleler dikkat çekiyor: *"OSB ödüle doymuyor. İngiliz yayın kuruluşu Finansal Times'e bağlı doğrudan yatırımcılarla ilgili dergi olan FDI tarafından, 2 yıl önce maliyet etkileri açısından Avrupa'nın en uygun kenti seçilmiştir. Bu yıl ise daha üst kategoriye atlayarak en iyi ekonomik potansiyele sahip şehir unvanı kazanmıştır."*

Tüm bu MOSB'ni övücü sözcüklerin, Manisa işçileri tarafından nasıl okunacağı ise gayet açık. "Maliyet etkilerinden" kasıt ucuz iş gücü. Bunun en üst seviyesi olarak da "en iyi ekonomik potansiyele sahip şehir" olarak açıklıyorlar. Ki, bu da emperyalist tekellere, "işçileri artık köle haline getirdik. Gelip Manisa köle pazarımızdan istediğiniz köleyi rahatlıkla seçebilirsiniz, bedava fiyatına arazilere el koyabilirsiniz" demek oluyor.

Bu sözlerin hayattaki karşılığını Manisa Organize işçileri sömürünün sınırsızlığından gayet iyi biliyorlar. Bir de açığa çıkmayan bir başka gerçek daha var. O da, Manisa Organize Sanayi'de gerçekleşen iş kazalarının AKP hükümetinin ilk 4 yılında 2.5 kat arttığıdır.

Tuzla tersanelerinde yaşanan iş kazası-cinayetlerinin ardından Türkiye'nin gündemine gelen iş kazaları konusunda, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in yanıtlaması istemiyle verilen soru önergesinin ardından bu gerçekler açığa çıkmıştır. Bakanlığın resmi rakamlarına göre; Türkiye genelinde iş kazası sayısı 2002 yılında 72 bin 344 iken, 2006 yılında bu sayı 79 bin 27'ye yükselmiştir. Artış oranı yüzde 9.2 olarak gerçekleşmiştir. İş kazalarındaki ölüm sayısı ise 2002 yılında 878 iken, 2006 yılında 1601'e çıkmıştır. Artış oranı yüzde 81'dir. Manisa'da ise iş kazası sayısı 2002 yılında 3 bin 193 iken 2006 yılında yüzde 107 oranında artarak 6 bin 623'e yükselmiştir. İş kazalarındaki ölüm sayısı da 2002 yılında 10 iken, 2006 yılında 26'ya çıkmıştır. Artış oranı yüzde 160 olarak belirlenmiştir. Yani Manisa'daki iş kazalarında ölen işçilerin sayısı AKP hükümetinin ilk 4 yılında 2.5 kat artmıştır. Yani Manisa iş kazaları ve işçi ölümleri sayısında Tuzla tersaneleriyle yarışmaktadır.

İşte patronların gurur duyduğu Manisa Organize Sanayi bu! Ucuz iş gücü, güvencesiz çalışma koşulları, tam bir köle pazarı. Bu yüzden patronlar, birbirleriyle MOSB'de söz sahibi olmak için kıyasıya yarışıyorlar.

Tüm bunlar yaşanırken bize düşen bu köle pazarında sıraya girmek, kendi sömürülmemizi seyretmek değil. Güvenceli bir çalışma ortamı ve insanca yaşamaya yetecek bir ücret artışı için gücümüzü birleştirmeliyiz. Fabrika komiteleri kurarak ve sendikalarda örgütlenerek patronlar sınıfına köle değil işçi olduğumuzu, el koydukları tüm zenginliklerin gerçek sahiplerinin bizler olduğumuzu gösterebiliriz.

Manisa İşçi Bülteni Hakkı Dava'nın Ağustos 2008 sayısından alınmıştır...

Devrimci Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu'ndan açıklama:

“Sorunların çözümünde diyalog yolu yerine şiddetin kullanılmasını kınıyoruz!”

Devrimci Demokratik Kamuoyuna;

Yaklaşık 1,5 yıl önce Devrimci Dönüşüm'ün, Partizan'dan ayrışma sürecinin ardından, Partizan tarafından kendilerine yönelik uygulanan şiddet ve devam eden tehditler dolayısıyla Platformumuza başvuruda bulunmuştu. Platformumuz konuyu gündemine almış ve sorunların diyalog yoluyla çözülmesi için girişimlerde bulunmuştu.

Bu çerçevede Platformumuza bağlı komisyon oluşturulup Partizan'la görüşme yapılarak sorunların arka perdesinde yatan nedenler öğrenilmek istenmişti. Platformumuz bununla da yetinmeyip, Partizan'ı Platform toplantısına davet ederek yaşananların detaylı aktarılmasını ve sorunların diyalog yoluyla çözülmesine zemin sunmuştu. Partizan ise katıldığı toplantıda 'bu çevreyi' karşı devrimci görmediklerini, geniş toplantılardan Devrimci Dönüşüm yüzünden kalkıp gitmeyeceklerini, fakat Devrimci Dönüşüm'ü siyaseten tanımayacaklarından ikili ilişki geliştirmeyeceklerini ifade etmişti. Ancak sorunların kaynağı olarak gösterdikleri ve suçlu olarak gördükleri iki üç kişiye yönelik şiddet uygulayacaklarını, bu açıdan Platformun iradesini tanımayacaklarını, yanlarında kim olursa olsun tutumlarının değişmeyeceğini ifade etmişlerdi. Platformumuz Partizan'ın çözüm yöntemini yanlış bulduğundan devrimci demokratik kamuoyuna zorunlu bir açıklama yapmıştı.

Geçen zaman zarfında Partizan'ın Devrimci Dönüşüm'e uyguladığı şiddette artış gözlenirken, bahsettikleri iki üç kişiden ziyade derginin genel yayın yönetmeni, çalışanları ve dağıtımçıları da hedef alınmıştır. Bu durum üzerine Devrimci Dönüşüm sorunların tekrar ele alınması için Platformumuza başvurmuştur. Yapılan başvuru üzerinden Partizan'la tekrardan bir görüşmenin yapılması için çağrıda bulunulmuş, ancak Partizan ise “görülecek bir şey yok” gibi gayri ciddi yaklaşımlar sergilemiştir.

Bu durum üzerine son gelişmeleri değerlendiren Platformumuz, Partizan'ın bizlere sorunu ifade ettiği gibi iki üç kişilik bir mesele olmadığı, derginin genel yayın yönetmeni, çalışanları ve dağıtımçılarına yönelik de şiddet kullandığını tespit etmiştir. Platformumuz, edindiği bilgiler, yaptığı gözlemler ve Partizan'ın söylemlerinden, elde ettiği verilere dayanarak, sorunun Devrimci Dönüşüm'ün faaliyetini engellemeye dönük olduğunu düşünmektedir. Platformumuz açısından sorun geliştirilen şiddetin kendisidir. Ümraniye'de Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde devrimci demokratik yapıların ortak organize ettikleri etkinlikte Devrimci Dönüşüm'ün kendi yayınlarını dağıtması üzerine Partizan tarafından müdahale edilerek dövülmüşlerdir. Etkinlikte bulunan dost kurumların araya girmesiyle daha büyük sorunların çıkmasına engel olursa da, detayına girmediklerimiz bu saldırı, Partizan'ın sorumsuzca davrandığının en bariz örneğidir. Bu tutum aynı zamanda etkinliği organize eden kurumlara yapılan bir saygısızlıktır. Büyük emeklerle organize edilen bir çalışmayı boşa düşüren her kim olursa olsun, bizlerin buna seyirci kalmasını bekleyemez. Partizan'ın Devrimci Dönüşüm'e aldığı bu tutum, bizlerin ortak etkinliklerinde geliştirdiğinden, bir bütünü içine çekecek

veya ortak edecektir. Yine kurumlarımıza kimlerin gelip gideceği ve kimlerin protokolünü alıp almayacağımız noktasında, belirleyici olan her bir kurumun siyasal iradesidir. Hiç kimsenin o irade üzerine ipotek koyma hakkı olamaz.

Platformumuz devrimci demokratik kamuoyuna yaptığı ilk açıklamadan sonra, Partizan'ın cevap niteliğinde yaptığı açıklama gerçekleri yansıtmamaktadır. Dost kurumların eleştirilerini dikkate almak yerine samimiyetlerini ve iradelerini tartışmak istemiştir. Bu yaklaşım doğru değildir.

Gelinen aşamada Partizan'ın Platformumuza yaptığı ilk açıklamayla, pratikte yaşananlar arasında ciddi bir farkın olduğu görülmektedir. Gelişen olumsuzluk öncelikle Partizan'ı bağlasa da, ülkenin

geleceği için mücadele eden devrimci demokratik yapıların kitleler nezdinde yanlış algılanmasına zemin sunacaktır. Bundan dolayı Partizan'ın saldırılara bir an önce son vermesini ve sorunları diyalog yoluyla çözmesini bir kez daha yinelerken, sorunların çözümünde diyalog yolu yerine şiddetin kullanılmasını kınamaktayız. Partizan'ın uyguladığı şiddet aynı zamanda giderek devrimci demokratik yapıları içine çekecek boyutlara ulaşmıştır. Kaygı verici bu duruma, Partizan bir an önce son vermelidir. Aksi takdirde Platformumuz ilkeleri çerçevesinde tutum almak zorunda kalacaktır.

24.07.2008

Devrimci Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu

AKP “sanatın içine tükürmeye” devam ediyor!

Belediye başkanlarının eleştiriye karşı sansür uygulamasına bir örnek de İnebolu'da yaşandı. AKP'li İnebolu Belediye Başkanı İdris Güleç, Karadeniz Sahil Otobanı projesini konu alan belgeselin gösterimini, Tayyip Erdoğan'ı eleştirdiğine karar vererek yarıda kesti ve belgeselin yönetmenini kovdu.

Belgesel yönetmenleri Aydın Kudu ile eşi Rüya Arzu Köksal, Kültür Bakanlığı desteğiyle çektikleri, 2008 Ankara Film Festivali'nde üçüncülük ödülüne layık görülen, Karadeniz Sahil Otobanı Projesi'ni konu alan “Son Kumsal” isimli belgeseli, 15 Temmuz'dan beri Karadeniz'in sahilinde kasaba kasaba dolaşım gösteriyorlardı. Kerpe, Ereğli, Bartın, İnkümu, Amasra ve Cide'de programa uygun olarak gösterimi yapılan belgesel, 22 Temmuz akşamı da İnebolu'da gösterilecekti. Ancak 22 Temmuz akşamı Duru Havuzlu Park'ta toplanan 200'den fazla seyirci, filmin onuncu dakikasından sonrasını göremedi. İnebolu Belediye Başkanı İdris Güleç, belgeselde Başbakan Erdoğan'ın Karadeniz sahil yolu projesiyle ilgili yaptığı konuşmadaki “*Bu yol Türkiye Cumhuriyeti'nin gerçekleştirdiği en büyük kalkınma ve modernleşme projelerinden biridir... Adım adım hedeflerimize yürülmekteyiz... 542 kilometrelik bu yol tamamıyla sahilden giderek İstanbul'a ulaştırıldığında ülkemiz, dünyanın en uzun sahil otobanına kavuşmuş olacak... Hayalim bu yolun İstanbul Boğaziçi'nde yapılacak üçüncü köprüyle birleşmesidir*” bölümünün gösterilip, konuşmanın hemen ardından gelen, dağları delen greyder görüntülerinden rahatsız olmuştu.

AKP'li başkan rahatsızlığını içine atmadan hızla harekete geçti ve başkanına yapılan bu “saldırıyı” tıpkı Karabük Belediye Başkanı gibi kararlı bir şekilde defetti. Özgürlükten bu kadar dem vurup da özgürlüğe yüzsüzce bu kadar açıktan cephe almak bu gerçilere özgü. Türbana ve daha da önemlisi kendisine özgürlük isteyen bir parti düşünün ki, konuşan itiraz eden herkesi sustursun, dövsün, öldürsün, kovsun, zindanlara kapatsın...

Yanına yaklaşan çiftçi elini öpmeyip de eleştirdi diye küfreden bir başbakanın alt kadrosu da en az onun kadar kendi kulvarında başarılı. AKP'nin bütün belediye başkanları sanat düşmanlığı yapıyorlar. Sokak adlarından heykellere, şehirlerin amblemlerinden doğal güzelliklerine kadar her şeye saldırmak konusunda özel bir eğitim almış olmalılar.

Belgeselin yönetmeni Aydın Kudu, İnebolu'da yaşananları şu sözlerle anlatıyor:

“*Filmden önce Duru Havuzlu Park'ta toplanan 200'den fazla kişiye, filmin arka planını ve şu andaki projeye ne amaçlanmak istendiğine dair bir konuşma yaptım. Sahillerini deniz dolgusu yüzünden kaybeden bir kasabanın trajedisini anlatıp, benzer durumun başka yerlerde daha az sayıda yaşanmasını amaçladığımızı anlattım. Filmin yedinci dakikasında, Başbakan'ın otoyolun açılışında yaptığı konuşmada birkaç cümle yer alıyor. Başbakan'ın görüntülerinden hemen sonra, İdris Güleç beni yanına çağırıp, sadece kendi masasında oturan altı, yedi kişi tarafından duyulabilecek şekilde ‘Sen politika yapıyorsun. Başbakanımızı nasıl kötü gösterirsin?’ dedi. Kendisine, ‘Nereden böyle bir yorum çıkarıyorsunuz? Filmi size vermiştim, izlemediniz mi?’ deyince, ‘İzlemedim. Ben sizin ne yapmak istediğinizi anladım, amacınızı biliyorum. Şimdi anında tasınızı tarağınızı toplayıp burayı terk edin’ diye karşılık verdi. ‘Başkanım filmin tamamını izlerseniz sonunda konuşabiliriz daha rahat...’ dedim ancak, ‘Senin şimdi kırarım ağzını burnunu dağıttım. Sen beni ne sanıyorsun... Defolun gidin buradan...’ diye karşılık verdi. Bunun üzerine en küçük bir lafın olaylara yol açacağını anlayarak malzemeleri toparlayıp 15 dakika içinde değil Duru Park'tan, şehirden ayrıldık. Saat 22:15 sularıydı. Eşim çok korktu, bu adam bize bir şey yaptıracağı diye ve şehirden ayrılıp 20 km ilerideki Abana'ya gelene kadar da her gelen araçtan şüphelendik. Tüm gece de gözümüze uyku girmede Abana'da kaldığımız pansiyonda.*”

Kapatma kabusundan kurtulan AKP'liler, önümüzdeki dönemde daha da pervasızlaşıp, her türden özgürlüğe daha açıktan saldırmayı sürdüreceklerdir.

S. Kurtulus

Kenan Budak anıldı!

İlerici Deri-İş Sendikası Genel Başkanı ve Sosyalist Vatan Partisi MK üyesi Kenan Budak katledilişinin 27. yılında 25 Temmuz günü Silivrikapı'daki mezarı başında anıldı.

DİSK, SODAP ve TÖP Budak'ın mezarı başında ayrı anma etkinlikleri gerçekleştirdiler.

İlk anma DİSK tarafından gerçekleştirildi. Anma DİSK Merkez Yönetim Kurulu üyesi Ali Rıza Küçükosmanoğlu'nun yaptığı kısa konuşma ve ardından gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı. Ardından, Türk-İş'e bağlı Hava-İş Sendikası Eğitim ve Örgütlenme Uzmanı Munzur Pekgüleç ve DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi birer konuşma yaptılar. Anmaya Nakliyat-İş üyesi işçiler de "Kenan Budak ölümsüzdür!" dövizleriyle katıldılar.

DİSK'in ardından Sosyalist Dayanışma Platformu (SODAP) tarafından bir anma etkinliği gerçekleştirildi. Anmada "AKP darbecilerden hesap soruyormuş! 1 Mayıs'ta 'ayak takımı'nın sendikasını basanlar, işçi önderlerini katledenlerden hesap sorabilir mi? Al birini, vur ötekine!/SODAP" ve "12 Eylül katletti, hesabını soracağız!" şiarlı pankartlar açıldı. Yapılan konuşmalarda, Kenan Budak'ın 12 Eylül faşizmi tarafından katledildiği ve onu öldürenlerin hala iktidarda olduğu söylendi. Anma Enternasyonal marşının söylenmesiyle son buldu.

Anma eylemlerinin sonuncusunu Toplumsal Özgürlük Platformu (TÖP) gerçekleştirdi. Anmada "Kenan Budak'ın katili darbecilerinden hesabı emekçiler soracak/TÖP" pankartı açıldı. Kenan Budak'ın sendikacı ve siyasetçi değil, komünist devrimci olduğu vurgulandı. Sendikacılar kuyruğa girerken onun işçi mücadelesini örgütlenmeye devam ettiği için vurulduğu ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

25 Temmuz 2008 | Silivrikapı

Munzur Festivali başlıyor...

8. Munzur Kültür ve Doğa Festivali, 31 Temmuz-3 Ağustos tarihleri arasında gerçekleşecek. Festival, Seyit Rıza, Ahmed Arif, Hrant Dink, Memed Uzun anısına dört gün sürecek. Festivale yazar ve gazetecilerden davetli kişiler de katılacak.

Festivalde "Anayasa ve Demokrasi", "Dil ve İnsan", "Türkiye'de Alevilik", "Dersimliler Dersim Sorunlarını Tartışıyor" konulu panellerin yanı sıra "Kadın-Siyaset-Toplum" başlıklı söyleşiler yapılacak.

Agire Jiyan, İlkey Akkaya, Efkan Şeşen, Mehmet Atlı, Civan Haco, Ferhat Tunç, Mor ve Ötesi, Yaşar Kurt gibi isimler ve yerel grupların verecekleri konserler ile birlikte Yılmaz Odabaşı, Şükrü Erbaş, Bejan Matur, Hicri İzgören de şiir dinletileri yer alacağı. Dans ve tiyatro gösterilerinin de sunulacağı festivalde ilk kez 'Çevre Ödülleri' verilecek. Festivale, Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi Tiyatro Topluluğu Aziz Nesin'in "Hadi Öldürsene Canikom" adlı oyunuyla, Dostlar Tiyatrosu Genco Erkal'ın yazıp yönettiği "Sivas '93" adlı oyunla katılacak.

Festival tertip komitesine; Tunceli Belediye Başkanlığı, Tunceli Barosu, Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF), İnsan Hakları Derneği (İHD) temsilciliği seçilirken, Koordinasyon komitesinde ise Tunceli Belediye Başkanlığı, Tunceli Barosu, Demokratik Toplum Partisi (DTP), Emek Partisi (EMEP), Demokratik Halk Derneği (DHD), Partizan, Avrupa Kültür Derneği (AKD), Kamu Emekçileri Sendikası Konfederasyonu (KESK) ve Heryerde Sanat Organizasyonu yer alıyor.

Halk Cephesi: "Gerçek adalet istiyoruz!"

Yenibosna'da Yürüyüş dergisi satışı sırasında polisler tarafından sırtından vurularak sakat bırakılan Ferhat Gerçek hakkında, Bakırköy Cumhuriyet Savcılığı 15 yıl 4 ay hapis cezası istedi. Halk Cephesi, Ferhat Gerçek hakkında dava açılmasını 29 Temmuz günü Şişli Meydanı'nda protesto etti.

Temel Haklar Federasyonu'nun aylardır adalet talebiyle yürüttüğü mücadele sonucunda açtıkları davanın, Ferhat Gerçek'i vuran polisler lehine devam ettiği belirtildi. Gerçek'i sakat bırakan polisler sadece 9 yıl hapis cezası verilip, tekerlekli sandalyeye mahkum edilen Gerçek'e ise 15 yıl 4 ay hapis cezası verilmek istenmesinin adaletsizliğine vurgu yapıldı.

Ferhat Gerçek'in de tekerlekli sandalye ile katıldığı eylemde; "Ferhat değil, onu vuran polisler tutuklansın!", "Gerçek adalet istiyoruz!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Temel Haklar'dan zamlara karşı eylemler...

Gazi Mahallesi Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 26 Temmuz günü "Zam, zulüm, işkence, işte AKP!" şiarlı bir yürüyüş gerçekleştirdi. Dernek önünde toplanan kitle Cemevine doğru yürüyüşe geçti. En önde tencere ve kaşıklarıyla kadınların bulunduğu eylemde sık sık, "Zamlara karşı gücümüz birliğimizdir!", "Zam, zulüm, işkence, işte AKP!", "Halkımız saflara, hesap sormaya!" sloganları atıldı. Cemevi önüne gelindiğinde kitle adına basın açıklaması okundu.

Esenyurt Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de 27 Temmuz akşamı zamlara karşı yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Yürüyüşte, "Zamlara karşı gücümüz birliğimizdir!" pankartı açıldı. "Zamlara hayır!", "Dilenerek değil direnenek kazanacağız!", "Halkız, haklıyız, kazanacağız!" sloganlarını atan dernek üyeleri dernek binası önünde gerçekleştirdikleri basın açıklamasıyla eylemlerini sonlandırdılar.

Ferhat Gerçek'e 15 yıl hapis istemi!

Yenibosna'da 7 Ekim 2007'de Yürüyüş dergisi dağıtırken polislerin açtığı ateş sonucu felç olan ve tekerlekli sandalyeye mahkum edilen 17 yaşındaki Ferhat Gerçek'in yaralanması ile ilgili açılan soruşturma tamamlandı.

Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı'nın hazırladığı iddianameye göre Gerçek, "mağdur-şüpheli" olarak kabul edildi ve Gerçek'in de aralarında bulunduğu altı dernek üyesi hakkında 15.5 yıla kadar hapis cezası istendi.

Aynı iddianamede o gün silah kullanan yedi polis de sanık olarak yer aldı. Ancak Gerçek'i yaralayan kurşunun hangi silahtan çıktığı belirlenmediği için polisler "kasten yaralama" suçlamasıyla 10'ar yıl hapis cezası istendi.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, iddianameye karşı, "AKP'nin temiz elleri suçluları koruyor!" başlığı altında bir açıklama yaptı. Açıklamada şunlar söylendi:

"Ülkemizde yaşanan hukuksuzluklar ortadayken, adaletsizliklerin uygulayıcısı, tetikçilerin hamisi olan AKP'nin Ergenekon operasyonunu göstererek 'temiz eller' demagojisi yapması, demokrat maskesini cilalaması boşunadır. Hukuksuzlukları iddianameyi okuyan herkes rahatlıkla görebilir. Katliamları gizlemek için ölenleri, suçluları korumak için mağdurları suçlamak bu ülkede sık kullanılan bir yöntemdir."

Mücadele Postası

Yalan değil karşı-devrimci haber!

AKP'nin Ergenekon operasyonuyla "ulusalcılar"a karşı bir üstünlük sağladığı bir gerçek. Ne var ki, bu operasyonu kontrgerillaya karşıymış gibi algılamak, en hafifinden ahmaklık olur. Ergenekon iddianamesinde, Daniştay saldırısı ve *Cumhuriyet* gazetesine bomba atılması var. Ancak, devrimcilere ve halka karşı işlenen kontra cinayet ve eylemler yok.

İddianameye bakarsanız, kontrgerilla sadece AKP'ye karşı kurulmuş! Oysa, NATO patentli kontrgerillanın varlık koşulu, devrimcileri ve bütün toplumsal muhalefeti ezmeye dayanmaktadır. Ergenekon'da böyle bir şey yok. Sadece bu bile Ergenekon'la kontrgerillaya değil, "ulusalcılar"a karşı bir operasyon yapıldığını net olarak gösteriyor. Ergenekon'un başındakiler emekli paşalar olduğu halde orduya söylemde bile dokunulmamaya çalışılıyor.

Son olarak Ergenekoncuların DHKP/C ve PKK ile sözde "ilişkileri" sermaye medyası tarafından manşetten yayınlandı. Hatta Gazi'de ilk olayın bile DHKP/C tarafından yapıldığı iddia edildi! Bu saldırının sadece DHKP/C ve PKK'ye yönelik olmadığı, onlar şahsında bütün devrimci güçlere ve devrime olduğu apaçık ortadadır.

Sermayenin çıkar çatışmaları laik-antilaik gibi perdelerle örtülenerek, işçi ve emekçilerin yedeklenmeye çalışıldığı koşullarda, bulanıklaştırılmış bilinçlerde böyle bir yalanın etkili olabileceği hesabıyla hareket ediliyor. Bu konuda sermaye medyası kendi karşı-devrimci misyonunu layıkıyla yerine getiriyor.

Radikal, laik görünenlerin tarafında bir gazete. İddianameyi dayanaksız bulan ve gizli tanık ifadelerinin geçersiz olduğunu savunan *Radikal*, öte yandan aynı gizli tanıkların adı geçen yapılarla ilgili ifadelerine itibar ediyor ve fazlasıyla yer vererek yayınlıyor. Bu durum bir çelişki gibi görünse de, değil. "Ulusalcılar" ve dinci gerici çatışıyorlar ama sömürü devletinin zarar görmemesine dikkat ediyorlar. Devrimciler her iki tarafın da düşmanı. Bu yüzden devrimcilere yönelik her saldırıda ortaklaşıyorlar.

Bu ortak yalana inanmamak ve saçmalığını görmek için ille de devrimci olmak gerekmiyor. Soru sorup, biraz düşünerek yanıt vermek bile yeterlidir.

Sözümüne demokrasi argümanı ile dinci gericilerinin yedeğine düşenler de, laiklik şemsiyesi altına girenler de, sermayenin yedeğine düştüklerini görmelidirler.

M. Kursun

Okul bitti, mücadele sürüyor!

İzmir Liseli Gençlik Platformu'ndan liseliler olarak merkezi yayıncımız olan *Liselilerin Sesi*'nin ÖSS gündemli son sayısını kullanmaya devam ediyoruz. 24 Haziran günü Bostanlı Rekreasyon alanında düzenlenen Kardeş Türküler konserinde gençlerle sohbet ederek dergimizi ulaştırdık. Tanıştığımız liselilerden olumlu tepkiler aldık. Liselilerle ÖSS sonuçları ve paralı eğitim hakkında tartışma olanağı bulduk.

İLGP'liler olarak bu vesile ile "okulların bitmesine rağmen mücadelenin bitmediğini" konsere gelen gençlere bir kez daha gösterdik. Okullarımız açılana dek "Liselilerin Sesi"ni liselilere ulaştırmaya devam edeceğiz.

İzmir Liseli Gençlik Platformu

Ekim Gençliği'ni gençlikle buluşturuyoruz...

Öğrenci gençlik kitleleriyle bağları kuvvetlendirmek ve gençlik mücadelesini büyütme için sistematik şekilde sürdürdüğümüz çalışmalarımıza yaz döneminde de kararlılıkla devam ediyoruz. Son dönem gençlik hareketinin ve örgütlenme sorununun ayrıntılı olarak değerlendirildiği yaz sayımızı 27 Temmuz günü öğrencilerle buluşturduk.

Avcılar Meydanı'nda akşamüstü gerçekleştirdiğimiz Ekim Gençliği satışında dergimizi özellikle öğrenci gençliğe tanıtmaya fırsatı yakaladık. Yapılan ajitasyon konuşmalarıyla düzen siyasetindeki iç dalaşmayı teşhir ettik ve eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim hakkını dile getirdik. Öğrenci gençliğin, sistemin oyunlarından yana taraf olmayacağını, kurtuluşun devrim ve sosyalizmde olduğunu haykırdık.

Dergimizin satışını yaz dönemi boyunca düzenli olarak devam ettireceğiz.

İstanbul Ekim Gençliği

Konut hakkı kurultayı gerçekleşti!

Yıkımlara Karşı Emekçi Halk Koordinasyonu, 27 Temmuz günü Okmeydanı'nda Konut Hakkı Kurultayı'nı gerçekleştirdi. "Mahallemizde işgalci, kentimizde mülteci değiliz!", "Yıkımlara karşı omuz omuza!", "Dikmen, Kuruçeşme, Başibüyük, Sulukule halkı yalnız değildir!", "Konut hakkı için birlik, mücadele, zafer"/ESP pankartlarının açıldığı kurultayda, yıkımlarla ilgili fotoğraf sergisi de yer aldı.

BEKSAV Sinema Atölyesinin hazırladığı yıkımlarla ilgili sinevizyon gösteriminin ardından İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen bir konuşma yaptı. AKP hükümetinin küresel sermayenin karını arttırabilmek için ne varsa satılığa çıkardığını söyledi. "Kentsel dönüşüm"ün sağlık sorunları başta olmak üzere yarattığı sonuçlara değindi.

Ardından TMMOB İKK sekreteri Tores Dinçöz bir konuşma yaptı. Barınmanın en temel insan hakkı olduğunu ve hiçbir gücün bu hakkı halkın elinden almaya hakkı olmadığını ifade etti.

Uluslararası Konut İttifakı Hareketi adına konuşan İtalyan Cezare Ottavini ise, yıkımlara karşı 2003 yılında bu ittifakı kurduklarını ve 40'dan fazla ülkede örgütlü olduklarını ifade etti. Dünya çapında "sıfır ev boşaltma" kampanyası düzenlediklerini belirtti.

Konuşmaların ardından kurultaya ara verildi. İkinci bölümde yıkım bölgelerinden konuşmalar yapıldı. Yakacık, Beykoz, Gülsuyu, İzmir Kuruçeşme, İzmit Depremevleri, Başibüyük, Gazi Mahallesi, Güzeltepe, Ayazma, Kurtköy, Maden-Dereici, Sarıyer Pınar Mahallesi, Okmeydanı mahallelerinde yaşanan yıkımlarla ilgili süreç ve direnişler anlatıldı. Tebliğlerin ardından kurultay sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

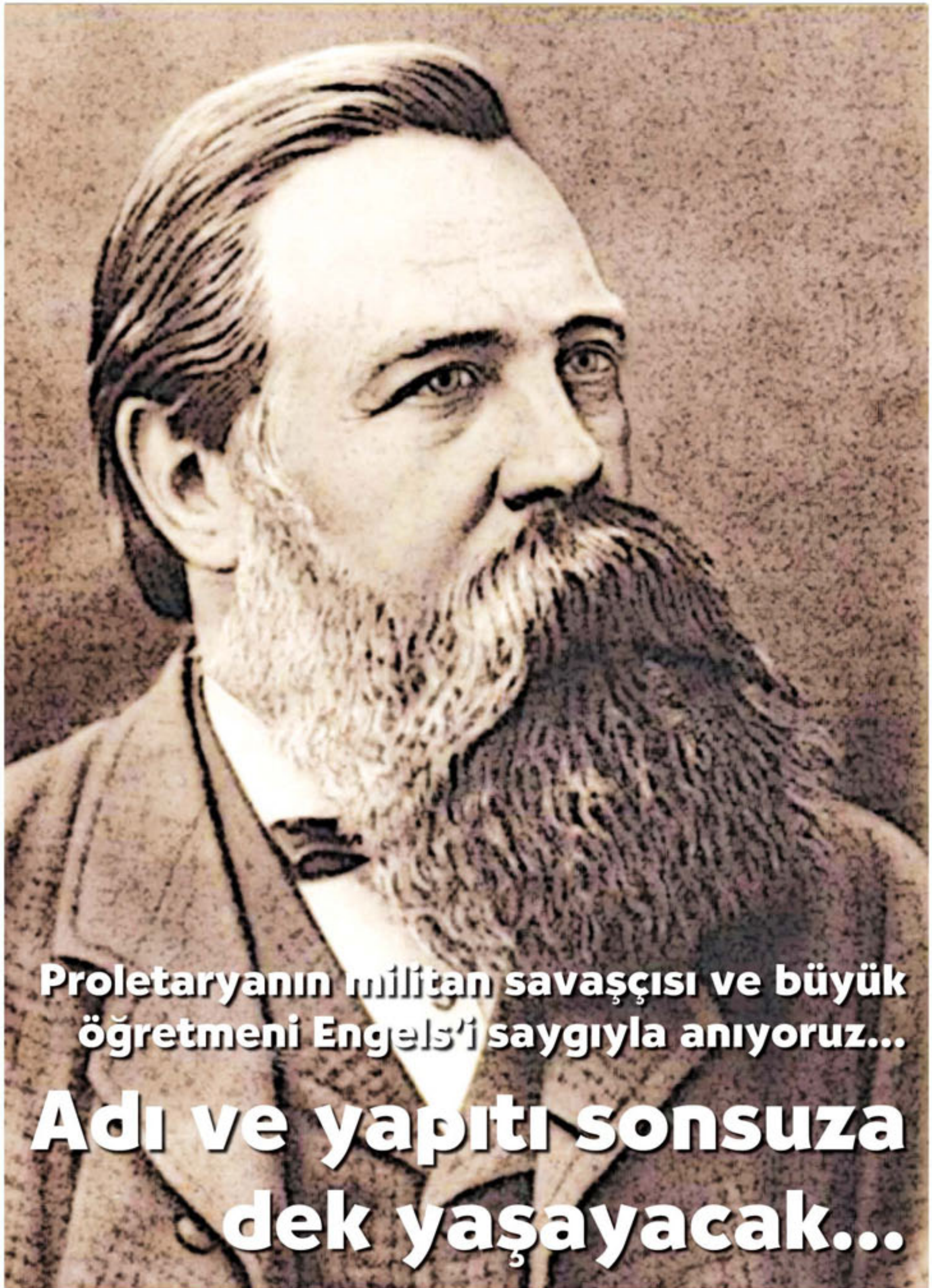
Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Proletaryanın militan savaşçısı ve büyük
öğretmeni Engels'i saygıyla anıyoruz...**

**Adı ve yapısı sonsuza
dek yaşayacak...**